

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

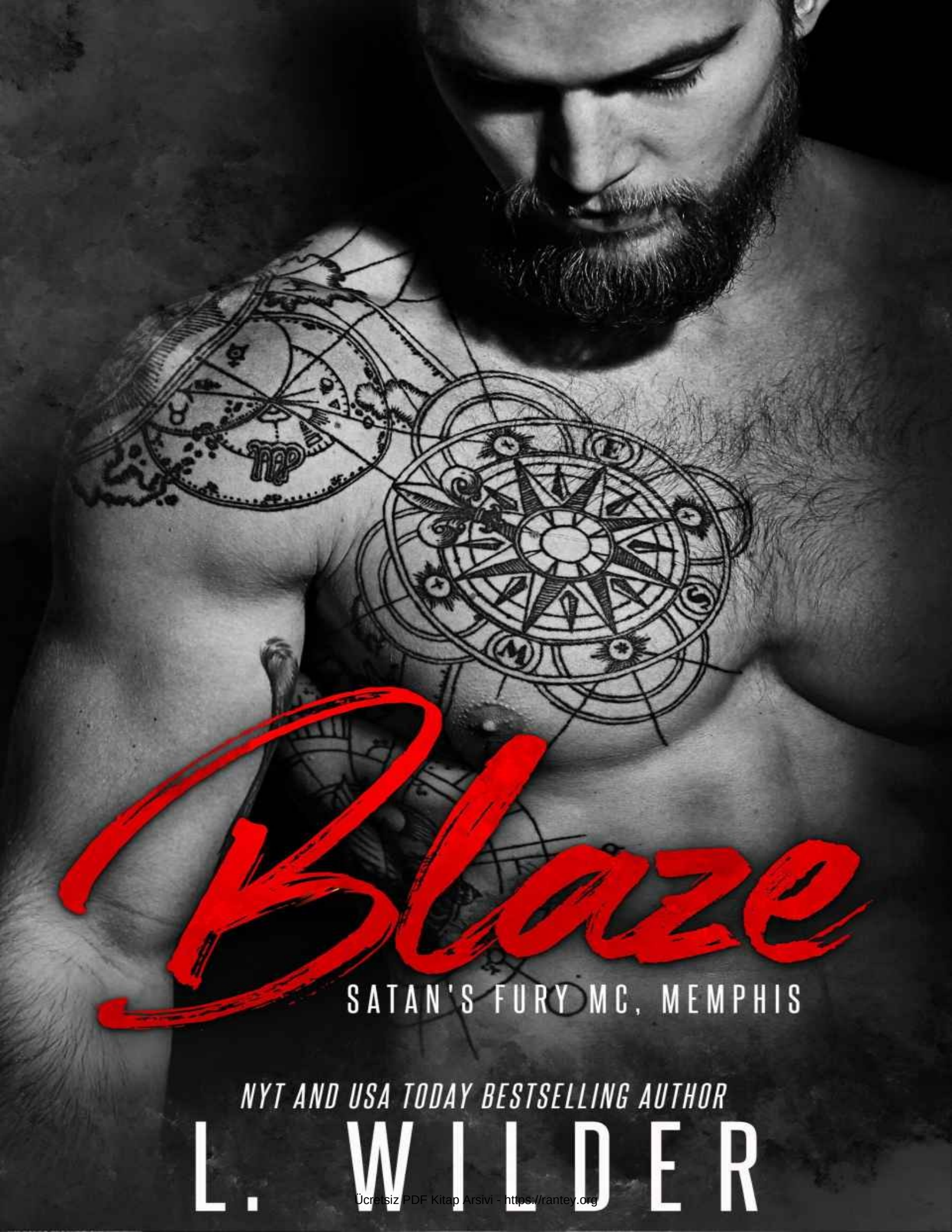
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Blaze

SATAN'S FURY MC, MEMPHIS

NYT AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L. WILDER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BLAZE

ŞEYTANIN ÖFKESİ MC- MEMPHİS BÖLÜMÜ

L. WILDER

DEDİKATION

Bize hayal bir şeyler veren tüm seksi motorculara.

Blaze
Satan's Fury MC Memphis
Telif Hakkı 2018 L. Wilder
Tüm hakları saklıdır.

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının veya bu serinin herhangi bir bölümü, hem telif hakkı sahibinin hem bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta adı geçen bazı yerler Paris, TN'de bulunan gerçek yerlerdir. İsimler, karakterler, markalar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ve yerlerin ticari marka statüsünü ve sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması veya kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Uyarı: Bu kitap kötü dil, şiddet ve açık seks sahneleri nedeniyle 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

L. Wilder www.lwilderbooks.net

Kapak Modeli: Christian Jonsson (Mcrillen)

Fotoğrafçı- JKF Photo www.jkfphoto.se/

Kapak Tasarımı: Mayhem Kapak www.facebook.com/MayhemCoverCreations

Editör: Lisa Cullinan

Düzeltilen- Rose Holub @RoseReads

Düzeltilen- Sue Banner

Teaserlar ve Afişler: Tempting Illustrations'da Gel Ytayz

Kişisel Asistan: Natalie Weston PA

Satan's Fury MC Serisinin tamamını bugün okuyun! Kindle
Unlimited ile tüm kitaplar ÜCRETSİZ!

Yaz Fırtınası (Satan's Fury MC Novella)

Başına Buyruk (Satan's Fury MC #1)

Stitch (Şeytan'ın Öfkesi MC #2)

Cotton (Satan's Fury MC #3)

Clutch (Satan's Fury MC #4)

Smokey (Satan's Fury MC #5)

Big (Satan's Fury #6)

Two Bit (Şeytan'ın Öfkesi #7)

Diesel (Şeytan'ın Öfkesi #8)

Hasarlı Mallar- (Kefaret Serisi Kitap 1- Nitro) Max'in Kefareti
(Kefaret Serisi Kitap 2- Max)

Inferno (Şeytan

Kovalayıcılar #1) Smolder

(Şeytan Kovalayıcılar #2)

Ignite (Şeytan Kovalayıcılar

#3)

Tüketilmiş (Şeytan

Kovalayıcılar #4) Yanma

(Şeytan Kovalayıcılar #5)

Benim Ayartmam (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #1) Ateşi

Getir (Mutlu Sonlar Koleksiyonu #2) Onun Sözü (Mutlu

Sonlar Koleksiyonu #3)

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. Blaze
2. Kenadee
3. Blaze
4. Kenadee
5. Blaze
6. Kenadee
7. Blaze
8. Kenadee
9. Blaze
10. Kenadee
11. Blaze
12. Kenadee
13. Blaze
14. Kenadee
15. Blaze
16. Kenadee
17. Blaze
18. Kenadee
19. Blaze
20. Kenadee
21. Blaze
22. Kenadee
23. Blaze

Epilog

Teşekkür

Diesel: Şeytan'ın Öfkesi MC 'den

alıntıDiesel: Kapak

Önsöz

1. Dizel
2. Ellie

PROLOJE

M Amphis, Tennessee hiçbir zaman sıradan bir şehir olmamıştı. Beale Sokağı'nda caz müziğinin melodisi çalarken, turistler Graceland'i ziyaret ediyor ve sosyete mensupları

Peabody'de, şehrin derinliklerinde, kontrolü ele geçirmek için savaşıyor kötü şöhretli çeteler ve rakip MC'ler vardı. Sayısız çatışma genellikle ölüm ve yıkımla sonuçlanırdı, ancak her şey söylendiğinde ve yapıldığında, her zaman diğerlerinin üzerinde duran biri vardı - Şeytan'ın Öfkesi MC. Kan, ter ve gözyaşlarıyla bölgeyi ele geçirmişlerdi. Bunu yaparken, kulüp kendine bir isim yaptı ve Güneydoğu'daki en kötü şöhretli MC olarak kabul edildi. Motosikletlerinin gürültüsü bile duyan herkesi korkuturdu, çünkü bir düşmanla burun buruna geldiklerinde nasıl bir kargaşaya yol açabileceklerini bilmeyen tek bir kişi bile yoktu. Yıllar geçtikçe, bu kanlı çatışmalar bir zamanlar Rock and Roll Kralı'nın yaşadığı şehirde efsane haline gelmişti.

Neredeyse on yıldır üyeydim - yirmi birinci yaş günümünden hemen sonra üye olmuştum. İlk günden itibaren, birçok muharebeyi kazanmış olsak da, bölgemizi güvende tutma savaşının henüz bitmediğini öğrendim. Her gün başa çıkılması gereken bir miktar saçmalık vardı: yapılacak bir kavga ya da çekilecek bir tetik. Bu sadece bizim yaşam tarzımızdı. Bizim için kulüp sadece ikinci sınıf kesimler yapan, bir tür kasık roketi üzerinde ateşli biriymiş gibi davranan bir grup adam değildi. Biz baştan sona bir aileydik ve aramızda kardeşi için kurşun yemeyecek kimse yoktu. Sahip olduğumuz şeyin uğruna ölmeye değer olduğuna inanırdık ve biri ailemizi tehlikeye attığında, onu alaşağı etmek için iki kez düşünmezdik - tıpkı koşucularımızdan birinin tepeden kaymağını yediğini keşfettiğimiz gece olduğu gibi.

Başçavuşumuz Murphy brülörümü aradığında saatlerdir uyuyordum. Hemen cevap verdim, "Evet?"

"Depoya gitmen gerekiyor. Runt Johnny'yi almaya ve Gus'ın onunla konuşabilmesi için oraya getirmeye gidiyor."

Gus her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen bir başkandı ve söz konusu kulübü olduğunda hiçbir şey *ondan* kaçamazdı, hiçbir şey. "Bu saatte, bu akşamki Cubs maçı hakkında konuşmak istemediğini tahmin ediyorum?"

"Yok artık. O pislik bu haftanın ödemesini eksik yaptı." "Ne kadar eksik?"

"Üç binden biraz fazla."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Uyuşturucu dağıtımımız söz konusu olduğunda üç bin dolar devede kulak bile değildi. Bir hafta içinde bunun on katını kazanıyorduk ama mesele bu değildi. Hiçbir koşulda hiç kimse *kulüpten* bir şey çalmazdı. Kendimi yataktan kaldırdığımda Murphy homurdandı, "Şaka değil kardeşim. Şimdi kışını kaldırıp depoya git. Seninle orada buluşuruz."

"Yola çıkıyorum."

Temmuz ayının o sıcak, boğucu yaz gecelerinden biriydi ve saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen hava nemden geçilmiyordu. Deponun arkasına park ettiğimde rüzgâr alnımda boncuk boncuk ter oluşmasını engelleyemiyordu. Runt'ın cipine yöneldim ve Johnny'yi arkadan çıkarışını, onu içeri götürürken ayaklarını çakılların üzerinde sürükleyişini izledim.

Runt başıyla kamyonu işaret ederek, "Terry'yi arkadan çıkar," diye emretti.

Diğer adamın kafasında bir yastık kılıfıyla döşeme tahtasına sinmiş olduğunu görünce uzanıp onu yakaladım ve Runt'ı içeri kadar takip ettim. İkisini de deponun ortasına bıraktık ve etrafımıza toplanıp Runt'ın Johnny'nin göz bağını çıkarmasını izledik. Johnny sonunda onu kaçıran adama iyice bakabildiğinde gözleri dehşetle irileşti. Korkudan altına sıçtığı için onu suçlayamazdım. Runt'a bir kez bakan her erkek tir tir titrerdi. Kulübümüzün infazcısıydı ve 1.80 boyunda, üç yüz kırk kiloluk kas gücüyle kulüpteki en iri, en korkutucu kardeşti. Büyük ya da küçük bir adamı zavallı, sürünen bir kitleye dönüştürme konusunda ustaydı.

ve bu zavallı piçin hiç şansı yoktu; yanında oturan yardımcısı Terry'nin de öyle.

Yastık kılıfını kafasından çektiğimde Terry kendini kaybetti. "Lütfen, dostum. Benim bu bokla hiçbir ilgim yok!"

"Um-hmm," diye alay ettim. Hepimiz onun arkadaşının fonları yanlış kullanmasıyla bir ilgisi olmadığını biliyorduk, ancak gerçekleşmek üzere olan her şeyi yayacağını bildiğimiz için onu şov için yanımızda getirdik. Bunu bilmesine izin verecek değildim, bu yüzden küçümseyici bir ses tonuyla ona "Sen nasıl istersen Terry" dedim.

"Ciddiyim dostum. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama sana söz veriyorum. Ben temizim, adamım. Onun saçmalıklarının bir parçası değilim." Johnny'ye baktı ve bağırdı, "Söyle onlara, J. Söyle onlara, benim bu bokla hiçbir ilgim yok."

Tek kelime etmedi. Söyleyemezdi. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu ve bunun sonuçları olacaktı, ölümcül sonuçlar. Johnny, Gus'ın ona doğru yürüdüğünü gördüğü anda neredeyse kendini kaybediyordu. Yüzündeki kan çekildi ve boynundaki damar kontrolsüzce atmaya başladı. Ne olacağını biliyordu. Başkanımızın, özellikle de kendisinin yaptığı gibi kulübe kazık atmaya çalışanlara oldukça acımasız cezalar vermekle ünlü olduğunu çok iyi biliyordu, bu yüzden orospu çocuğunun tamamen çıldırmaya başlaması sürpriz olmadı. Vahşi bir hayvan gibi, Runt'ın elinden kurtulmak için tüm gücünü kullandı ama işe yaramadı. İnfazcımızla boy ölçüşemezdi ve sonunda yüzünü sert beton zemine yapıştırdı. Gus ona yaklaşırken Johnny yalvarmaya başladı, "Özür dilerim dostum. Paramı geri alacağım. Söz veriyorum. Sadece bir telefon etmeme izin ver, söz veriyorum geri alacağım."

Gus kollarını kavuşturarak kaslarının omzundan ön koluna dalgalanarak şişmesine neden oldu. Ona tiksintiyle bakarken, sert görünüşü en hafif tabirle göz korkutucuydu. "Tüm bunlar için biraz geç değil mi Johnny?"

"Sana geri ödeyecektim, Gus. Yemin ederim. Kızımın yeni bir bebeği oldu ve doktor faturaları yüzünden geciktim." Sesinde ona inanmamı sağlayan bir şey vardı, "Almazdım ama bebeğin biraz yiyeceğe ihtiyacı vardı, dostum... Bütün gece ağlıyordu ve bu kafamı karıştırıyordu. Para orada duruyordu... Aptalca olduğunu biliyorum. Biliyorum ve özür dilerim. Bana bir şans ver, paramı geri alayım."

"Yani bana çocuğun için çaldığını mı söylüyorsun?" "Evet. Başka seçeneğim yoktu, dostum."

Gus başını sallayarak Runt'a baktı ve "Onu yukarı çekin," dedi.

Runt Johnny'yi hızla çekiştirdi ve Johnny dizlerinin üzerine çöktüğünde Gus koluna uzanıp gömleğinin kolunu yukarı iterek sayısız izi ortaya çıkardı. Gus homurdandı, "Sen gerçek bir pislisin, pislik. Benim paramı uyuşturucu almak için kullanırken çocuğunu suçluyorsun."

Birden yüzünü panik kapladı. "Bunlar uzun zaman önceydi. Aylardır kullanmadım."

Murphy başını salladı ve homurdandı, "Hırsızdan daha kötü tek bir şey vardır, o da lanet olası bir yalancıdır."

Gus'ı biraz ara vermeye ikna edebileceğini uman Johnny hemen yalvarmaya başladı: "Hadi ama Gus. Uzun zamandır senin için çalışıyorum dostum. Sana çok para kazandırdım ve sadece bir kez çuvalladım. Bana bir şans daha vermelisin."

Gus iç çekerek Johnny'ye baktı ve "Benim babam çiftçiydi. Beş yüz dönümden fazla arazisi ve bir insanın sahip olabileceği en iyi atlara sahipti. Birkaç ırgatımız vardı ve onlardan biri iyi bir adamdı... benim yaşlarımda bir kızı vardı ve karısı ile çocuğuna iyi bir hayat sağlamak için çok çalıştı. Ama o zamanlar hayat zordu ve o da zor zamanlar geçirdi. Bir gece babam onu ahırlarımızdan birinden yem çalarken buldu. O zamanlar bunu pek önemsememiştim. Yani... biraz yem ödünç almakta ne var ki, ama o zamanlar daha cocuktum. Ne bilebilirdim ki?" Elini cebine attı ve sigara paketini çıkardı. Birini devam etti: "Babam cepleri parayla dolu en zengin adamlardan biriydi. Biraz saman ve tahıl kaybetmek hiçbir şeye zarar vermezdi, o yüzden size sorayım... Sizce ahırından yem çalan bu adam hakkında ne yapmalıydı?"

Johnny'nin sesi titreyerek cevap verdi: "Bence ona bir şans daha vermeliydi."

"Böyle düşünmenizi anlayabiliyorum ama babamın da bana açıkladığı gibi, babamdan ilk kez hırsızlık yapmıyordu. Sadece ilk kez gerçekten yakalanmıştı."

"Ben değil, dostum! Bu ilk seferdi... tek seferdi, yemin ederim!"

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Gus silahını kılıfından çıkardı ve onun kafasına doğrulttu. "Burada birkaç dolar. Birkaç dolar oraya.

Bu saçmalıklar artıyor, Johnny, ama ben seni rahatlatacağım. Striptizci kız arkadaşın ve kızının icabına bakacağım."

Ve böylece Gus tetiği çekti. Kurşun kafasını delip geçtiğinde, kan her yöne fışkırırken, Terry dehşet içinde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini başına götürdü ve ciyakladı, "Oh, *kahretsin*. Oh, *lanet olsun*. Onu öldürdün."

Gus'ın ona doğru yürüdüğünü fark ettiğinde ağzı kapandı ve odayı sağır edici bir sessizlik kapladı. Gus yavaşça onun yanına diz çöktü ve elini omzuna koydu. Sert bir sesle ona, "Fury'ye bulaşmayacaksın, evlat. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Başını salladı. "Evet, efendim. Anladım."

"Güzel." Gus ayağa kalkarken Runt'a baktı ve "Götürün şunu buradan," diye emretti.

Runt başıyla onayladı ve onu cipe bindirirken Murphy bana dönerek "Bu pisliği temizlemekte iyi misin?" diye sordu.

"Evet. Ben hallederim."

Gus sırtımı sıvazladı ve "Evine git kardeşim. Ben bu işi halletmeleri için birkaç aday getireceğim."

"Emin misin? Yapabilirim-"

Başını iki yana salladı. "Evine git, Blaze. Yarın bir koşumuz var. Elinden gelenin en iyisini yapmanı istiyorum."

"Anlaşıldı." Çenemi kaldırdım ve depodan çıkıp bisikletime doğru yürümeye başladım. Komşum oğlum Kevin ile oturuyordu ve onun iyi olduğundan emin olmak için geri dönmeye can atıyordum. "Sabah ilk iş kulüpte görüşürüz."

Ben çıkmadan önce Gus, "Kevin'e üzerinde çalıştığı sınıf projesini görmeyi beklediğimi söylemeyi unutma," diye bağırdı.

". "

Satan's Fury'nin bir üyesi olarak hayat her zaman kelebekler ve gökkuşakları gibi değildi ama üye olduğum için pişman olduğum bir an bile olmadı. İhtiyacım olduğunda kardeşlerim hep yanımdaydı. Yaşlı karım bir araba kazasında öldükten sonra hemen yanımda durdular ve kederimin ağırlığını taşımama yardım ettiler. Oğlumuz Kevin'e lösemi teşhisi konulduğunu öğrendiğimde daha yeni yeni ayaklarımın üzerinde durmaya başlamıştım ve kulüp olmasaydı umudumu yitireceğime hiç şüphe yoktu. Her zaman olduğu gibi, beni asla hayal uğratmadılar ve destekleri ikimizin de en zor dönemlerden birini atlatmamıza yardımcı oldu.

Hayatımın en zor zamanlarıydı. Onlara çok şey borçluydum ve onlar sayesinde bir aileye sahip olmanın sadece önemli olmadığını, her şey demek olduğunu öğrendim.

BLAZE

Iünün en sevdiğim zamanıydı: kimse uyanmadan çok önce ve güneş panjurların arasından yeni yeni süzölmeye başlamıştı. Yatağımda uzanmış, kendi sesimden başka bir şey dinlemiyordum.

kendi nefesimi. Kevin hala odasında mışıl mışıl uyuyordu, bu yüzden kendimi önümüzdeki güne hazırlayabileceğim birkaç kısa anım vardı; bu sadece Kevin'i kaldırıp okula hazırlamayı değil, aynı zamanda çocuklarla başka bir büyük koşuyu da içeriyordu. Orada uzanıp bir süre daha sessizliğin tadını çıkarmak istedim ama alarmım ikinci kez çaldı ve huzur anımın sona erdiğini haber verdi. Yorganı geri çektim ve yataktan kalktım, duş almak için banyoya giderken gözlerimdeki uykuyu sildim. İşim bitince giyindim ve Kevin'a kahvaltı hazırlamak için mutfaka gittim. Tam kendime bir fincan kahve koyacakken, arka kapıda hafif bir tıkırtı oldu. Saniyeler sonra, kapının kilidi açılırken anahtarların şingirtisini duydum ve annem içeri girdi.

"Günaydın."

"Özür dilerim, geciktim. Baban dün gece büyülerinden birini yaptı ve ben de gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Neden beni aramadın?" Ona bir fincan kahve ikram ederken sordum.

"Sizi rahatsız etmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim. Ayrıca, nefes alma tedavisi gördükten sonra iyi oldu."

Babamda KOAH, yani akciğerlere hava akışını engelleyen bir akciğer hastalığı vardı ve nefes almasına yardımcı olması gereken bir sürü ilaç kullanıyordu. Ne yazık ki, sigarayı bırakmayı reddetti, bu yüzden sadece

daha da kötüleşiyor. "Sigarayı bıraksa bu kadar çok solunum tedavisi görmesi gerekmeyecek."

"Bunun farkındayım Sawyer," diye homurdandı, "ama babanın da kendine göre bir aklı var."

Annem haklıydı. Her şeyi kendi bildiği gibi yapan ve kimseyi, özellikle de annemi dinlemeyen biriydi. Yaşamalarına sevinmemin nedenlerinden biri de buydu. Kahvemi hazırladıktan sonra ona döndüm ve "Neden bu kadar inatçı olmak zorunda olduğunu anlamıyorum" dedim.

"Çok konuşuyorsun," dedi hışımla. "Gecenin her saatinde evden çıkmak, kim bilir ne yapmak ve Kevin'i yabancılarla bırakmak. Bu doğru değil."

"Angie yabancı değil. Altı yıldır yan komşumuz anne. Bankada veznedar ve sizin kiliseye gidiyor. Kevin'le birkaç saat kalması için ona güvenilebileceğimizi söyleyebilirim."

"Evet, şey... Bu onu doğru yapmaz," diye azarladı. "İşin bitti mi? Çünkü Kevin'i uyandırmam gerekiyor."

"Hâlâ uyuyor mu? Yirmi dakika içinde yola çıkmamız gerekiyor!"

Koridordan aşağı inerken ona, "Evet ama onu kaldırıp çalıştıracağım," diye bağırdım. Kapısını açtım ve yatağa doğru yürüdüm. "Hey, dostum. Kalkman gerek."

Yuvarlanırken sarı saçları gözlerinin üzerine düştü ve inledi, "*Ah, dostum. Y yapmak zorunda mıyım?*"

Yatağın kenarına oturdum ve elimi kabaca sırtında gezdirdim. "Evet. Geç kaldığında büyükannenin nasıl üzüldüğünü bilirsin."

"Beni yine okula mı götürüyor?" diye sızlandı.

"Dün gece sana bugün bir koşum olduğunu söylemiştim."

Yatakta doğruldu ve mavi gözleri büyüdü. "Ne zaman döneceksin?"

"Bu gece geç saatlerde."

"Yani yarınki maçıma yetişecek misin?" diye sordu umutlu bir sesle.

"Kesinlikle. Bunu kaçırmazdım, dostum. Bunu biliyorsun."

"Güzel, çünkü koç beni oyun kurucu olarak oynatacağını söyledi," diye gururla övündü küçük adamımın sesi.

Kevin yürüyecek yaşa geldiğinden beri top oynamak istiyordu, ancak lösemi olduğunu öğrendiğimizde bu isteği askıya alındı. Annesini bu kadar erken yaşta kaybettikten sonra yutması zor bir haptı ama

İkimiz de atlattık. İyileşme sürecine girdiğinden beri Kevin kaybettiği zamanı telafi etmeye kararlıydı ve küçükler futbolu oynamak istediğinde ona hayır demem mümkün değildi. Ayağa kalkarken gülümsedim ve "Tabii ki oynayacaksın. Takımdaki en iyi kola sahipsin. Şimdi kımılta evlat, yoksa okula geç kalacaksın. İki dakika içinde kahvaltını hazırlayacağım."

"Tamam." Tam odadan çıkmak üzereyken Kevin seslendi, "Hey, baba?"

"Öyle mi?"

"Bugün dikkatli ol." "Her zaman."

Kevin'e kahvaltısını verdikten sonra, çocuklarla buluşmak için kulüp binasına doğru yola çıktım. Neyse ki oraya varmam uzun sürmedi. Evden sadece birkaç mil uzakta, şehrin güney tarafındaydı. Oraya vardığımda çocuklar yüklemelerini bitirmiş, eski kamyonetlerinin etrafında dikiliyorlardı ve benim gibi hiçbir kesiklerini giymemişti. Diğer kulüp şubelerimizle birleşip yeni bir boru hattı oluşturduğumuzdan, beş şubemizin gönderilerini içeren bir yük taşıyacaktık. Yükümüzü Louisiana'ya taşıırken istenmeyen herhangi bir dikkat çekmek istemiyorduk, bu yüzden yaratıcı olmak zorundaydık. Kimsenin birkaç çiftçiden şüphelenmeyeceğini düşünen Gus, babasının eski at römorklarından birkaçını zeminin altında gizli bölmelerle donattı ve böylece tüm ağır silahları atların altına saklamamızı mümkün kıldı. Biraz fazladan çalışma gerektirse de, bu koşullar kulüplerimiz arasında karlı bir girişim olmuştu ve dünyada güneşe at taşımaktan daha kötü şeyler de vardı.

Motosikletimi park eder etmez, kulüpteki küçük kardeşlerimden biri olan Riggs'in solmuş bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişörtle römorkun yanında durduğunu fark ettim. Kadınlar ona sık sık uzun boylu, esmer ve yakışıklı derlerdi ama ben öyle görmüyordum. Bana göre Riggs sadece düzgün konuşan bir baş belasıydı. İkimiz de birbirimize zorluk çıkarmayı alışkanlık haline getirmiştik, bu yüzden yüzündeki bok yiyen sırıtışı fark ettiğimde şaşırmadım. "Günaydın, günışığım. Sonunda gelebilme sevinçliyim."

"Siktir git, Riggs. Yirmi dakika erken geldim." Teknik olarak gerçekten de erkenciydim ama bazılarının kafasında herkesin ilan edilen saatten otuz dakika önce gelmesi gerektiği vardı. Bunun kendilerini daha hevesli ya da kulübe yatırım yapmış gösterdiğini düşünüyorlardı. Bir avuç saçmalık olduğunu düşünmüştüm. Eğer

Yedi buçukta bir yerde olmamı istiyorsan, *yedi* buçuk de. O kadar da zor değil. Bisikletimden indim ve diğerlerine doğru yürümeye başladım. "Senin aksine, benim sorumluluklarım var."

"Hey, *benim sorumluluklarım var!*" diye cevap verdi savunmacı bir sesle. "Haftanın lezzetini eve götürmek sayılmaz."

"Bu acıttı, dostum."

"Um-hmm," diye homurdandım. "Gauge nerede? Şimdiye kadar oturmuş olur diye düşünmüştüm."

"Murph'ün izini sürmeye gitti. Çok uzun sürmez."

Elimi sakalımın üzerinde gezdirdim ve keşke evden çıkmadan önce bir fincan kahve daha içmek için zaman ayırıyaydım diye iç geçirdim. Runt'ın homurdandığını duyduğumda adamların endişelenmeye başladığını anladım, "Lanet olsun, eğer biliyorsam, ama kışını acele ettirmesi gerekiyor. Yola çıkmaya hazırım."

Tam bu sözler ağzından çıkarken arka kapı açıldı ve Gus, Gauge ve Murphy'nin de arkasından gelmesiyle hızla kapıdan çıktı. Römorklara doğru ilerleyerek onları bir kez daha gözden geçirdi ve istediği gibi yüklendiklerinden emin oldu. İkinci römorka vardığında, "Runt!" diye bağırdı.

Runt, Gus'a doğru yürürken yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Öyle mi?"

Dikkatini bize çevirmeden önce, "İkinci mandalı emniyete alın," diye emretti. "Az önce Cotton'la telefonda konuştum. Ona tam zamanında geldiğimizi söyledim. Bu şekilde devam edelim."

Cotton, Washington'daki Fury bölümünün başkanıydı. Boru hattının hayata geçirilmesinden o ve kardeşleri sorumluydu ve onları hayal kırıklığına uğratmamızın imkanı yoktu. Bunun ne kadar önemli bildiğimizden, "Anlaşıldı" dedik.

Runt karavana yavaşça girdi ve gizli mandalı kilitledikten sonra Gus başıyla onayladı. "İyi görünüyor. Yola çıkmaya hazırsınız."

"Adamın ne dediğini duydun." Murphy eliyle ileriye doğru işaret etti, "Hadi gidelim!"

Birkaç saniye içinde yola çıkmış ve Louisiana'ya doğru ilerliyorduk. Neyse ki herhangi bir sorun yaşamadan Baton Rouge'a vardık. Eski, harap deponun önüne geldiğimizde Riggs dirseğiyle yan tarafıma vurdu ve "Geldik" dedi.

", zeki çocuk." Kaşlarımı çattım. "Şimdi, kaldır kışını."

Kamyondan iner inmez Murphy dağıtımımız Ronin'le konuşmaya gitti. Murph'ü çavuşumuz olarak seçtiğimizde iyi iş çıkarmıştık.

Silahlı. Her türlü düşmanla başa çıkabilecek bir baş belası olmasının yanı sıra, akli başında biriydi ve kulübün işlerini nasıl yürüteceğini biliyordu. Murphy, Güney'deki en azılı suçlulardan bazıları tarafından saygı görüyordu. O ve Ronin dağıtım planını tartışmayı bitirdikten sonra, Ronin'in adamları boşaltmamıza yardım etmek için geldiler. Ben iki kısırağı deponun yan tarafına götürürken Riggs römorkun kapısını açık tuttu. Atlar yoldan çekilince Murphy gizli bölmeyi açtı ve biz de boşaltmaya başladık. Ronin bize mavnanın arka tarafını işaret etti ve "Buraya gelin çocuklar" diye bağırdı.

Tahıl konteynerinin altındaki kapağı açtı ve kasalarımızı konteynerin altındaki, dolduğunda tamamen gizlenecek olan boşluğa yerleştirdik. Bu noktada hepimiz ter içinde kalmıştık. Kamyona geri dönerken Riggs alnını sildi ve "Burası çok sıcak" diye yakındı.

"Bu lanet nem yüzünden," diye homurdandı Lowball. Birkaç ay önce aramıza katılmıştı ve geçen bir yıl içinde kulüp için gerçek bir değer olduğunu kanıtlamıştı. Evet, Lowball bizim rengarenk ekibimizin geri kalanı gibi görünüyordu, her tarafı biraz pürüzlüydü, ama aslında gerçekten çok zekiymi ve garajda bana çok yardımcı olmuştu. Parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi ve "Soğuk bir biraya susadım" dedi.

"Yalan söylemiyorsun. Şu anda on iki paket işime yarayabilir," diye kabul etti Riggs.

Deponun yan tarafına doğru ilerlerken ona döndüm ve "Şirretliği bırak da şu atları römorka geri koymama yardım et de buradan defolup gidelim" diye seslendim.

Yola çıkmadan önce Murph Ronin'in yanına gitti ve elini sıktı, "Rutini biliyorsun. Gus'ı yükten haberdar et."

Rıhtımdan itibaren mavna her şeyi Mississippi Nehri'ne taşırdı ve Körfez'deki son limana ulaştığında her şeyin alıcılarımıza teslim edildiğini görmek Ronin'e düşerdi. Ben üye olduğumdan beri kulüp onunla çalışıyordu ve her seferinde kardeşlere sadık olduğunu kanıtlamıştı. Ronin başını salladı ve "Yapacağımı biliyorsun" dedi.

"Teşekkürler, kardeşim."

Bugün şanslıydık. Hiç polise rastlamamıştık ya da yükümüzü çalmak için gereken her şeye sahip olduklarını düşünen pisliklerle zorunda kalmamıştık. Bunlar uzun ve yorucu günlere neden oluyordu.

kafalarına kurşun sıktılar. Oldukça iyi bir gün olduğunu söyleyebilirim. Murphy kamyonuna atladıktan sonra Gus'ı arayarak yükü güvence altına aldığımızı bildirdi. İşini bitirdikten sonra onu takip ederek yola çıktık ve eve doğru yola koyulduk, sadece bir kez yakıt almak ve bir şeyler atıştırmak için durduk. Nihayet kulüp binasının kapısından içeri girdiğimizde hava kararmıştı ve hepimiz çok yorgunduk. On iki saat boyunca bir kafeste kapalı kaldıktan sonra hepimiz bacaklarımızı açmaya ve bir bira içmeye hazırдық.

Kulüp binasına adımımızı atar atmaz rahatlamaya başladığımı hissedebiliyordum. Bu binada beni etkileyen bir şey vardı. Bir zamanlar kulübün satın alıp yenilediği eski bir tren deposu olması her zaman hoşuma gitmişti. Biraz uğraşmışlar ama tam donanımlı bir mutfak, bir bar ve konferans salonumuzun da içinde bulunduğu otuzdan fazla oda yaratmışlardı. Bara gittiğimizde oldukça sessizdi. Adamların çoğu gece için çoktan evlerine gitmiş ya da odalarında takılanlardan biriyle takılıyorlardı, bu da benim işime geliyordu. Tek istediğim soğuk bir bira içip eve, sıcak bir duşa ve yatağıma dönmekti. Riggs ve ben daha yeni oturmuştuk ki Murphy yanımıza geldi. Bir bira aldı ve nefesini üfledi, "Kahretsın. Çok uzun sürdü."

Sözcükleri henüz ağzından çıkarmıştı ki, takılanlardan biri olan Sadie arkasından yaklaştı. "Selam yakışıklı. Yolculuğun iyi geçti mi?"

"Um-hmm," diye mırıldandı, belli ki onunla herhangi bir şeyi sürdürmekle ilgilenmiyordu.

Kadın ipucunu anlamadı ve adamın karşısındaki tabureye oturdu. "Bu gece burası oldukça durgun."

Siyah, dağınık saçları ve mavi gözleriyle James Dean'e benziyordu ve kızlar doyamıyordu. Hepsi ona pençelerini istiyordu ama Murphy buna izin vermiyordu. Kendi kuralları vardı ve onları hiçbir kız için çiğnemeyecekti. Sadie'yi tamamen görmezden gelerek birasından bir yudum aldı ve bana döndü. "Yarın garajda çalışıyor musun?"

"Evet. Neden?"

"Kamyonu ayarlatmak için getirmeyi düşünüyordum. Bugün biraz sert sürüyordu."

"İçeri getirin. Ben bakarım."

"Sağ ol kardeşim." Ayağa kalktı ve tezgahtan birasını aldı. "Sabah görüşürüz."

Onun gittiğini fark ettiğinde Sadie suratını asarak ona baktı. "Gidiyor musun?"

"Uzun bir gün oldu, bebeğim."

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılırken mırıldandı, "Bunu iyi bir notla bitirmene yardımcı olabilirim."

Teklifi düşünürken kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve saniyeler sonra "Bakalım sende ne varmış?" diye cevap verdi.

Bununla birlikte, koridorda onu takip etti. Riggs başını sallarken, "Bu piliç asla öğrenemeyecek," dedi.

"Hayır." Onun hızlı bir yatıştan fazlasını istemesi için çok iyi bir kadın olması gerekecekti. Biramı bitirdikten sonra ayağa kalktım ve "Eve gitsem iyi olacak. Kevin'i tanırıysam, yukarıda beni bekliyordur."

"Eminim öyledir." Riggs kıkırdadı. "Ona selamımı söyle."

"Söylerim."

Ben kapıya yönelirken Riggs, "Sabah garajda görüşürüz," diye seslendi.

Otoparka doğru yürüyüp Harley'ime atladığımda güneş saatler önce batmıştı. Anahtarı çevirir çevirmez motor kükremeye başladı ve sadece bu ses bile günün gerginliğini azaltmaya yetti. Otoyola çıktığımda sadece ben, motorum ve gece havasında önümde uzanan yol vardı. Memphis her zaman güzel bir şehir olmuştur, özellikle de hava karardıktan sonra ıslıl ıslıl olduğunda. Arkansas Köprüsü ve Piramit'in yanından geçmeyi çok severdim. Gazı ileri doğru ittiğimde sanki dünyadaki tek insan bendim; etrafımda esen rüzgârla birlikte daha iyi bir terapi düşünemiyordum. Eve vardığımda zihnim temizlenmişti ve oğluma iyi geceler dileyip günü sonlandırmaya hazırdım.

K E N A D E E

W

Ben büyürken babam bu dünyada büyük işler yapacağını kafasına koymuştu. Bu büyük fikre nereden kapıldığından tam olarak emin değildim, özellikle de

Fayette County'nin eteklerinde, kimsenin olağanüstü bir şey yapmadığı küçük, isimsiz bir kasabada yaşıyordum. Benim gibi bir kızın dünyada nasıl bir iz bırakabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Uzun boylu, sırık gibiydim, dizlerim topuzluydu ve saçlarım dağınıktı. Bir kaza geçirmeden bisikletimle bir blok öteye bile zar zor gidebiliyordum. Onu benim hakkımda yanıldığına ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Bunun yerine, *"Büyük bir şey başarabileceklerine inanacak kadar çılgın olan insanlar, genellikle bunu başaran insanlardır"* demekle yetindi. Sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve haklı olduğuna karar verdim. Her zaman hemşire olmak istemiştim ve olabileceğim en iyi hemşire olacaktım. Onun sözleri beni ileriye iterken, diplomamı almaya kararlı bir şekilde üniversiteye doğru yola çıktım. Birkaç yıl sonra kendimi Memphis'teki Bölge Hastanesi'nde hemşire olarak çalışırken buldum.

Bir savaş alanında çalışmak için kaydolduğumu bilmiyordum. Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum. Ne de olsa Memphis'teydim. Tüm büyük şehirler gibi çetelerden ve suçlulardan payına düşeni alıyordu. Çoğu zaman sokakları onlar yönetiyor gibi görünüyordu ve polisin onları durdurmak için yapabileceği çok az şey vardı. Genç ve yaşlı ateşli silah kurbanları sürekli olarak travma merkezimize akın ediyordu ve doktorlar gelene kadar kan kaybından ölmelerini engellemek benim işimdi. Gördüğüm şeyler çoğu zaman cesaret kırıcıydı ve çoğu zaman beni düpedüz öfkeliyordu, ancak yine de bir parçam bir fark yaratabileceğime inanmak istiyordu. Ancak kaybedilen her hayatla, acil servisimizde ölen her çocukla birlikte şüphelerim oluşmaya başladı. Sadece

Beni ayakta tutan şey birlikte çalıştığım insanlardı. Saflık edip etmediğimden emin değildim, ancak onların ruhu ve olumlu tutumları bana daha iyi bir yarın için umut verdi ve özellikle Robyn ile ömür boyu sürecek arkadaşlıklar kurdum.

Her yönden zıt kutuplar gibiydik. Benim bağınaz ve tüm kurallara uyan biri olduğum yerde, o rahat ve özgürdü, canı ne isterse, ne zaman isterse onu yapardı. Denizci gibi bir ağzı ve erkeklerin ağzını sulandıran bir fiziği olan sarışın bir bomba olduğu için kimse onu sorgulamazdı. Çılgın maskaralıklarıyla beni neyin beklediğini asla bilemezdim. Hayatı ilginç kılıyordu ve birlikte yaşamayı önerdiğinde bundan daha fazla memnun olamazdım. Şehirde yaşamak pek de ucuz sayılmazdı, bu yüzden masrafları paylaşacak birinin olması harikaydı. Birkaç haftalık arayıştan sonra, hastaneye sadece birkaç mil uzaklıkta şirin, küçük bir daire bulduk. Çok sevmiştim ve Robyn'le yaşamamanın hiç sıkıcı olmadığını söylemeye gerek yok.

Durmaksızın çalışıyorduk ve işten eve dönerken akşam yemeği almak rutinlerimizden biri haline gelmişti. Normalde eve gitmeden önce arabaya servis yapan bir yere uğrar ve hızlıca bir şeyler atıştırırdık ama anlaşılan Robyn fast food'dan sıkılmıştı. "Neden Daisy Mae'ye bir sipariş vermiyoruz? Canım hamburger ve patates kızartması çekiyor, hem de sindirimi beş gün sürenlerden değil."

"Daisy Mae's kulağa harika geliyor. Sence biz oraya varana hazır olur mu?"

"Eğer değilse, bekleyebiliriz. Bu gece yapacak bir şeyimiz yok."

"Tamam. Onları arayacağım."

"Harika," diye heyecanla cevap verdi. "Her zamankinden istiyorum ve... oh, bize şu kızarmış yeşil domateslerden de bir sipariş verin."

". "

Siparişimizi verdikten sonra eşyalarımı almak için hemşire odasına gittim. Vedalaştıktan sonra aşağıya arabama indik. Lokantaya vardığımızda kalabalık olduğunu görünce şaşırmadım. Daisy Mae's muhteşem burgerleri ve shake'leriyle tanınıyordu ve sadece turistlerin değil yerel halkın da uğrak yeri idi. Arabayı uzun bir motosiklet kuyruğunun yanına park ettim ve kapıyı açarken Robyn'e dönüp, "Bir dakika sürebilir. Oldukça meşgul görünüyorlar."

"Evet, ama her zaman meşguller." Sonra kapı koluna uzandı. "Ben de seninle geleyim."

Arabadan indik ve lokantaya doğru yöneldik. İçeri adımımızı atar atmaz midem guruldamaya başladı. Robyn abartılı bir ifadeyle bana döndü ve "Aman Tanrım! Burası çok güzel kokuyor! Şu anda neredeyse patates kızartmalarının tadını alabiliyorum."

"Ben de öyle. Açlıktan ölüyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim." Tezgâhın üzerinde duran turtaları fark edince, "Belki tatlı da sipariş etmeliydik. *Gah!* Şu yaban mersinli turtaya bak."

"Ona eklemesini söyleyeceğim." Robyn kasaya gitti ve garsona sipariş almak için orada olduğumuzu söyledi. Birkaç saniye sonra geri döndü ve "Biraz turta ekledim, ama siparişimiz hâlâ bir dakika sürecek. Biz beklerken oturmak ister misiniz?"

"Elbette."

Lokantanın etrafına hızlıca bir göz attım ve oturacak bir yer ararken, dikkatim ön tezgâhta oturan adamlara çekildi. Ve sonra gözlerim *ona* takıldı. İlk başta sadece sırtını görebiliyordum ama yine de dikkatimi çekmişti. Taburede duruşunda, omuzlarının genişliğinde ve siyah giysilerinde bir şeyler vardı. *Sonra arkasını döndü.* O anda dünyanın durduğuna yemin edebilirim ve birden nefes almakta zorlandım, sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibiydi. Arkamı dönmeye çalıştım ama yapamadım. Her ne sebeple olursa olsun, bu adama doğru çekiliyordum ve ona doğru adım atma dürtüsüyle savaşıırken Robyn'in "Vay canına. Tezgâhtaki şu adama baksana. Acayip seksi."

İkimizin de yolu daha önce pek çok motorcuyla kesişmişti ama ona benzeyen birini daha önce hiç görmemiştim. Tek bir bakışla, hain bedenim hissetmemesi gereken şeyleri hissetmeye başlamıştı, özellikle de nefret ettiğim her şeyi temsil eden bir adam için. O sıradan bir motorcu değildi. Tezgâhtaki diğerleriyle birlikte o da Şeytan'ın Öfkesi kesimi giyiyordu ve bu da etraftaki herkesi onun ülkedeki en hretli motosiklet kulübünün bir üyesi olduğu konusunda açıkça uyarıyordu. Tüm şehirde bu adamların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmeyen tek bir kişi bile yoktu; acil servise gelen adamları öldürmüşlerdi. Bu, gözümü kaçırmam için yeterli olmalıydı ama değildi, yakınından bile geçmiyordu ve bunun için kendime lanet ettim.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Evet, çok seksi ama-" diye cevap verdim. "Aması yok, Dee. Bu adam *iyi!*"

O haklıydı. Bu belalı motorcuya bir kez bakan her kadın, azılı bir katil olsa bile bayılırdı. Kirli sarı saçları ve dalgalı

Kaslıydı, yakışıklıydı - son derece *yakışıklıydı* ve orada durup ona bakarken, onun gibi güçlü ve tehlikeli bir adamın kollarının beni sarmasının nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Bu düşünce beni büyüledi ve bunun yanlış olduğunu bilmeme rağmen -çok, çok yanlış- kendimi durduramadım. Kalbim küt küt atıyordu. Dizlerim titredi. Ve tam da pişman olacağım bir şey yapacağımdan korktuğum anda döndü ve bana baktı. O muhteşem mavi gözler benimkilerle buluşur buluşmaz tüm oda kıpırdamadan durdu. Bu sadece bir anlık bir bakış olsa da, dikkatini yanındaki adamlara verdikten çok sonra bile kalıcı bir etki bırakmaya yetmişti. Bakışlarının sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyordum, bu da tüm bedenimi beklenmedik bir arzu heyecanı ile inletiyordu. *Lanet olsun.*

Robyn dirseğiyle beni dürttüğünde hâlâ soğukkanlılığımı toplamaya çalışıyordum. "Şunu izle."

Dehşet içinde Robyn döndü ve bir grup adama doğru yürümeye başladı. Uyarı tonuyla tısladım, "Robyn! *Bekle!*"

Beni görmezden gelerek yoluna devam etti. Birkaç saniye sonra, gözüme çarpan adamın yanında oturan bir motorcuya doğru yürüdü. Omzuna dokunuşunu dehşetle izledim ve siyah saçlı, iri yarı adam dönüp ona baktığında, seksi gülümsemelerinden birini ona verdi. "Merhaba, iyi görünüyorsun. Seni burada otururken gördüm ve gelip sormak istedim... Seninle daha önce bir yerde tanışmış mıydık?"

Kaşlarından birini kaldırarak koyu renk gözlerini yavaşça küçük bedeninde gezdirdi ve ben birden onun önlüklerinin içinde ne kadar güzel görüldüğünü kışkırdım. Benimki kese kağıdı gibi üzerimde dururken ve her yerinde dans eden koyunlar varken, onunki parlak eflatun rengindeydi ve mükemmel kıvrımlarının üzerine tam oturuyordu. Görünüşe göre, büyük, kötü motorcu ona oldukça vurulmuştu çünkü "Sahip olduğumuzu söyleyemem sevgilim... çünkü senin kadar güzel bir kadını unutmamın imkanı yok" dedi.

"Ne tatlı şeysin sen öyle, hem de çok yakışıklı," diye mırıldandı sesi ve ben gözlerimi devirdim. "Senin bir adın var mı, yakışıklı?"

Robyn'in davranışlarına şaşırمامam gerekirdi. Her zaman flört etmeyi severdi ama bu adam onu yiyip bitirmek ister gibiydi, bu da beni Robyn'in yanlış adamı seçtiğine dair endişelendirdi. Tam müdahale edecektim ki garson kız bana seslendi, "Selam Hun. Siparişin hazır."

Evet, Craptastic. Kasaya gittim, hesabımızı ödedim ve genç ve güzel garsona teşekkür ettim.

"Sorun değil." Gülümsedi. "Umarım beğenirsiniz."

Robyn'e dönüp baktım, o hâlâ yeni motorcu arkadaşıyla devam ediyordu. Onsuz gidemeyeceğimi bildiğim için ona doğru yürümeye başladım ama ellerim yiyeceklerle doluyken oraya varmak için çok kalabalıktı.

"Robyn!" Ona seslendim ama beni duymuyordu. Biraz telaşlanmış hissederek sonunda garsona döndüm ve "Bana küçük bir iyilik yapar mısın?" diye sordum.

"Deneyebilirim." Gülümsedi. "Neye ihtiyacın var?"

"Yemeğimizi arabaya götürdüğümü arkadaşşıma söyler misin?" Yalvardım.

"Elbette."

"Teşekkürler."

"

Kapıya doğru ilerlerken son bir kez Robyn'e baktım. Lanet olsun. Uzun sarı saçlarını savurarak gülüyordu ve gittiğimi umursayacağından bile şüpheliydim. Tam kapıya doğru uzanmak üzereyken, yiyecek torbasına olan hakimiyetimi kaybetmeye başladım. Tutuşumu düzeltmeye çalıştım ama işe yaramıyordu. Her şeyi bırakmak üzereydim ki arkamda bir adamın sesini duydum, "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana yardım etmeyi teklif edenin kim olduğunu görmek için döndüm ve o olduğunu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi - ateşli motorcu. Ben bir yanıt veremeden çantayı kollarımdan çekip aldı. Hareketlerinden biraz ürkmüştüm, bu yüzden mırıldanmam biraz zaman aldı, "Um... teşekkür ederim. Sanırım."

"Sorun değil." Birkaç santim ötemde duruyordu ve kendimi aşırı gergin hissediyordum. Hayatımdan endişe mi duyuyordum yoksa ondan o kadar etkilenmişim ki ne yapacağımı bilemiyordum - belki de her ikisiydi. "Bütün bunlarla nereye varmaya çalışıyorsun?"

Tam bir kaçık gibi görünmemeye çalışarak ona, "Arabama gidelim. Ön tarafa park ettim."

Başını salladı ve sonra benim yiyecek çantamı da yanına alarak ön kapıdan çıktı. Bütün bunların iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama Robyn kızışmış bir fahişe gibi davrandığından başka seçeneğim yoktu. Onu dışarıda takip ederek arabamı gösterdim. "Hemen şurada."

"Hemen arkadayım."

Arabama doğru yürüdük ve ben gergin bir şekilde kapının kilidini açtım ve içeceklerimizi bardak tutucularına yerleştirdim. Arkamı dönüp onunla yüzleştüğimde, onun yakından daha da muhteşem olduğunu hemen fark ettim ve yine konuşmakta zorlandım. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Şey, bir art niyetim olabilirdi" derken yüzünde şakacı bir ifade belirdi.

"Oh? da ne?"

"Güzel bir kadını arabasına kadar yürütmek." Sırıttı.

Onun bu yorumu beni şaşırttı ve kendimi kızarıırken buldum. "Öyle ya da böyle, yine de gerçekten minnettarım."

"Sorun değil." Çantayı arabaya koyarken, "Buralardan mısınız?" diye sorduğunu duydum.

Neden sorduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tamamen farklı dünyalardan geliyorduk ama böylesine heyecan verici bir hayat yaşayan bir adamın benim hakkımda bir şeyler bilmek istemesi bir yanımin hoşuna gitmişti. "Sayılır. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta, muhtemelen adını hiç duymadığınız küçük bir kasabada büyüdüm."

Sesi derin ve talepkârdı ama bir *o kadar da seksiydi* ve "Dene beni" dediğinde tüylerim diken diken oldu.

Yüzündeki o sinsi ifadeyi görünce reddetmem mümkün değildi. "LaGrange. Dışarıda-"

"Fayette County'de. Evet, orayı iyi bilirim." Kaslı kollarını kavuşturdu ve arabama yaslandı. "Tüm o tarihi antebellum evleri var."

"Evet, bu doğru. Bunu bilmenizden etkilendim."

"Bilmediğim pek bir şey yok."

Şakacı sırıtışıyla kalbim daha önce hiç olmadığı kadar göğsümde çarpmaya başladı ve kendimi kulaktan kulağa gülümserken buldum. "Bu doğru mu?"

"Um-hmm." Önlüklerime hızlı bir bakış attı ve "Hemşire misin?" diye sordu.

"Evet. Regional'da çalışıyorum." Deri yeleğine bakarken kendimi bisiklete binmediği zamanlarda ne yaptığını merak ederken buldum. "Peki ya sen? Sen ne iş yapıyorsun?"

"Hayat kurtarmak kadar havalı bir şey yok."

"Pekala. Kendimizi kaptırmayalım. Ben daha çok aracı gibiyim. Stabilize ederim, kan basıncını ölçerim ve serum takarım. Bu işi yaptığımı söyleyemem.

Aslında hiç hayat kurtarmadım... tabii öksürük şurubuyla boğulan bir adama Heimlich manevrası yaptığım zamanı saymazsanız." Kıkırdadım.

"Oh, evet. Bunu kesinlikle sayardım." Güldüğü sırada tüm vücudu titriyordu. Vay canına. Yakışıklıydı. Kasları ve dövmeleleriyle onu tehditkâr bulmam gerekirdi ama hiç de öyle değildi. Aslında tam tersi görünüyordu ve yapmam gereken son şeyin bu olduğunu bilsem de onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Daha da kötüsü, bu tehlikeli motorcu hakkında her şeyi bilmek istiyordum. İnce bir çizgide yürüyordum ve umurumda bile değildi. "Kulübün garajında çalışıyorum."

"Bilirsiniz, bazı insanlar işlerimizin çok ortak noktası olduğunu söyleyebilir. Siz karbüratör temizliyor ve pil değiştiriyorsunuz. Ben yatak tavalarını değiştiriyor ve ilaçları uyguluyorum. Dünyayı işler halde tutmak için ne yapıyorsak onu yapıyoruz."

"Evet. Sen öyle diyorsan," diye alay etti. Başıyla lokantayı işaret etti: "Arkadaki arkadaşın mı?"

Lokantanın penceresinden geriye baktığımda Robyn'in tezgâhtaki adamla konuştuğunu görebiliyordum. Başımı salladım. "Evet. O benim oda arkadaşım, Robyn."

"Sanırım kardeşimle ilgileniyor olabilir, Runt."

"Evet. Belki birazcık." Güldüm. "Uzun boylu, esmer ve tehlikeli olanlara karşı biraz zaafı var."

Gözleri hızla üzerimde gezinip beni kontrol ettiğinde kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Peki ya sen? Uzun boylu, esmer ve tehlikeli olanlara karşı bir ilgin mi var?"

"Ben öyle demezdim."

Gülümsedim. "Hayır mı?" diye itti.

"Öncelikle, biriyle çıkmak için gerçekten zamanım yok ve... gerçekten bir tipim yok, özellikle de *uzun boylu, karanlık ve tehlikeli* bir tipim yok."

"Yani, kimseyle görüşmüyor musun?" "Hayır. Kimseyle görüşmüyorum."

Bana hızlıca başını sallarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Bildiğim iyi oldu."

"Eee? Peki ya sen? Sadece sen ve Harley'in mi var yoksa hayatında özel bir kadın da var mı?"

"Harley'im olduğunu nereden çıkardın?" diye sorarken başını yana eğdi.

"Bütün ciddi motorcular Harley sürmez mi?"

"Eğer değilse, onlar için üzülüyorum." Gülümsedi. "Ve şu anda kimseyle çıkmıyorum."

Lokantadan büyük bir grup insan çıktığında omzunun üzerinden baktı ve "Sanırım oraya geri dönsem iyi olacak" dedi.

"Tamam. Seninle konuşmak gerçekten güzeldi."

"Evet, öyleydi." Lokantaya doğru ilerlerken bana baktı ve "Biliyor musun, senin kız hala içeride. Onu senin için dışarı göndermemi ister misin?"

"Oh, evet. Bu harika olur."

Başını salladı ve lokantaya girmeden hemen önce bana baktı. "Burası pek güvenli sayılmaz. İkimize de bir iyilik yap ve arabana binip kapılarını kilitle."

"Tamam." Gülümsedim ve arabama binip kapıları arkamdan kilitlerken ona hızlıca el salladım. Lokantanın içine doğru ilerleyişini izledim ve kendimi bu motorcuyu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ederken buldum - gerçekten görmeyi umuyordum.

BLAZE

Iir kadın başımı döndürmeyeli uzun zaman olmuştu ama o lokantaya girdiğinde gözlerimi ondan alamadım. Uzun, koyu renk saçları olan güzel görünümlü bir kadındı.

kömür karası gözleri. Sadece güzel olduğu için değildi. Hayır. Bundan çok daha fazlasıydı. Onun içinde bir ışık vardı, derinlerde parlayan bir ışık. Karanlıkla dolu bir adam olarak kendimi ona doğru çekilirken buldum. Onu görene kadar buna ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim. Artık ona yaklaşmak için her türlü bahaneyi kullanabilirdim. Onun paket servis çantasıyla boğuştuğunu fark ettiğimde, şansımı denedim. Yanına gittim ve yemeğine uzandım, yere düşürmeden hemen önce elinden aldım. Onu arabasına kadar takip ettim ve konuşmaya başladığımızda kendimi her zamankinden daha fazla merak içinde buldum. Ona doyamıyordum ve paylaştığı her bilgiyle daha fazlası için açlık duyuyordum. Tek kelimeyle beni büyüledi ve sohbetimizin bitmesini istemedim. Ne yazık ki başka seçeneğim yoktu. Gitmeye hazırды ve arkadaşı hala lokantanın içindeydi. Sonuçlarını düşünmeden onu dışarı göndermeye gönüllü oldum. Bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra içeri girdim ve sarışın bombayı yoluna gönderdim.

O kapıdan çıkar çıkmaz Runt bana döndü ve "Bu da neydi böyle?" diye söylenmeye başladı.

"Arkadaşı dışarıda onu bekliyordu." Kızgın olduğu için onu suçlayamazdım. Bu ateşli, küçük kızın ondan hoşlandığına hiç şüphe yoktu ve ben onunla takılma şansını mahvetmişim.

"Ne olmuş yani? Beklemeye devam edebilirdi," diye .

"Hadi, Runt." Murphy kıkırdadı. "Sanki numarasını almamışsın gibi. Hâlâ şansın var."

"Belki... eğer Blaze bunu da berbat etmezse." Bana baktı ve başını salladı. "Siktiğimin horozu."

Neyse ki Cyrus yanına geldi ve "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sorarak dikkatini dağıttı.

"Bir lokma daha yiyemedim kardeşim."

Murphy döndü ve arkamızdaki kalabalığa baktı. "Yine yoğun bir gece olacak gibi görünüyor."

"Şaka yapmıyorsun, kardeşim." Cyrus kıkırdadı ve "Bir biraya ve ayak masajına ihtiyacım var" dedi.

"Eğer gönüllü arıyorsan, yanlış ağaca havlıyorsun kardeşim."

Zor bir gün geçirdiğini duymak berbat olsa da, restoranın bu kadar iyi gittiğini görmek güzeldi. Büyük bir kalabalığın olması paranın el değiştirdiği anlamına geliyordu - çok fazla para - ve bu her zaman iyi bir şeydi, özellikle de kulüp için. Daisy Mae's'i yıllardır fonları çevirmek için kullanıyorduk ve Cyrus ve kız kardeşi Louise'in işleri devam ettirmesi yeterince şanslıydık. Kedi köpek gibi tartışıklarını hepimiz biliyorduk ama itiraf etmek isteseler de istemeseler de iyi bir ekip oluşturuyorlardı. Cyrus çok iyi bir aşçıydı ve kız kardeşi de sayıları yönetmekte harikaydı; ikisinin gösteriyi yönetmesiyle, küçük lokantamız için oldukça iyi bir isim yapmışlardı. "Ellerinin lanet olası ayaklarımda olmasındansa kıcımda bir parmak olmasını tercih ederim, göt herif" derken bana cehenneme kadar yolu olan bir bakış attı.

"Sanırım bu kimin parmağının kıcımda olduğuna bağlı." Runt kıs kıs güldü. Murphy ayağa kalkarken, "Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter," diye yakındı.

Yu

kar "Nereye kaçıyorsun?"

1. "Yarın erken bir randevum var," dedi bize bir yirmilik atarken.

karşı. "Yeni bir bayi olduğu için Gus, Arkansas'taki sevkiyatı aldıklarında T-Bone ve Lowball'la birlikte olmamı istiyor."

"Yarın öğleden sonra Chevy'nin motorunu sökmeme yardım etmek için zamanında dönecek misin?" diye sordum.

"Planlıyorum." Kapıya doğru ilerlerken Runt'a baktı ve "Hemşireyi aramayı unutma. Çok uzun süre beklersen senin hakkındaki düşünceleri değişebilir."

Runt, "Boş konuşmaya devam et, ukala, bakalım sana ne kazandıracak," diye bağırdı.

Murphy başını salladı ve ön kapıdan çıkarken gülümsedi. O gittikten sonra Cyrus, "Güneydoğu Rogue Riders'a ne olduğunu duydunuz mu?" diye sordu.

Riggs çay bardağını boşaltırken, "Evet, dün gece birileri kulüp binalarını ve striptiz kulüplerini tüttürmüş," diye cevap verdi.

"Ne oluyor lan?" Havladım.

"Evet. Birileri o orospu çocuklarını yerle bir etmiş." Cyrus masadaki kirli tabakları temizlemeye başlarken, "Geriye moloz ve kül yığınınından başka bir şey kalmamış," diye devam etti.

"Ne be? Arkasında kimin dair bir fikrin var

mı?" "Hiçbir fikrim yok."

"Bu hiç mantıklı değil. Kim onlarla uğraşmak ister ki?" Runt sordu.

"Aklım almıyor ama söylemeliyim ki... içimde iyi bir his yok." Cyrus'un yüzünde endişeli bir ifade belirdi: "Belki yanılıyordum ama duman varsa yangın da vardır. Gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutmalıyız."

"Anlaştık. Gus'ın tüm bunlardan haberi var mı?"

"Evet. Onu tanıyorsun. Her şeyi ilk o bilir."

Saatime baktım ve ne kadar geç olduğunu görünce cüzdanıma uzandım. Paramı tezgâha attıktan sonra ayağa kalktım ve "Eve gitmeliyim. Haydutlar hakkında başka bir şey duyarsan bana haber ver."

"Yapacağım, kardeşim."

Lokantadan ayrıldıktan sonra eve gidip uyudum ve ertesi sabah kalktığım andan itibaren yola koyuldum. Eğer garajda kıcımlı yırtmıyorsam, anneme evde bir konuda yardım ediyor ya da Kevin'la futbol topunu fırlatıyordum. Cuma günü geldiğinde çok yorgundum, bu yüzden Riggs ve Runt onlarla Beale Sokağı'na gitmemi istediklerinde onları geri çevirdim. Geceyi o ikisiyle dışarıda geçirmeye hiç niyetim yoktu, özellikle de Kevin'in ertesi gün maçı olduğu için. Erken kalkmamız gerektiğini bildiğimden, iki pizza sipariş ettim ve onun izlemek istediği bir filmi açtım. Ben koltukta uyuyakaldığımda sadece bir saattir izliyorduk. Ertesi sabah, Kevin'in mutfaktan gelen bağırma sesiyle uyandım. "Hey, baba! Kramponlarımızı gördün mü?"

Gözlerimdeki uykuyu silerken bağırdım, "Arka verandadalar! Büyükannen onları senin için temizledi."

"Çoraplarım ne olacak?"

"Çamaşır odasında," dedim ve o sormadan ekledim, "ağız koruyucun da lavabonun yanındaki kapta."

"Ben çoktan aldım."

Saate baktım ve saatin sadece sekiz olduğunu fark edince inledim. "Dostum, ne yapıyorsun? Maça kadar dört saatin var."

Oturma odasına geldi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Dün gece erken çıkmanız gerektiğini söylemiştin, çünkü Gammy'ye bir konuda yardım etmen gerekiyordu."

Sızdıran lavabosunu tamir etmeye yardım edeceğime söz verdiğimi hatırlayarak homurdandım, "Ah, evet. Bunu unutmuşum."

"Sen uyurken aradı ve kahvaltı için bize krep yapacağını söyledi. Ona maçtan önce büyük bir kahvaltı yapamayacağımı söyledim ama beni dinlemedi."

"Bir şeyler yemelisin. Krep de olabilir."

"Baba! Protein yemem gerekiyor, bir sürü karbonhidrat değil." Telaşlandı.

"Lanet olsun, oğlum. Kendini duyuyor musun? Sesin sekiz yaşındaki bir çocuk gibi çıkmıyor. Yaşlı çocuk."

"Ben dokuz yaşındayım," diye itiraz etti.

"Hayır. Sen sekiz yaşındasın. Bir ay sonra dokuz yaşına ," dedim ona, koltuktan kalkıp yatak odama doğru ilerlerken. Hâlâ kanserinin geri gelmesinden endişe etsem de, her geçen gün daha da güçlendiğini, kendine güveninin arttığını görebiliyordum ve bundan daha fazla gurur duyamazdım. "Git ve geri kalan eşyalarını topla. Yirmi dakika içinde hazır olurum."

Duş alıp giyindikten sonra kahvaltı için bizimkilere gittik. Ben lavaboyu tamir ederken, Kevin bizimkilere okuldaki haftasını anlattı. Görünüşe göre birkaç gün içinde bir konuşma yapacaktı ve gezegendeki en büyük köpekler olan Mastiff'ler hakkında konuşmaya karar vermişti. Nedenini bilmiyordum ama bu dev köpeklerle karşı hep bir ilgisi vardı. Yıllar boyunca birkaç kez İngiliz Mastiff'i istemişti, ancak o büyüklükte bir evcil hayvana sahip olmanın ne kadar zor olacağını bildiğim için her seferinde reddetmişim. Doğum günü yaklaştığı için bu konunun tekrar açılacağını hissediyordum. Bizimkilerin evinde işimiz bittikten sonra futbol sahasına doğru yola çıktık. Oraya vardığımızda Kevin'ın takımı ısınmaya başlamıştı bile.

"Lanet olsun. Geç kaldık," diye .

Saatime baktım ve on beş dakika erken geldiğimizi görünce içimden küfrettim. Tıpkı kardeşlerim gibi, bu serseriler de zamanı nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlardı. "Endişelenme evlat. Isınmak için bolca vaktin var."

"Sen öyle diyorsan," diye inledi sahaya doğru yola çıkarken. "İyi şanslar!"

"Teşekkürler, baba!"

Tribünlere doğru ilerledim ve tam elli metre çizgisinde oturacak bir yer buldum. Sadece üçüncü ve dördüncü sınıf çocukları oynadığı için fazla kalabalık yoktu. Ailem gelemeyecekti, bu yüzden Riggs, Runt ve Murphy'nin merdivenlerden yukarı çıktığını görene kadar yalnız oturacağımı düşündüm. Yanıma oturduklarında oyun başlamak üzereydi ve Riggs ile Runt'ın bok gibi göründüklerini fark etmeden edemedim. Bilmiş bir gülümsemeyle, "Uzun bir gece miydi?" diye sordum.

"Evet, ama çok iyi vakit geçirdik." Riggs kıkırdadı. "Değil mi Runt?"

"Um hmm." "Arkadaşına o kadar çok içki ısmarlamasaydın daha iyi olurdu" diye homurdanırken biraz sert görünüyordu.

"İçkiyle başa çıkamadığını nereden bilebilirdim ki?" "Son içtiğinde hatun resmen yeşildi."

Riggs sırtıarak, "Yeşil ya da değil, o mini etek ve botların içinde hâlâ çok seksi görünüyordu," dedi. "Kendine gerçek bir afet bulmuşsun kardeşim."

"Yalan söylemiyorsun." Runt kıs kıs güldü.

"Siz ikiniz bana kimden söylemek ister misiniz?" diye sordum.

"Geçen gece Daisy's'deki piliç." Ona şaşkınlıkla baktığımda Riggs ekledi, "Hatırlarsın... Runt'ın kucagında sürünen ateşli, lanet hemşireyi."

"Ah, evet." Gözüme çarpan güzel esmer kızı düşündüm ve onun Riggs ve Runt'la dışarıda olduğunu düşündüğümde kanım kaynadı. Anlamadığım nedenlerden dolayı, kardeşimin boğazına uzanma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. "Hatırlıyorum."

Kaşları çatıldı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Elimi sakalımın üzerinde gezdirirken yalan söyledim. "Sadece kimden bahsettiğini bilmek istedim."

"Sen öyle diyorsan." Riggs omuz silkti. "Bizimle gelmeliydin. *Gerçekten iyi bir zamanı* kaçırdın."

Cevaptan korkarak, "Ne tür bir iyi zaman?" diye sordum.

Riggs her zaman abartan biri olmuştur, bu yüzden açıklarken bir tuz tanesi ile almam gerektiğini biliyordum, "Runt Robyn'i aradı. Bilirsin... *ateşli, lanet hemşire...*"

"Evet, . *Ateşli, lanet olası hemşire,*" diye tersledim.

Devam ederken bana garip bir bakış attı, "Her neyse, aradı ve buluşmak isteyip istemediğini sordu. Zaten bazı arkadaşlarıyla dışarıda olduğu için Silky Sullivans'ta buluşmaya karar verdik."

"Ondan sonra ne oldu?" diye sordum.

"Pek bir şey yok sanırım. Verandada oturduk ve birkaç kadeh içtik." "*Bir sürü içki.*" Runt kıs kıs güldü.

"Tamam. Evet, çok içtik." "Ve?" Ben zorladım.

Omuz silkti. "Bar kapanmaya başlayınca bizi tekrar evlerine davet ettiler."

"Yani, *takıldınız* mı?" Öfkemi bastırarak sordum.

Kaşlarını kaldırarak omuz silkti. "Biliyorsun ki ben *öp ve söyle*, kardeşim."

"Sen değilsin amına koyayım," diye tükürdüm.

"Kıçında ne var?" Riggs sordu. "Sana zaten söyledim. Hiçbir şey."

"Ben bunu yemem. Belli ki bir şeye sinirlenmişsin. Belki dün gece bizimle dışarı çıkmış olsaydın, biraz hareket kazanırdın ve bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmazdın."

"Seni anlıyorum. Dün gece sadece mavi taşaklarım vardı," diye homurdandı Runt. "Robyn'in evine döndüğümüzde oda arkadaşı evdeydi. Robyn ayılana kadar falan kalabilirdim ama oda arkadaşının buna tahammülü yoktu. Ben gidene kadar orada dikilip bana kötü kötü baktı."

"Dur . Robyn'in oda arkadaşının Riggs ve seninle dışarıda olduğunu sanıyordum."

Riggs önemli bir değilmiş gibi, "Evet. Bir süreliğine buradaydı ama eve erken gitti. Çalışması falan gerekiyordu."

"Dün gece tam olarak kiminle takıldın?"

"Robyn'in dün gece birlikte olduğu kızlardan biri. Bekarlığa veda partisi gibi bir şey veriyorlardı ve bir sürü kız vardı."

O cevap veremeden Murphy sahayı işaret ederek, "Hey, Blaze. Koç Kevin'i oyuna alıyor."

Ve böylece dikkatim oyuna çekildi ve Kevin'in birbiri ardına yaptığı harika oyunları izlerken düşünmeye başladım. Yıllardır sadece ikimiz vardık ve ben bu durumdan memnundum. İkimiz de iyiydik. Ailem ve kulübümüz vardı ve ihtiyacımız olan tek şey de buydu - ya da ben öyle sanıyordum. Karşılaşmamız kısa sürmüş olsa da, lokantadaki kızda hayatımda bir şeylerin eksik olup olmadığını merak etmeme neden olan bir şey vardı. Bu beni şaşırtan bir düşünceydi. Bugüne kadar üzerimde nasıl bir etki bıraktığını fark etmemiştim, Riggs bana onunla takıldığını düşündürmüştü. Ona dokunduğu düşüncesi bile beni germişti ve yıllardır kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bu duyguyu sevdim. Hem de çok hoşuma gitti.

KENADEE

M Kötü bir gece, Robyn'in banyoda hastalanma sesleriyle uyandığımda daha da kötü bir sabaha dönüştü. Kısmen benim hatamdı. Onu o saatte asla yalnız bırakmamalıydım.

bekarlığa veda partisi. Peşlerine takılmayı kabul ettiğimde sakın bir gece olacağını düşünmüştüm, özellikle de hepimiz yaşlandığımız ve o çılgın üniversite gecelerindeki partiler sona erdiği için. Ne yazık ki benim için akıllarındaki şey sakın bir gece değildi. Hepsi hayatlarının gecesini yaşamak istiyordu ve Robyn tanıştığı seksi bizimle buluşmaya geleceğini ve yanında birkaç arkadaşını da getireceğini söylediğinde kızlar daha fazla ilgilerini çekemezdi. Bu konuda ben de öyleydim. Kendimi kapıyı izlerken buldum, midemde kelebekler uçuşmasına neden olan adamın bara girip girmeyeceğini merak ediyordum. Onu lokantadaki o geceden beri görmemiştim ve kendimi onunla konuşmak için bir şansım daha olmasını dilerken buldum. Ne yazık ki, kapı açıldığında ve Runt tamamen farklı bir adamla içeri girdiğinde umutlarım çabucak kırıldı - neredeyse onun kadar yakışıklı olmayan ve çok daha az çekici olan biri. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama sadece gecenin bitmesini istiyordum. Yüksek sesli müzikten ve iğrenç flörtleşmelerden bıktığımda, kızlara ertesi sabah çalışmam gerektiğini söyleyerek oradan ayrıldım.

Robyn'in tekrar duyduğumda, "İyi misin?" diye sordum.

"Hayır," diye inledi. "Kafamın üzerinden bir kamyon geçmiş ve ağzıma bir kedi sıçmış gibi hissediyorum."

Kendimi yataktan çekerken ona, "*Çok canlı tasvir için teşekkürler, ahmak surat. Bu olmadan da yapabilirdim.*"

Banyoya girdiğimde başı içindeydi ve sözleri yankılanıyordu: "Sanırım ölüyor olabilirim. *Ciddiyim*. Nabzımı kontrol etmeniz gerek."

"Bu kadar dramatik olmayı bırak." Odayı dolduran iğrenç kokuyu görmezden gelmeye çalışırken telaşlandım. "Kafanı tuvaletten çıkar ve yatağına gir. Sana biraz su ve Tylenol getireceğim."

"Hayır, hareket edemiyorum," diye sızlandı. "Oda hala dönüyor ve canım yanıyor her yerde."

"Bu anı hatırlamak sana iyi gelebilir," dedim koluna girip ayağa kalkmasına yardım ederken. "Eskisi kadar genç değilsin."

"Şu anda senden ders almadan da yapabilirim. *Sadece söylüyorum*."

"Haklı olduğumu biliyorsun. *Sadece söylüyorum*. Şimdi git yatağına gir!" Koridora çıktığımızda onu bıraktım ve mutfağına doğru ilerlerken "Neden bu kadar çok içtin?" diye sordum.

"Düşünmüyordum."

"Hayır. Değildin." Suyunu ve Tylenol'ünü aldım ve döndüğümde onu koridorda yere yayılmış, koluyla gözlerini kapatmış halde buldum. "*Gerçekten mi?*"

"Ölüyorum, Dee," diye bağırdı.

Uzanıp ayağına kalkmasına yardım ettim, sonra da onu yatağına götürdüm. Yerleştikten sonra devam ettim, "Dün gece beni gerçekten endişelendirdin."

"Neden? Ben iyiydim."

"Belli ki . Runt seni odana taşımak zorunda kaldı Robyn," diye tersledim. O pislik, en iyi arkadaşım kollarında baygın halde kapımıza dayandığında öfkeden deliye dönmüştüm. Sanki önemli bir şey yokmuş gibi dairemize girdi. Onu koridordan Robyn'in odasına kadar takip ettim ve botlarını tekmelemeye başladığında taşaklarına tekme atmamak için kendimi zor tuttum. Neyse ki kapıda durduğumu fark edince durdu ve sonunda gitme vaktinin geldiğini anladı. "Burada olmasaydım neler olabileceğini kimse bilemez."

"Bekle... Runt beni eve mi getirdi?" diye sordu kafası karışmış bir sesle. "Aman Tanrım. Yani hatırlamıyor musun?"

"Hımm... Tam olarak değil." diye cevap verirken yüzünü buruşturdu.

"Ne olmuş olabileceği hakkında bir fikriniz var mı..." Kendimi cümlelerin ortasında durdurdum ve iç çektim. Robyn'i ne kadar sevsem de onu hizada tutmak benim işim değildi. Elimi sallayarak gitmek için döndüm. "Boş ver. Sadece biraz uyu."

"Bekle." Robyn suratını astı. "*Lütfen gitme.*"

"Oh, hadi ama. Bana acıyıp durma." Yatağının kenarına oturdum ve sordum, "Neden bana dün gecedен bahsetmiyorsun? Eğlendin mi?" diye sordum.

"Evet, gerçekten hoşlandım," diye cevap verdi yarım bir gülümsemeyle. "Yani, bu adamdan hoşlanıyor musun?"

"Umm... O seksi ve hepsi bu, ama biraz gergin. Ve kesinlikle hiçbir ortak noktamız yok. *Hem de hiç.*"

"Peki, onu tekrar göreceğiz misin?"

"Bilmiyorum. Belki, ama dediğin gibi... Artık eskisi kadar genç değilim. Muhtemelen durulmaya başlamamın zamanı geldi."

"musun? Kendimizi kaptırmayalım." Alay ettim. "Ayrıca, Bay Doğru'yu bulmak için hâlâ bolca vaktin var."

"Şu anki hislerimle onu bulsam da umurumda değil." Yüzünü bana dönmek için yan döndü ve "Bugün gerçekten çalışmak zorunda mısın?" diye sordu.

Omuz silktim. "Hayır, sadece ezik gibi görünmeden gidebilmek için öyle söyledim."

"Güzel. Burada yalnız olmak istemiyorum... özellikle de *ölüm yatağı* ve her şey."

"Biraz dinlen. Ölmeyeceksin. Sadece akşamdan kalmasın." Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. "Sana biraz kraker ve zencefilli gazoz getireceğim. Belki midenizi yatıştırmaya yardımcı olur."

"Teşekkür ederim tatlım," diye mırıldandı. "Biliyorsun, bana karşı çok iyisin."

"Biliyorum. Kendime bunu söyleyip duruyorum." Alay ettim.

Robyn dışarıda geçirdiği gecenin yorgunluğunu atarken biz de tüm hafta sonunu aylak aylak dolaşarak, televizyon izleyerek ve rahatlatıcı yiyecekler yiyerek geçirdik. Sakinleşmek, çamaşırları yıkamak ve evde dinlenmek için biraz zaman ayırmak güzeldi. Pazartesi günü geldiğinde her şeye hazırlıklı olacağımızı düşünmüştüm ama yanılmışım. Tüm pazartesisilerin pazartesisiydi ve hastaneye gelen çılgın insanların sayısıyla, dolunay olup olmadığını merak etmeye başladım. Son hastalarım altı aylık bebekleriyle gelmişlerdi.

yüksek ateşi olan bir kızı vardı. Saatlerdir ağlıyordu ve ebeveynleri çılgına dönmüştü. Üzgün oldukları için onları suçlayamasam da, hınçlarını benden çıkarıyorlardı.

Bebeğin oksijen seviyesini kontrol ederken adam "Doktor hangi cehennemde?" diye sordu.

"Birazdan burada olur."

"Üç saatten fazladır bekliyoruz." Gençti, belki yirmi bir yaşındaydı ve zayıftı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, bu da onu günlerdir uyumamış gibi gösteriyordu. Yanındaki kızın durumu da pek iyi görünmüyordu ama en azından kendini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Bir bebeği kontrol etmek ne kadar sürer ki?"

"Efendim, kızınız için endişelendiğinizi biliyorum ama sakinleşmeye çalışmanız gerekiyor. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz," diye açıkladım.

"O benim yeğenim, kızım değil ve elinden gelenin en iyisini yeterli değil!" "Yeğenin mi?"

Sarışın kadın bana döndü ve "Ben Kate Dillon. Lacie benim kızım. Babası birkaç hafta önce öldürüldü ve Terry ona yardım ediyor. Ben isteyken geceleri Lacie'ye o bakıyor."

"Lacie'nin babası hakkında duyduklarına üzüldüm."

"Sorun değil. Tam bir beleşçiydi." Kardeşine bakarak, "Böyle bir pislik gibi davrandığı için üzgünüm. Sadece bebek için endişeleniyor."

"Eğer bu lanet olası doktorlar sadece işlerini yapsalardı bu kadar pislik olmak zorunda kalmazdım ve Johnny beleşçi değildi, Kate. Sen ve bebek için doğru olanı yapmaya çalıştın ve bu yüzden kendini öldürttü. Bu onun hatası değildi!" diye kükredi.

"Efendim, küçük çocuklar var-"

"Umurumda değil." Kolunu havada salladığında birkaç iz gördüğümü sandım ama emin olamadım.

"Terry. Bu kadar yeter. Ciddiyim. Yapabileceğinin en iyisini yapıyor." Kate elini Lacie'nin başında gezdirdi ve içini çekti. "Ayrıca, sonunda ağlamayı bıraktı. Böyle bağırmaya devam edersen onu üzeceksin."

"Olumlu bir not olarak, oksijen seviyesi iyi," dedim onlara. "Peki ya ateşi?" Terry sordu. "Ya tansiyonu?"

"Bunların ikisi de biraz endişe verici. Eminim doktor neler olduğunu görmek için kan tahlili isteyecektir."

"Devam edip bunu başlatamaz mısın?"

"Doktorun emri olmadan olmaz."

"Ne saçmalık ama!" Terry şikayet etti.

Tam o sırada Dr. Daniel Tate odaya girdi. Hastanede çalışan daha genç ve çekici doktorlardan biriydi ve hemşireler arasında sık sık dedikodu konusu olurdu. Sadece göze hoş görünmekle kalmıyor, onu arkadaş canlısı ve kolay biri olarak buluyordum. Lacie'nin semptomları konusunda onu bilgilendirdim ve onu kapsamlı bir şekilde muayene etmesini bekledim. İşi bittiğinde Kate'e baktı ve "Kulak enfeksiyonu var gibi görünüyor. Ona bir tur antibiyotik vereceğim ve birkaç gün içinde . Kendini iyi hissetmezse gelecek hafta çocuk doktoruna götürün."

"Teşekkür ederim doktor." Kate kızını göğsüne bastırırken gülümsedi. "Ciddi bir şey olmasından çok korktum, özellikle de bu kadar ağlarken."

"Kulak enfeksiyonları çok acı verici olabilir. Ateş ve ağrı için bebeğinize her dört saatte bir Tylenol verdiğinizden emin olun."

"Evet. Tabii ki."

"Pekâlâ." Daniel bana hızlıca gülümsedi ve "Bu kadar yeter Kenadee," dedi.

"Tamam. Teşekkürler, Dr. Tate."

Kan tahlili için çağırmadığı için biraz endişelensem de, benden daha iyi bildiğini varsayarak bir şey söylemedim. Bilgileri dosyaya yazmasını bekledim ve işi bittiğinde taburcu evraklarına başlamak için dosyayı masaya . Tam bitirmek üzereydim ki Robyn yanıma geldi. "Eğer bana kahve ya da çikolata getirmezsen, birinin boğazını yumruklayacağım."

"Görüyorum ki sen de kötü bir gün geçiriyorsun."

"Kötü bir gün bile bunu tarif etmeye yetmez," diye yakındı. "Lütfen bana bugünün neredeyse bittiğini söyleyin."

"Um... saat dokuz."

"Kahretsin."

"Evet." Kıkırdadım. "Uzun sürecek ama üstesinden geleceğiz." "Hey, I kulak misafiri Daniel konuşmak." O yalın ileri olarak o

"Söylentilere göre hemşirelerden birine çıkma teklif etmeyi planlıyormuş." fısıldadı.

"Evet, biliyorum." Aynı söylentileri ben duymuştum ve şaşırmamıştım. "Onunla çıkmalısın. O gerçekten

iyi bir adam ve çok yakışıklı."

"Ben mi? O sana çıkma teklif etmekten bahsederken ben neden onunla çıkayım ki?"

"Ne?"

"Beni duydun. *Sana* çıkma teklif edecek." "*Yok artık. Şaka yapıyor olmalısın.*"

"Hayır, hayır. Bu sabah Dr. Sheridan'la konuşurken duydum ve kesinlikle senden bahsediyordu."

Tekrar Daniel'a baktım ve onu bana doğru bakarken buldum. Gözlerimiz buluştuğunda bana kocaman, şapşal bir sırıtişla gülümsedi ve ben hemen bir köşeye kaçıp saklanmak istedim. Hemen ona döndüm ve nefes nefese, "Kahretsin." dedim.

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum. İyi bir adam olduğunu kendin söyledin, seksi ve..."

Onun hakkında daha fazla konuşmak istemediğim için "Bunu şimdi konuşmasak olur mu?" diye yalvardım.

O haklıydı. Hoş ve yakışıklıydı, ama onun yanındayken bir kıvılcım hissetmiyordum -hiçbir şekilde- özellikle de o gece gizemli motorcuyla yüz yüze geldiğimde hissettiklerim gibi. Onun yanında, beni tepelere kaçırtması gereken bir gizem, tehlike ve entrika duygusu vardı, ama kendimi ona özlem duyarken bulmuştum. Daniel'ın daha güvenli bir bahis olduğunu biliyordum ve ona bir şans vermeliydim, ama motorcuya karşı hissettiklerimin sadece kafamda mı olduğunu yoksa daha fazlası mı olduğunu bilmem gerekiyordu.

BLAZE

W

Gus garajı açtığında bunun para aklamak için ideal bir yol olduğunu biliyordu. Parçalar ve tadilatlarla nakit para günlük olarak kolayca el değiştiriyordu. Garajda olduğu gibi

büyüdükçe, bu para miktarları da artmıştı, bu da özellikle boru hattını kurduğumuzdan beri çok yardımcı olmuştu. Arabalar ve bisikletler garaja sayamayacağım kadar hızlı girip çıkıyordu. Yetişmekte zorlandığım zamanlar oluyordu, ama tam aklım başımdan gitmişken kardeşlerden biri gelip yetişmemize yardımcı oluyordu. Motordan anlayan bu kadar çok kardeşe sahip olmanın en güzel yanlarından biriydi bu. Aylardır yaşadığımız en yoğun haftalardan birinin ardından, en iyi müşterilerimizden biri olan Alex Avery büyük bir siparişle geldi. Yeniden modellenmesini istediği üç Chevy kamyoneti vardı ve her zamanki gibi bunların nasıl ve ne zaman yapılmasını istediği konusunda son derece netti. Hızlı geri dönüşle bile işi halledebilirdik, ancak doğru parçaları almak için Conway, Arkansas'a gitmem gerekecekti. '57 Chevy 3100 için özel yapım bir ızgara ve birkaç geniş klasik tampon almam gerekecekti ve oraya gitmişken '69 Chevy C10 için yeni farlar ve '63 Chevy C10 için de bir arka çamurluk almam gerekecekti. Cumartesi günü, özellikle de Kevin'in futbol maçı varken yola çıkma fikri hoşuma gitmiyordu ama başka seçeneğim de yoktu.

Eve gitmeden önce Gus'ı görmek için kulüp binasına uğradım. Oraya gittiğimde onu Moose ile ofisinde buldum. Odadaki gerginlik hissediliyordu ve Gus'ın yüzündeki ifadeden bir şeye kızgın olduğu anlaşılıyordu. "Her şey yolunda mı?"

Moose koltuğunda arkasına yaslanırken "Henüz emin değilim," diye cevap verdi. "Başka bir MC'nin kasabaya taşınmaya çalıştığına dair söylentiler duyuyoruz ama henüz hiçbir şey doğrulanmadı." derken koyu renk gözleri büyüdü.

"Yeterince duydum," diye itiraz etti Gus. "Eğer bu orospu çocukları benim bölgame adım atmayı düşünürlerse, onları yok ederim. Her birini." "Bunun bir MC mi yoksa başka bir çete mi olduğunu bile bilmiyoruz, Gus," Moose homurdandı. Boktan bir tuğla ev gibi inşa edilmiş olmasına ve kulüpteki çoğu erkekten daha uzun boylu olmasına rağmen, Moose bizim mantıklı sesimizdi ve başkan yardımcımız olarak her durumda sakın kalma eğilimindeydi, harekete geçmeden önce her şeyi enine boyuna düşünürdü. Gus ise tam tersiydi. Önce davranan ve bir kez bile af dilemeyen bir adamdı - çünkü buna gerek yoktu. Onun hiçbir konuda yanıldığını görmemiştim. Gus'ın içgüdüleri doğrudu. "Burada sabırlı olmalıyız."

"Siktir et." Gus yumruğunu masasına vurdu. "Geçen hafta Rogue'lara ne olduğunu duydunuz. Bu orospu çocukları bize de lanetleneceğim."

"Kimse cinayet olduğunu doğrulamadı, Gus," diye onu ikna etmeye çalıştı Moose. "Riggs'e araştırması için biraz zaman ver."

Riggs bizim teknik adamımızdı. Eğer bulunacak bir şey varsa, o bulurdu. Gus onun adını duyunca rahatladı ve sandalyesinde arkasına yaslanırken yüzündeki gerginlik yumuşadı. "Bir şey duyar duymaz bana haber ver."

"Yapacağımı biliyorsun," güvence verdi Moose.

En iyi fikir olmayabilirdi, ama dedim ki, "O bakarken, adayları devriyeye çıkarabilirsin. Etrafı kolaçan edebilir ve kimsenin ortalıkta olmadığından emin olabilirler. Güvende olmak üzülmekten iyidir."

"Fena fikir değil." Gus başını salladı. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Sabah Conway'e gideceğimi haber vereyim dedim.

Dükkân için birkaç parça almam lazım. Bugün gelen büyük bir siparişimiz var."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Gus. "kimi götürüyorsun?"

"Ona ihtiyacınız olduğunu duyana kadar Riggs'i almayı düşünüyordum. Sanırım oraya kendim gideceğim."

"Hayır. Yalnız gitmeni istemiyorum. Yanına Murph ya da Shadow'u al," diye emretti Gus.

Shadow'un adını duyunca inledim. İyi bir adamdı ama pek de iyi bir yol arkadaşı sayılmazdı. O, her şeyi gizli tutmayı seven bir adamdı.

Kendi halinde, sadece konuşulduğunda konuşan biriydi ve onunla altı saat boyunca kamyonda mahsur kalmayı hayal bile edemiyordum. Bir çıkış yolu bulmayı umarak, "Eminim Shadow'un zamanını geçirecek daha iyi yolları vardır," dedim.

Gus bana bir bakış atarak, "O zaman Murphy ya da Gunner'la git. Sadece onlardan birini yanına aldığından emin ol."

", Prez." Kapıya yönelirken sııttım.

Ofisinden ayrıldım ve Murphy'yi bulmaya gittim. Sabah ilk iş olarak ayrılmak üzere onunla anlaştıktan sonra eve, Kevin'in yanına gittim. Ertesi günkü maçına gelemeyeceğim haberini ona vermem gerekiyordu. Eve girdiğimde onu koltukta oturmuş televizyon izlerken buldum. Yanına oturmak için ilerlediğimde başını bile kaldırmadı. "Büyükkannen nerede?"

"Çamaşır odası."

"Okul nasıldı?"

Dikkati hâlâ televizyon ekranındaydı. "İyi." "Matematik sınavın nasıl geçti?"

Hafifçe omuz silkerek, "İyiydim," dedi. "Bu da ne demek şimdi?"

"B artı yaptım," diye cevap . "Bu çok iyi."

"Um-hmm."

Sünger Bob'la yarışmaktan yorulmaya başlamıştım, bu yüzden uzaktan kumandaya uzandım ve televizyonu kapattım. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Tamam. Ne oldu?"

"Yarınki maçınıza gelemeyeceğim." "Evet. Bunu zaten biliyordum."

"Nereden biliyorsun?"

"Murphy az önce beni arayıp üzgün olduğunu ama seninle koşuya çıkacağı için maçıma gelemeyeceğini söyledi."

Bunu saklamaya çalışıyordu ama konuşurken sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Lanet olsun. Seninle ilk ben konuşurum diye umuyordum. Yarın geç saatte maçın var, o yüzden son çeyreğe kadar dönmeye çalışacağım."

"Bunun için endişelenme. Önemli bir değil." Boş ekrana bakmak için döndü ve "Televizyonu tekrar açabilir misin?" diye sordu.

"Hadi ama dostum. Bu konuda bana zorluk çıkarma. Çalışmak zorunda olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece tüm maçlarıma söz verdiğinde bunu gerçekten kastettiğini düşünmüştüm."

"Lanet olsun. Beni burada öldürüyorsun." İçimi çektim. "Haklısın. Her şeyi berbat ettim ama bu sefer yapabileceğim bir şey yok. Sana söz veriyorum, bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Tamam."

"Yarın döndüğümde seninle özel bir şey yapacağız. Maçtan sonra seni dışarı çıkaracağım. Nereye gitmek istersen oraya gideriz."

"Herhangi bir yer

mi?" "Sen ."

Gülümsedi ve "Anlaştık." dedi.

Bununla birlikte televizyonu tekrar açtım. "Güzel. Büyükbabandan maçın özetini alacağım."

"Kaçırmak için iyi bir gün seçmişsin. Tipton'dan bir takımla oynayacağız ve onlar da pek iyi değiller."

Ayağa kalkıp büyükannesini bulmak için çamaşır odasına doğru ilerlerken ona, "Umarım onları içersin," dedim.

Annemin otuz dakikalık suçluluk psikolojisini dinledikten sonra, sonunda Kevin'in bu gece onda kalmasını ve ertesi gün onu maça götürmesini sağladım. Ayrıca babamı aradım ve ondan tüm önemli maçlardan beni haberdar edeceğine dair söz aldım. Ertesi sabah Murphy evime geldiğinde, ayrılma konusunda kendimi daha iyi hissediyordum. Yolculuğumuz uzun sürmemişti ki, "Gus sana başka bir MC'nin bölgeye taşınmaya çalıştığını söyledi mi?" diye sordum.

İlgisiz bir ses tonuyla, "Evet. Bahsetti," diye yanıtladı. "Sence bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Birinin bunu ilk kez denemesi olmaz. Sonuncusu da olmayacak."

"Yani, endişelenmiyor musun?"

"Endişelenmem için bir neden olana kadar endişelenmiyorum, Blaze; bu şekilde çok daha az stresli oluyor. Ayrıca, Gus hepimiz için yeterince endişeleniyor," diye alay etti. "Ama bu, başımıza gelebilecek her şeye hazırlıklı olduğumuzdan emin olmadığım anlamına gelmiyor."

"Evet. Gerçek insan gücüne sahip bir kulübün gelip ormanın kralı olmak istediğine karar vermesi an meselesi."

"Ve bunu yaptıklarında, büyük bir kavgaya tutuşacaklar," diye havladı Murphy.

"Hazır olacağız," dedim yüzümde kibirli bir gülümsemeyle. "İddiamızdan vazgeçmemiz mümkün değil."

Birkaç saat geçmişti, ben de telefonuma uzandım ve Kevin'i kontrol etmek için aradım. Ne kadar uyuduğundan, televizyonda ne izlediğine ve kahvaltıda ne yediğine kadar her şeyi dinledikten sonra nihayet telefonu kapattım. Birkaç saniye sonra Murphy bana baktı ve sordu: "Tekrar bağlanmayı hiç düşündün mü? Bilirsin, eğer *doğru piliç* karşına çıkarsa?"

Murphy her zaman biraz çapkın olmuştu, bir ateşli hatundan diğerine geçip duruyor, aynı hatunla birkaç geceden fazlasını geçirmiyordu, bu yüzden sorusu beni şaşırtmıştı. "Bilmiyorum. *Belki de*. Neden?"

"Sadece Kevin'i düşünüyordum. Tek başına bir çocukla uğraşmak zor olmalı."

"O kadar da zor değil. Kevin harika bir çocuk ve benim ailemin olması da yardımcı oluyor."

Elini gür saçlarında gezdirdi ve ekledi, "Evet, biliyorum. Kastettiğim bu değildi."

"Pekâlâ. O zaman bana ne demek istediğini söyle."

"Hiçbir şey." İç çekti. "açtığımı unut."

"Sen nasıl istersen, dostum." Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onu rahatsız eden bir şeyler olduğuna şüphe yoktu. Annesinin kanunla başı derde girdikten sonra birkaç yılını koruyucu ailede geçirdiğini söylediğini hatırlıyordum. Bana anlattığı kadarıyla, çocukluğunun pek de iyi geçmediği hissine kapılmışım, bu yüzden güvenebileceği birini bulamamış olması şaşırtıcı değildi. Kimse bunun için onu suçlayamazdı, ama bir şeylerin farklı olmasını istiyorsa, kendisinde bir değişiklik yapmanın bir yolunu bulmalıydı. Birkaç dakika geçti ve tekrar ona baktım. "Sana Kevin'in annesiyle evlenmeden hemen önce babamın bana söylediği bir şeyi anlatacağım. Bana şöyle demişti: 'Mesele doğru kadını bulmak değil. Önemli olan doğru adam olmaktır.'"

Bana inanmadığını belli eden bir bakış attı, ben de devam ettim, "Bunu düşünmelisin kardeşim. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası olan bir kadın hiçbir saçmalığa katlanmayacaktır. Onun için doğru olanı yapmadığını göreceksin ve koşarak kapıdan çıkacaktır."

"*Lanet olsun, kardeşim*. Ben de tam yeniden yuva kurmayı planlayıp planlamadığını soruyordum," diye yakındı.

"İyi bir kadının ihtiyaç duyduğu türden bir erkek olabildiğim zaman yuva kuracağım. Buna ne dersin?"

"Sen nasıl , dostum." "Peki ya sen?"

"İyi bir kadının benden istediği gibi bir adam olabileceğimden şüpheliyim. Şimdi, kötü bir kız... bu farklı bir hikaye." Sırıttı. "Onu bütün gece mutlu edebilirim ve bu konuda kendimi de. Şimdilik bu benim için yeterli."

Dikkatini önündeki yola verdi, böylece en azından şimdilik konuşmayı bitirdiğini anladım. Conway'deki Lou's Auto'ya gitmeden önce kahve içmek ve bir şeyler atıştırmak için hızlıca bir mola verdik. Neyse ki adamım oraya vardığımızda tüm parçaları çekmiş ve gitmeye hazırdı, bu yüzden her şeyi yüklememiz ve bağlamamız uzun sürmedi. Fatura ödendikten sonra Murphy ve ben kamyonu geri döndük ve eve doğru yola çıktık. Telefonuma baktım ve zamanımız hakkında oldukça iyi hissediyordum. Kevin birkaç saat daha oynamaya başlamayacaktı, bu yüzden son çeyreğe kadar yetiştirme şansım hâlâ vardı. Benzin doldurduk ve otoyola çıkar çıkmaz ayağımı gaza bastım.

"Yavaş ol kardeşim. İhtiyacımız olan son şey polisler tarafından kenara çekilmek," diye uyardı Murphy.

Murphy muhtemelen bu konuda haklıydı, bu yüzden hızımı biraz azalttım. "Biliyorum. Sadece geri dönmeye hazırım. Kevin'in maçı yakında başlıyor."

"Evet, ama tek parça halinde dönmek hiç dönmekten iyidir" derken mavi gözleri uyarıyla parlıyordu.

Murphy bu yılki SEC futbol programı ve yeni adaylarımızın potansiyeli hakkında konuşarak dikkatimi dağıtmaya çalıştı, ancak her iki konu da aklımı o lanet saatten uzaklaştıramadı. Tam bir sonraki kasabaya geçerken babam bana bir mesaj göndererek Kevin'in sahaya bildirdi. Murphy'ye baktım. "Maçlar başlıyor."

"Harika olacak."

Sonraki bir saat boyunca babam mesaj üstüne mesaj gönderdi ve Kevin'in yaptığı her oyunu anlattı. Her şey yolunda gidiyordu, ta ki mesajlar kesilene kadar. Onu aramayı denedim ama cevap alamadım. İlk başta telefonundan olduğunu düşündüm. Şarjının bittiğini ya da bir şekilde bozduğunu düşündüm, bu yüzden annemi aramayı denedim ama o da cevap vermedi. İşte o zaman paniklemeye başladım. Murphy'ye döndüm ve "Bir sorun var kardeşim." dedim.

"Neden? oluyor?"

"Emin değilim. Sadece içimde kötü bir his var."

Birkaç dakika daha bekledim ve sonra annemin telefonunu tekrar aramayı denedim. Bu sefer cevap verdi, "Sawyer?"

Sesindeki endişeyi duyabiliyordum, bu yüzden hemen "Neler oluyor?" diye sordum.

"Kevin. Yaralandı."

Göğsüme balyozla vurulmuş gibi hissettim ve o daha devam edemedem, "Ne demek yaralandı!" diye bağırdım.

Telefonda bir kargaşa oldu ve sonra babamın şöyle dediğini duydum: "Sawyer, iyileşecek. Kötü bir mdahaleydi ve bir ocuk Kevin'in dirseğine yanlış şekilde indi. Muhtemelen sadece kötü bir burkulma ama ko onu kontrol ettirmek için Bölge'ye gtrmemizi istiyor."

Oğlumun yaralandığında bu kadar uzakta olduğunu düşündüğümde içimi bir çaresizlik duygusu kapladı. "Kahretsin."

"Bunun zor olduğunu biliyorum oğlum, ama her şey yoluna girecek." " geldiğince çabuk oraya geleceğim" derken sesim gergin çıkıyordu.

"Kendini kaybetmene gerek yok. Acil servislerin nasıl olduğunu bilirsin. Orada saatlerce bekleyeceğiz," diye beni temin etti. "Kevin'i biz hallederiz. Sen sadece gelebildiğin zaman gel ve dikkatli ol."

Her zaman olduğu gibi, babam işler zorlaştığında beni sakinleştirmenin bir yolunu bulurdu. "Sağ ol baba."

"Telefonunu yakınında tut. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım," dedi telefonu kapatırken.

Çocuğunuz yaralandığında ya da kötü bir durumda olduğunda ona ulaşamamak kadar kötü bir şey olamazdı. Direksiyonu kavrayıp hastaneye doğru hızla ilerlerken aklımda tek bir şey vardı: Oğluma en hızlı şekilde nasıl ulaşabileceğimi bulmak. İyi zaman geçiriyorduk, bir kasabadan diğerine uuyorduk, ancak Forest City'ye girerken, bizi cırtlak bir şekilde durduran bir kazayla karşılaştık. Kaderin cilvesine bakın ki, oğluma yakın bir zamanda ulaşamayacaktım.

KENADEE

O Yıllar geçtikçe, bir acil serviste, özellikle de şehirde, herhangi bir gecenin nasıl geçeceğini asla tam olarak tahmin edemeyeceğinizi öğrendim. Bazı geceler yavaş geçirdi, sadece birkaç hasta , Diğerleri ise nefes almaya bile zaman bulamadığım tam bir kaostu. Bazıları bana deli diyebilir ama şahsen ben bir istasyondan diğerine atlamamı sağlayan hızlı tempolu vardiyaları seviyordum. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyordu ve vardiyamın sonunda kendimi her zaman bir şeyler başarmış gibi hissediyordum. Dan ve Janice Mathews torunlarıyla içeri girdiğinde o delicesine telaşlı gecelerden birini yaşıyordum. Bana geri döndüklerinde, onun için oldukça endişeli hissettiklerini söyleyebilirim. Gerçi onları suçlayamazdım. Küçük bir çocuk dayanılmaz bir acı içindeyken kalabalık bir bekleme odasında onunla birlikte oturmak zorunda kalmışlardı.

Ön hemşire onu odaya yerleştirdikten sonra kendimi tanıtmak için büyükanne ve büyükbabanın yanına gittim. "Merhaba. Ben Kenadee. Acil servisteyken Kevin'ın hemşiresi olacağım."

"Merhaba, Kenadee. Ben Janice, bu da kocam Dan. Kevin'babası yolda. Birkaç saat uzaklıkta ama en kısa zamanda burada olacak."

Öndeki hemşire durumlarını zaten açıklamıştı, ben de "Sorun değil. O gelene kadar idare ederiz ve Kevin'ın babasının onun tıbbi bakımıyla ilgilenmeniz için size izin verdiğini görüyorum?"

"Evet. Bunu bir süre yaptı."

"O halde, herhangi bir sorunumuz olmamalı." Kevin'ın sedyesine doğru ilerledim ve o yakışıklı, mavi gözleriyle bana baktığında korktuğuna hiç şüphe yoktu. "Merhaba Kevin. Sana birkaç sorum olacak. Sorun olur mu?"

Dirseğini güvenli bir şekilde yanına sıkıştırarak, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Güzel." Sırtının arkasına bir yastık yerleştirirken devam ettim: "Dosyanda dirseğini incittiğin yazıyor. Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Futbol oynuyordum ve bir adam beni arkadan yakaladı." Devam ederken göstermek için sağlam kolunu uzattı: "Düşüşümü durdurmak için elimi uzattım ve kolumun patladığını duydum."

"Oh, adamım. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Yüzünü buruşturarak ekledi: "Ve gerçekten acıttı."

"Üzgünüm dostum. Seni yakında iyileştireceğiz ve belki de anlaşılan havalı bir alçı alacaksın. Buna ne dersin?"

Bana yarım bir gülümseme vererek, "Bu harika olabilir" diye cevap verdi.

"Pekâlâ. Devam edelim. Kevin'in herhangi bir ilaca alerjisi olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Değil," diye yanıtladı Janice.

"Tamam. Kevin'in daha önce geçirdiği ve bilmemiz gereken herhangi bir ameliyat ya da önemli bir hastalığı var mı?"

"ALL hastasıydım," diye yanıtladı Kevin onun yerine. "Akut lenfositik lösemi.

üç yıldır remisyondayım."

"Bu biraz zorlama oldu, Kevin." Dan onu düzeltti. "İki yıl ve yedi aydan biraz az oldu."

"Oldukça yakın," diye itiraz etti.

"Yeterince yakın değil." Dikkatini tekrar bana çevirdi ve dedi: "Kevin kemoterapi gördü ve remisyona girdiği için çok şanslıyız. Düzenli kontrollere gidiyor ve şu ana kadar her şey yolunda görünüyor."

"Vay canına. Bu oldukça etkileyici. Tüm bunları atlatmak için sert bir adam olmak gerekir."

Bana küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "O kadar da kötü değildi."

Monitör arabamı yatağının yanına çektim ve ona "Eminim bunların hepsini daha önce görmüşsündür" dedim.

"Evet. Doğru pompaladığından emin olmak için kalbimi kontrol edeceksin... ve ateşimi ve muhtemelen oksijen seviyemi. Ama bunların hepsi iyi. Sorun dirseğimde."

"Muhtemelen bu konuda haklısın ama kontrol etmek benim işim." Gülümsedim. Onu sadece bir hasta olarak görmeyi zorlaştıran çocuklardan biriydi.

Kişiliği sizi içine çekiyor, onu tanımak istiyorsunuz ve gülümsemesi çok sevimli. "Oldukça zeki bir çocuksun."

Tansiyonunu ve ateşini ölçerken dirseğine baktım ve ne kadar şişmiş olduğunu gördüğümde bunun sadece kötü bir burkulma olduğuna dair şüphelerim vardı. İstatistiklerini yazdıktan sonra ona, "Ağrınızı en az bir, en kötü on olarak derecelendirmeniz gerekseydi, şu anda ağrı seviyenizi nasıl değerlendirirdiniz?" diye sordum.

"Sanırım yedi ya da sekiz civarında diyebilirim."

"Tamam. Neler olduğunu görmek için birkaç röntgen çekmem gerekecek. Doktorun kırık olup olmadığını bilmesi gerekecek."

"Acıyacak mı?"

"Şey, sana yalan söylemek istemiyorum. Birazcık olabilir ama elimden geldiğince dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Tamam."

Odadan çıktım ve hastabakıcılardan birinin yardımıyla seyyar röntgen cihazını odasına taşıdık. Kevin'in kolunu, onu çok fazla rahatsız etmeden en iyi çekimleri yapabileceğim şekilde konumlandırmama yardım etti. Birkaç fotoğraf çektikten sonra, net bir görüntü elde ettiğimden emin olmak için onları bilgisayar ekranına getirdim. Kevin'in dirseğinin durumunu görür görmez uzun bir gece geçireceklerini anladım. Kevin'a baktım ve "Tamam dostum. İhtiyacımız olan her şeyi aldık."

"Bu mı?"

"Evet. bu."

"O kadar da kötü değildi," dedi, şaşırmış gibiydi ama sonra küçük kaşları çatıldı ve ekledi, "Yine de çok acıyor."

"Eminim öyledir." Sıcak bir şekilde gülümsedim. "Bu röntgenleri ve dosyanı hemen doktora götüreceğim, o inceledikten sonra tekrar geleceğiz."

"Kırıldı mı?" Dan sordu.

Ona ne kadar söylemek istesem de söyleyemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden ona, "Dr. Tate'in röntgenleri hastalarla tartışması gerçekten en iyisi. Şimdi gidip onu getirebilir miyim bir bakayım."

"Teşekkür , Kenadee."

"Sorun değil."

Kevin'in odasından çıktıktan sonra Cindy'yi serum takması için içeri gönderdim ve Daniel'i bulmaya gittim. Dosyasına baktıktan ve röntgenleri inceledikten sonra

bana döndü ve "Bu gece hangi ortopedi cerrahının nöbetçi olduğunu görmemiz gerekiyor" dedi.

"Çoktan kontrol ettim. Wanscott'muş."

"Bu çok iyi. En iyilerden biri." Kevin'in dosyasını kapatırken, "Bu röntgenleri ona gönderin ve ameliyatı ne zaman ayarlayabileceğimize bakın" dedi.

". "

Başhemşireyi aradım ve hemen duyunca rahatladım. Gelip Kevin'in röntgenlerini inceledikten sonra onu Kevin'in odasına götürdüm. Yatağın yanına doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Merhaba Kevin. Ben Dr. Wanscott."

Elini sıktıktan sonra Dan ve Janice'e kendini tanıttı ve hepsine ortopedi cerrahı olduğunu açıkladı. Torunu hakkında bir şeyler duymak isteyen Dan, "Kevin'in dirseği hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Oldukça kapsamlı bir kırılma." Bilgisayara doğru yürüdü ve kırığın bir görüntüsünü çıkardı. Ekranı işaret ederek, "Burada görebilirsiniz, tam soket boyunca parçalanmış. Onu ameliyata almak ve büyüme plağının etrafındaki gevşek parçaları sabitlemek için kırığı birkaç pimle sabitlemek istiyorum."

"Böyle bir ameliyat ne kadar sürer?" Dan sordu.

"Yaklaşık bir saat. Aşağı yukarı."

"Peki bunu ne zaman yapmak istersiniz?"

"Planladığımız en kısa sürede." Saatine baktı. "Muhtemelen önümüzdeki yarım saat içinde."

"Babam ne zaman gelecek?" diye sorarken Kevin'in sesi panik doluydu.

"Bilmiyorum tatlım. Olabildiğince hızlı geliyor ama büyükbabana o korkunç kazayla ilgili anlattıklarını duydun."

Kevin'in gözleri yaşlarla dolmaya başladığında, büyükbabası ona doğru yürüdü ve "Merak etme evlat. İyi olacaksın. Bundan daha kötü şeyler de atlattık."

"Tamam."

"İşte benim oğlum." Gülümsedi.

"Alçım olacak mı?" diye sorunca Kevin neşelendi.

Dr. Wanscott, "Kesinlikle öyle olacak," diye cevap verdi. "Favori bir rengin var mı?" "Mavi."

"Mavi olsun." Wanscott bana döndü ve "Onu hazırlayın ve yirmi dakika içinde ikinci kata " dedi.

". "

Tıpkı iyi kalpli doktorun istediği gibi, Kevin'i hazırlamış ve ikinci kata çıkarmıştım, ancak hasta bakıcı tam onu ameliyathaneye sokmak üzereyken birinin "Kenadee!" diye seslendiğini duydum.

Koridora baktım ve hemşirelerden birinin bana el salladığını gördüm. "Evet?" dedi.

"Sawyer Mathews yukarı geliyor. Ameliyata girmeden önce oğlunu görmek istiyor," diye bağırdı.

"Babam burada mı?" Kevin sersemlemiş halini düşünerek olabildiğince heyecanla sordu.

"Evet. Sonunda başarmış gibi görünüyor." Gülümsedim. Görevliye döndüm ve "Bir saniye bekleyin. Kevin'in babası onu içeri almadan önce onunla konuşmak istiyor."

Koridordan gelen ayak seslerini duyduğumda kelimeleri ağızımdan daha yeni çıkarmıştım ve bize doğru yürüyen kişiyi görmek için döndüğümde daha fazla şaşırıamazdım. Bu *oydu*, Daisy Mae'deki seksi motorcu. O geceye benzer şekilde deri kesim, dar, siyah bir tişört, solmuş kot pantolon ve siyah botlar giymişti ve yumurtalıklarını neredeyse anında patlatacak kadar ateşli olsa da, görünüşünde farklı bir şey vardı. Bu sefer o dostça gülümsemesi ya da büyüleyici tavrı yoktu. Bu sefer ele *geçirilmiş* bir adam gibi görünüyordu. Kaşları birbirine yapışmış, mavi gözleri kısılmış ve elleri yumruk olmuş bir şekilde azgın bir boğa gibi bize doğru saldırırken, gizemli motorcunun başka bir yönünü ortaya çıkarıyordu. O yaklaştıkça kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı ve omurgamdan aşağı hafif bir ürperti yayıldı. Verdiğim tepkiden utanarak Kevin'a baktım ve kekeleyerek, "Uh ... Umm... Baban bir saniye içinde burada olacak."

"Kevin?" seslendi motorcu ve kalbim gibi oldu.

Başımı kaldırdığımda sedyenin yanında durmuş Kevin'e bakıyordu. Yüz ifadesi yumuşamıştı ve gözlerinde görebildiğim tek şey saf sevgiydi.

"Baba! Gelmişsin." Kevin biraz sersemlemişti ama yine de babasını görür görmez gözleri parladı.

Yüce Tanrım. Benim seksi motorcum Sawyer Mathews, Kevin Mathews'in babası. Lanet olsun. Sawyer eğildi ve Kevin'ı alnından öptü.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, dostum." "Sorun değil."

"Ve bu ameliyat meselesi için endişelenme. Göz açıp kapayınca kadar doktor dirseğini düzeltecek ve eskisi kadar iyi olacaksın," dedi Sawyer ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Böylesine güçlü ve sert bir adamın çocuğuna karşı bu kadar tatlı davranmasında bir şeyler vardı.

Dr. Wanscott'un yoğun bir programı olduğunu bildiğimden, "Üzgünüm ama Kevin'i gerçekten içeri almamız gerekiyor" dedim.

Sawyer başını salladı ama henüz benimle göz teması kurmamıştı. Anlaşılabileceği üzere, tamamen oğluna odaklanmıştı. "İşin bittiğinde burada olacağım."

"Tamam, baba."

Kevin'i ameliyathaneye götürdük ve Dr. Wanscott'un ekibi ameliyatı devraldı. Koridora geri döndüğümde Sawyer'ın hâlâ orada durduğunu görünce afalladım. Elleri ön ceplerindeydi ve kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde yere bakıyordu. Endişe içinde olduğunu görmek kolaydı ve aniden tüm o aşırı aktif hormon duyguları yerini tamamen farklı bir şeye bıraktı. Ona doğru yürüdüm ve "Hey. İyi misin?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Bu sensin."

"Benim." Gülümsedim. "Bir oğlun olduğunu fark etmemiştim. Oldukça harika bir çocuk."

"Bekle. Kevin ile tanıştın mı?"

"Bugün onun hemşiresiydim." Güldüm. "Beni görmediniz ama onu ameliyathaneye götüren hemşirelerden biriydim."

"Oh, kahretsin." Hızla isim kartıma baktı. "Bunun için üzgünüm Kenadee. Bunu tamamen kaçırmışım."

"Sorun değil. Biraz meşguldün." Ona takıldım ama hemen ardından biraz daha profesyonel bir tonda ekledim: "Bu arada Kevin emin ellerde. Dr. Wanscott şehirdeki en iyi ortopedi cerrahlarından biridir."

"En azından bu iyi haber." Derin bir nefes aldığı anda omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azalmış gibiydi. "Peki, bu iş ne kadar sürer?"

"Belki bir saat... ve dürüst olmak gerekirse, *ameliyat* kelimesini duyduğunuzda, 'bu şey' gerçekte olduğundan daha kötü geliyor. Doktorun sadece Kevin'e ihtiyacı var."

Böylece kırığı ayarlayabilir ve kırık parçaları olması gereken yere yerleştirebilir. Onları yerinde tutmak için küçük iğneler kullanacak. İşini bitirdikten sonra Kevin bir saat kadar iyileşme sürecinde olacak," diye açıkladım. "Hepsi bu kadar"

Bana hızlıca bir göz attı ve sırtıttı. "Bu işlerde oldukça iyisin, değil mi?"

Omuz silktim. "Belki birazcık."

"Güzel ve akıllı. Bunu aşmak çok zor." Gözleri yavaşça vücudumda gezinirken bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum ve o muhteşem mavi gözler benimkilere indiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştım. "Demek sen Kenadee'sin. Sonunda lokantadaki güzel hemşire için bir isim buldum."

"Sanırım biliyorsun. Ve sen Sawyer'sın. Bu arada bu ismi sevdim. Sana yakışıyor."

"Böyle düşünmene sevindim." Saatine bakarken gülümsedi. "Çok gerginim ve Kevin dönmeden önce biraz zamanım var gibi görünüyor. Çok uzun sürerse kalp krizi geçirebilirim. Neden bir adama iyilik yapıp onunla bir fincan kahve içerek zaman geçirmesine yardımcı olmuyorsun?"

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama o anda onu geri çevirecek gücü kendimde bulamıyordum. "Şey... Evet, sanırım bunu yapabilirim ama fazla vaktim yok. Molam sadece yirmi dakika."

"acağım."

"Kafeterya alt katta."

Eliyle ileriye doğru işaret etti ve "Yolu göster" dedi.

Beni asansöre kadar takip etti ve ben de onu kafeteryaya kadar götürdüm - yol boyunca kalbim küt küt atıyordu. Ona olan tepkim geçen geceki kadar güçlüydü, hatta daha da güçlüydü ve tam bir aptal gibi görünmemek için kendimi zor tutuyordum. İkimiz de birer fincan kahve söyledik ve bizi çoğunlukla kendi başımıza bırakan bir masaya oturduk. Kevin'in kazası sırasında çalıştığını ve geri dönmeye çalışırken yaşadığı zorlukları anlatırken güzel gözlerindeki suçluluk duygusunu görebiliyordum. "Beraber gittiğin adam nerede?"

"Murphy mi? Kevin'i ameliyata aldıklarını duyduktan sonra parçalarımızı garaja götürdü, böylece çocuklar onları boşaltabilecekti."

"Bu iyi oldu."

"Sanırım. Her şey daha kötü olabilirdi. Ailem bugün burada olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

"Kevin ile gerçekten harikaydılar. Onun için deli oldukları çok açık."

"Öyleler." Gülümsemesi bir odayı aydınlatabilirdi. "Ama onu çok şımartıyorlar."

"Büyükanne ve büyükbabalar bunun içindir."

"Peki ya sen? Ailen hala buralarda mı?"

"Evet, ama onları istediğim kadar çok göremiyorum. Artık emekli oldukları için zamanlarının çoğunu seyahat ederek ya da kardeşimin evinde geçiriyorlar. İki küçük çocuğu var, bu yüzden onlarla vakit geçirmek istiyorlar."

"biraz kıskançlık seziyorum" derken kaşları kalktı.

"Hayır. Hiç de değil. Emekliliklerinin tadını çıkarmalarını ve dünyayı görmelerini istiyorum. Bu kadar çok çalıştıktan sonra bunu hak ediyorlar. Sadece arada bir uğrayıp beni görmelerini istiyorum. Ya da arayıp merhaba demelerini. *Bir şeyler işte.* İki haftada bir Luke'lara gidiyorlar, bütün günlerini orada geçiriyorlar ve beni aramak için telefonu bile açamıyorlar mı? Bu da ne demek oluyor?" Kulağa ne kadar sinsi geldiğimi fark ederek bir an durakladım ve sonra "Tamam. Biraz kıskanç olabilirim ama sadece biraz." dedim.

"değil. Anladım." Kıs kıs güldü. "Kardeş rekabeti falan."

"Onu bunu bilmem." Güldüm. "Sanırım konuyu değiştirmenin zamanı geldi. Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle."

Gözlerinde muzip bir pırıltı parladı. "Bu ilk buluşma için biraz kişisel, öyle değil mi?"

"*Randevu değil* ve sen bana seninkini söylersen, ben de sana benimkini söylerim." "Tamam, ama yargılamak yok."

"Yargılama yok."

"Palyaçolarla ilgili hep bir sorunum olmuştur. Onlardan tam olarak korkmuyorum ama sadece sevmiyorum."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Palyaçolar mı?"

Gerçekten mi?" "Evet. Sıra sende."

"Nefesimi dört dakika yirmi saniye tutabiliyorum." Saate baktım ve ayağa kalkarken iç çektim. "Ah, yukarı çıkmam lazım ama Kevin'ı kontrol edip işlerin nasıl gittiğine bakacağım."

"Buna minnettar olurum."

"Seninle tekrar konuşmaktan gerçekten keyif aldım *Sawyer*." "Ben de."

"Kevin iyileşecek ve yeni alçısını sevecek... yaklaşık bir saatliğine."

Güldü. "Evet. Bunu doğru anladın."

Ben uzaklaşmaya başladığımda, "Kenadee?" diye seslendi.

"Evet?"

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Yaklaşık yarım saat içinde," diye şakacı bir şekilde cevap verdim.

"Ameliyattan çıktığında Kevin'in yanında olacağım."

"Ya ondan sonra?"

Karmakarışık sarı saçları, gür, asi sakalı, motorcu kıyafetleri ve kaslı yapısıyla karşımda duran adama baktığımda, onun daha önce çıktığım hiçbir erkeğe benzemediğine şüphe yoktu. Şüphesiz, bu adam güçlü ve vahşiydi, ancak onu ilk gördüğüm andan itibaren beni çeken bir nezaket, bir kırılganlık vardı. *Bu* yönü beni daha fazlası için geri getirmişti. "Sanırım bunu görmemiz gerekecek" dediğimde ağzımın kenarları bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra döndüm ve uzaklaştım.

BLAZE

T Doktor bizi Kevin'in odasına çağırdı ve ameliyatın beklendiği gibi geçtiğini söyledi. Prosedürün tüm ayrıntılarını gözden geçirdikten sonra, birkaç sorusu olduğundan bahsetti.

Kevin için reçeteler ve bazı takip randevuları ayarlamak için ofisini aramamızı söyledi. Ayrıca Kevin tamamen uyanır uyanmaz eve gitmeye hazır olacağı konusunda da bilgilendirildik. Kulaklarıma inanamadım. Hastaneye ilk gittiğimde tam bir enkaz halindeydim, tamamen endişe ve suçluluk duygusu içindeydim. Oğlumun ameliyathaneye götürülüşünü izlerken neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Kenadee olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O anda yanımda olması bile kafamın içinde kopan fırtınayı dindirdi ve aklımı kaçırmamı engelledi. Onunla konuşmak çok kolaydı ve hatırladığımdan çok daha güzel olması da beni incitmiyordu. Kafeteryadan ayrılırken, Kevin ameliyattan çıktığında beni göreceğini söyledi ama Kevin çikalı kırk beş dakika olmuştu ve ortalıkta görünmüyordu.

"Baba?" Kevin mırıldandı.

Sandalyemden zıpladım ve yatağa doğru koştum. Kevin'in gözleri zar zor açılıyordu. "Hey, dostum. Nasılsın?"

"Acıktım. Biraz pirzola alabilir miyim?" diye mırıldandı.

"Kaburga mı istiyorsun?"

"Evet. Ranch soslu kızarmış turşu."

"Tamam."

"Turşudan nefret eder," diye fısıldadı annem köşeden.

Annemin bana zaten bildiğim şeyleri hatırlatmak gibi kötü bir huyu vardı. O sadece yardım etmeye çalışıyordu, ben de bunun beni sinirlendirmesine izin vermemeye çalıştım. "I

Biliyorum anne. Hâlâ kendinde değil."

"Tamam." Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Sadece bildiğinden emin olmak istedim."

Başımı sallayarak Kevin'a döndüm. "Sana biraz kızarmış turşu getirebilirim dostum. Ne istersen."

"Bu gece kulüp binasına gidip çocuklara alçımı imzalatmak istiyorum."

"Bundan pek değilim. Biraz dinlenmen gerekecek."

Bu gece dostum, ama yarın seni oraya götürebilirim. Eminim tüm çocuklar imzalamak isteyecektir ama okuldaki arkadaşların için de yer ayırmalısın."

"*İnsanların hiçbirini sevmiyorum,*" diye cevap verdi, duyduğum en büyük güneyli hödük gibi konuşarak.

"Kevin!" diye azarladı babam.

"Hey, Kevin. Neden arkana yaslanıp biraz dinlenmiyorsun?"

"Uyumayacağım... Hayır. Bunu yapmayacağım."

Bu saçmalıkları nereden çıkardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bizimkileri sinir krizine sokacak bir şey söylemesi an meselesiydi. Yatağa doğru eğildim ve onu sert bir şekilde uyardım, "Kevin, git uyu."

"Sana söylemiştim. Yorgun değilim," dedi gözlerini kapatarak. "Dirseğimi kırdım. Biliyor musun, dirseğimi kırdığı için o *çocuğun kışını tekmelemeliyim!*"

"Vay be. Hey, şimdi." Telaşlanırken Kenadee'nin koyu kahverengi gözlerindeki ışık parıldadı. "Senin gibi genç, yakışıklı çocuklar böyle konuşmaz."

"Hey! Hemşire Kenadee!" Kevin ağzını şapırdatarak bağırdı. "Baba, bak. *Bu Kenadee!*"

"Anlıyorum." Gülümsedim. "Merhaba, hemşire Kenadee."

"Merhaba Sawyer." Sonra bizimkilere döndü ve "Merhaba Janice. Merhaba Dan."

Annem cevap verdi, "Merhaba tatlım."

Monitör arabasını Kevin'in yanına itti ve "Sana da merhaba tatlım. Kalbinin hâlâ atıp atmadığını kontrol etmem gerekiyor. Sorun olur mu?"

"Evet, hanımefendi. Sanırım hala pompalıyor." "Peki, emin olmak için kontrol edelim."

Onun hayati değerlerini kontrol etmesini izledim ve hemşirelerin bunu ona yaptığını daha önce yüzlerce kez görmüş olmama rağmen, tamamen büyülenmişim.

onu onunla birlikte gözlemledi. Onları konuşurken ve birbirlerini keserken izlemek kesinlikle gerçeküstüydü. Kenadee her açıdan inanılmazdı. Sadece beni değil, tüm Mathews ekibini etkilemişti. İşi bittiğinde Kevin'ın alçısına baktı ve "Biliyor musun, mavi benim en sevdiğim renk" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Birkaç yıl önce kolumu kırdığımda, tıpkı seninki gibi bir alçım vardı."

"Harika."

"Peki, eve gitmeye hazır mısınız?"

"Evet!"

"Öyle olabileceğini düşünmüştüm. Sizi biraz daha izlememiz gerekecek ve bir saat kadar sonra her şey yolunda görünüyorsa, o zaman gitmeye hazır olmalısınız."

"Tamam."

"İçecek bir şey ister misiniz.. ya da belki bir buzlu şeker?" "O da bize pirzola istediğini söylüyordu," dedim.

"Umm... Sanırım bunun için biraz erken." Güldü. "Biraz kraker ve Sprite'a ne dersin?"

Kevin başıyla onayladı. "Kulağa hoş geliyor. Biraz Japon balığı istiyorum." "Tamamdır, ufaklık. Hemen döneceğim."

Herhangi bir sorun yaşamadan biraz yiyip içebildiğinde ve anestezinin etkisi geçtiğinde, doktor taburcu edilmesine onay verdi. Kenadee tüm evraklarını ve reçetelerini getirdi ve ben her şeyi imzaladıktan sonra gitmeye hazırдық. Babam sıcak bir gülümsemeye ona doğru yürüdü ve "Teşekkürler Kenadee. Harikaydın."

"Benim için bir zevkti," diye cevap verdi. "Kevin harika bir çocuk."

Kevin'i yataktan kaldırıp tekerlekli sandalyeye oturtuktan sonra Kenadee onu odadan çıkarıp koridora götürdü. Ön kapıya geldiğimizde bize döndü ve "Siz aracınızı getirirken ben onunla bekleyeceğim" dedi.

Babam anahtarları bana verdi ve "Ön tarafa park ettim." dedi. "Tamam. Hemen döneceğim." Koşarak babamın arabasına gittim ve onu yukarı çektim.

kaldırıma kadar. Ben inene kadar Kevin'i yolcu kapısına doğru götürdü. Onu durdurarak, "Sorun değil. Onu ben alırım." dedim.

Onu arka koltuğa oturtup kemerini bağladığımda, annemle babam kendilerini içeri atmakla meşguldü. Onlar yoldan çekildikten sonra

"Dirseğine dikkat et evlat." dedi. "Bakacağım."

"Güle güle!" El salladı ve uzaklaşmaya başladı.

Kevin'a baktım ve "Bir saniyeliğine iyi misin?" dedim. "Evet.

İyiyim."

"Tamam. Hemen döneceğim." Koşarak Kenadee'nin yanına gittim, kapıdan çıkmadan önce onu durdurdum ve "Biliyor musun, soruma hiç cevap vermedin" dedim.

"Ne sorusu?" diye sorarken rüzgâr esiyor, uzun kahverengi saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi ve onu hazırlıksız yakaladığımı anladım. "Bilmiyorum. Aklında ne var?"

"Neden bana numaranı vermiyorsun? Seni sonra ararım ve bir çözüm buluruz."

"Sanırım bu işe yarayabilir." Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Numaran kaç?"

"Dur bakalım. bana vereceğini sanıyordum."

"Sen bana verdiğinde vereceğim." Sırıttı. "Sana bir mesaj göndereceğim." "Yeterince makul," dedim numaramı vermeden önce.

Saniyeler sonra arka cebimde telefonumun titrediğini hissettim ve "Gitsem iyi olacak" dedi.

Ben cevap veremedim kapıdan içeri süzüldü ve gitti. Başka seçeneğim olmadığından oraya doğru yürüdüm ve Kevin'ın yanındaki koltuğa kaydım. Kolunu kucağına dayamış oturuyordu ve parmaklarının ucuyla oynuyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece parmaklarım hala uyuşuk."

Bacağını okşarken, "Yakında daha iyi olacak," diye onu temin ettim. "Pekâlâ baba. Sanırım gitmeye hazırız."

Arabayı sürmeye başladığında arka cebimden telefonuma uzandım ve bilinmeyen numarayı görür görmez mesaja tıkladım.

KENADEE: *Bil diye söylüyorum, ben de palyaçolardan nefret ederim.*

Onu rehberime ekledikten sonra diğer tüm cevapsız mesajlarımı gözden geçirdim. Kardeşlerim Kevin hakkında bilgi almak için arıyor ve mesaj atıyorlardı ve ben de onlara geri dönemeyecek kadar meşguldüm. Onlara bir mesaj göndererek hepsine iyi olduğunu bildirdim. Eve doğru giderken Kevin'a baktım ve onun yüzünde endişeli bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Her şey yolunda mı, dostum?"

"Sadece bugün için üzgün olduğumu söylemek istedim." "Neden üzgün olasın ki?"

"Koşunu berbat ettim ve-"

"Kevin," dedim ona yaklaşırken. "Sen benim için dünyadaki en önemli şeysin ve her zaman öyle kalacaksın. Anladın mı?"

"Evet, efendim," diye cevap verdi.

"Ve sen hiçbir şeyi berbat etmedin, o yüzden bunu kafandan çıkar." "Yani, kızgın değil misin?"

Sorusu karşısında şoke olarak, "Hâlâ kafayı mı buldun?" diye sordum. Sana neden kızayım ki?"

"Bilmiyorum."

"Kevin, sana kızgın değilim. Zerre kadar bile. Senin için çok endişelendim ve yaralandığında yanında olamadığım için nefret ettim. Burada kızgın olması gereken biri varsa o da sensin."

Sanki ona yeni bir cephane vermişim gibi neşelendi. "Orada olmadığın için biraz üzgündüm."

"Bunun için seni suçlayamam."

"Özellikle de tüm maçlarıma geleceğine söz verdikten sonra." Resmen bir kutu solucan açmıştım. "Haklısın."

"Ve o çocuk kolumu kırdığında gerçekten çok acıdı," diye itti.

"Um-hmm. Eminim öyledir. Çok acımış olmalı," dedim ona gülümsememeye çalışarak. Bu sefer bana büyük bir darbe vuracaktı. Bunu hissedebiliyordum.

"Öyle oldu ve hastaneye sensiz gitmek zorunda kaldığımda gerçekten çok korktum."

"Evet. Eminim bu senin için oldukça zor olmuştur. Bunun yüzünden ömür boyu yara almış olabilirsin," diye takıldım.

"Ben ciddiym baba" diye telaşlanırken mavi gözleri büyüdü.

"Öyle olduğunu biliyorum. Peki, bunu nasıl telafi edebilirim?"

diye sordum. "Bilmiyorum. Bunu düşünmem gerekecek."

Alt dudağını ısırırken kafasının içinde dönen tekerlekleri neredeyse görebiliyordum. Neyse ki babam arabayı park ettiğinde konuşmamız yarıda kesildi.

ve "Eve geldik." diye duyurdu.

Kevin'in arabadan inmesine yardım ettikten sonra içeri girdi ve kanepeye yığıldı. Hepimiz bitkin düşmüştük, bizimkiler de vedalaşıp dışarı çıktılar. Ben de koltuğuma oturdum ve birkaç dakika içinde ikimiz de uyuyakalmıştık. Arka kapımın yumruklandığını duyduğumda ne kadar uyuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kevin'e bir göz attım, hâlâ ışık gibi sönüktü. Bir iniltiyle kendimi sandalyeden çektim ve arka kapıya doğru ilerlerken sessiz olmaya çalıştım. Kapıyı açtığımda Gunner'ın Sadie'yle birlikte orada dikildiğini görünce şaşırdım. "Ne oluyor Gunner?"

Gunner otuzlu yaşlarının sonundaydı ve lanet bir tank gibi yapıydı. Adını ordudan almıştı. En iyi keskin nişancılardan biri olduğu söyleniyordu ama bir baskın sırasında yaralanmış ve ondan sonra bir daha eskisi gibi olmamıştı. Sesi alçak ve sakindi, "Beni Gus gönderdi. Hepimizi kiliseye çağırdı."

Gecenin bu saatinde bir şey olmadıkça kiliseyi aramayacağını bildiğimden, "Neler oluyor?" diye sordum.

Cevap vermeden Sadie'ye baktı ve "Sen yokken Kevin'le oturabileceğini düşündü," dedi.

Lanet olsun. En azından Sadie'yi ona göz kulak olması için göndermişti. Onca sorun arasında en sorumluluk sahibi olan oydu, yani Kevin uyandığında onu yanında bulursa korkmazdı. Başka seçeneğim olmadığı için Sadie'yi içeri götürdüm ve ilaçlarını gösterdim. Ne zaman alması gerektiğini açıkladıktan sonra Gunner'ı bisikletlerimize kadar takip ettim. Birden yorgunluğum geçti ve motoru çalıştırıp Gunner'ı ana yola kadar takip ederken damarlarımda adrenalinin dolaştığını hissedebiliyordum.

Kulüp binasına vardığımızda, kardeşler çoktan ana toplantı odasına dolmuşlardı. İçeri girdiğimde Gus masanın başında Moose ve Runt ile konuşuyordu. Spyder ve Riggs'in yanındaki yerime doğru ilerlerken oda garip bir şekilde sessizdi, bu da Gus'ın toplantıya devam etmesi için beni daha da endişelendiriyordu. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama odadaki gerilim her geçen saniye artıyordu.

Gus sonunda dikkatini bize çevirdi ve "Kaos ve Günahkârlar bu gece vuruldu" dedi.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandı kardeşlerden biri.

"Birisi Chaos'un kulübünü ve garajını ateşe verdi ve Sinner's club barda arabayla ateş açıldı. Bu olaylarla tamamen alakasız olabilirler.

özellikle de daha küçük kulüpler oldukları için, ama şansa bırakmayacağım." Öne doğru eğildi ve avuçlarını masanın üzerine koyarak homurdandı: "Bu pisliği kimin yaptığını bilmek istiyorum."

"Bu kulüpler rıhtımın dışında. Orada bir bağlantı olabilir," diye önerdi Gunner.

"Belki de bizim bir tür misilleme meselesi olabilir," diye ekledi Spyder. "Bu pisliklerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Her zaman bir şeyler hakkında tartışırlar."

"İlgili tüm kulüplerin başkanlarıyla zaten konuştum. Kulüpler arasında bir kan davası yok, yani burada olan şey bu değil," diye açıkladı Gus.

Runt, "O zaman biri buraya taşınmaya çalışıyor," diye hırladı.

"Belki." Moose, Riggs'e doğru işaret etti. "Onlara ne bulduğunu söyle."

Gus sandalyesinde arkasına yaslandı ve Riggs'in ayağa kalkışını izlerken kollarını kavuşturdu. "Birileri garajdaki ve lokantadaki güvenlik kameralarımızla oynamaya çalışıyor," dediğinde ağabeyim tamamen işle ilgiliydi.

"Şaka yapıyor olmalısın." Runt öne doğru eğildi ve "Ne zaman?" diye sordu.

"Birkaç gece önce ve yine dün gece."

Runt, "Bizim pisliğimizin etrafında dolaşmak için çok büyük taşaklı biri olmak gerekir," diye havladı. "Kim olduğunu gördün mü?"

"Hayır. Adamın üzerinde kapüşon vardı ve onu tam olarak göremedim."

Sinirli olduğu her halinden belli olan Runt, "Peki, bu adamın *kapüşonlu giymesi* dışında tam olarak ne biliyorsun?" diye çıkıştı.

"Bu adamın profesyonel olmadığını söyleyebilirim, aksi takdirde sürekli geri gelmek zorunda kalmazdı, bu yüzden onu yakalamak ve neyin peşinde olduğunu anlamak için hala bir şansımız var," diye yanıtladı Riggs sakince.

"Onu nasıl yakalamayı planlıyorsun?" Ben sordum

"Hareket sensörleri kurmayı deneyebiliriz diyeceğim ama lokantaya ve garaja girip çıkan trafiğe bakılırsa bu pek işimize yaramaz."

Moose, "Potansiyel müşterilerimiz nöbet tutuyor, her şeyi yakından takip ediyor ama herkesin tetikte olması gerekiyor," diye uyardı. "Hepimiz bu işin içinde olmalıyız. Eğer *herhangi* bir şey görür ya da duyarsanız, bize gelin. Anlaşıldı mı?"

Tüm kardeşler aynı fikirde birleştikten sonra Riggs, "Sokak köşelerine ve ara sokaklara birkaç kamera daha koyacağım, böylece daha iyi açılar elde edebilir ve neler olup bittiğini daha iyi görebiliriz," dedi.

Gus yumrukları iki yanında sıkılı bir şekilde duruyordu ve sesi ihtiyat doluydu, "Şu andan itibaren kulübü yüksek alarmda düşünün. Her birinizin elinden gelenin en iyisini yapmasına ihtiyacım var. Böyle zamanlarda tek bir hata *her şeyimize* mal olabilir."

K E N A D E E

Iir insanın başka bir insan üzerinde bu kadar güçlü bir etkiye sahip olabilmesi şaşırtıcıdır. Tabii ki bu iyi ya da kötü bir şey olabilir. Neyse ki Sawyer'ın benim üzerimde çok olumlu bir etkisi oldu.

bana karşı. Nasıl bir ruh halinde olduğum önemli değildi, her zaman günümü aydınlatmayı başarırdı ve kendimi ilk kez aşık olan bir kız çocuğu gibi gülümserken bulurdum. Yoğun bir günün sonunda rastgele bir mesaj gönderir ya da arardı ve ben kendimi neredeyse sersemlemiş bulurdum. Mantıklı davranmadığımı, bilinmeyen ve hatta tehlikeli bir şeyin sınırında gezindiğimi biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Önüme attığı her küçük lokmayı kaptım ve kendimi ona daha da yaklaştırdım. Bu cazibeye karşı koyamıyordum. Ona bakmayı ve onunla konuşmayı seviyordum. Onu daha yakından tanımak için can atıyor, gerçekten de düşündüğüm kadar iyi biri olduğunu göreceğimi umuyordum. Hazır ya da değil, şansımı elde etmek üzereydim.

Saat geç olmuştu ve birkaç dakikadır telefonda konuşuyorduk ki öğleden sonra motosikletiyle bir gezintiye çıkmayı önerdi. Şaşıırarak ona "Daha önce hiç motosiklete binmedim" dedim.

Buna güldüğünde sesindeki muzipliği duyabiliyordum. "Her şeyin bir ilki vardır, sevgilim."

"Ama ya düşersem ya da başka bir şey olursa?"

"Düşmene izin vermeyeceğim, bebeğim. İyi olacaksın," diye beni temin etti. "Kask falan ne olacak?"

"Kevin'inkini getireceğim. Kendine bir tane alana kadar onunkini kullanabilirsin."

İleride gezintiler olacağını ima midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissettim. "Ben varım. Ne zaman gitmek istersin?"

"Saat on gibi dairende olacağım. Adresi mesaj at yeter."

Aşırı heyecanlı görünmemeye çalışarak, "Tamam, şimdi yapacağım" dedim. "Ve bir şey daha."

"Evet?"

"Daha önce ata binmediğin için sana söylemem gerektiğini düşündüm... kot pantolon ve botların varsa onları giy. Üşümeye meyilli biri olup olmadığından emin değilim, bu yüzden uzun kollu giymek isteyebilirsin."

"Dışarısı seksen beş derece," diye alay ettim.

Biraz küçümseyici bir ses tonuyla, "Daha önce motosiklete bindiniz mi, binmediniz mi?" diye sordu.

"Umm ... yapmadım."

"Kot pantolon ve bot giy. Gömleği sana bırakıyorum."

"Peki efendim," dedim alaycı bir tavırla.

"Hmm... Kulağa hoş geliyor." "Peki, buna alışma."

"Sabah görüşürüz."

"Tamam. Gerçekten dört gözle bekliyorum. İyi uykular," dedim telefonu kapatmadan önce.

Sonunda uyuyana kadar yüzümde kocaman, şapşal bir sırıtişla tavana bakarak birkaç dakika boyunca yatakta uzandım. Ertesi sabah yine aynı neşeyle uyandım ama sonra birkaç saat içinde onu gerçekten göreceğimi fark ettim. Ve sadece ikimiz olacaktık. Yalnız başımıza. Saatlerce. Tanrım, ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yataktan fırladım ve dolabıma koştum. Farklı gömleklerime ve kot pantolonlarıma göz gezdiriyordum ama hiçbirini bana doğru gelmiyordu. Beni ateşli bir motorcu piliç gibi gösterecek bir şeyler bulabileceğimi umarak eşyalarımı yere ve yatağımın üzerine atmaya başladım. Ne yazık ki, elimdeki her şey yanlış görünüyordu. Hayal kırıklığına uğradığımı hissederek, "Kahretsin" diye hayıflandım.

Robyn kapıma geldi ve "Burada ne oldu böyle?" dedi. "Giyecek bir şey arıyorum."

"Ne için?"

Ona Sawyer'dan bahsetmemiştim. Bana korkuyordum. Bunu hak etmiyor değildim. Ona Runt hakkında her türlü saçmalığı anlatmışım ama kendimi Sawyer'ın farklı olduğuna ikna etmişim. Sadece bu şekilde göreceğinden emin değildim. Bunu daha fazla saklayamayacağımı bildiğim için, "Bir randevum var," diye itiraf ettim.

Kollarını kavuşturdu ve bana o küçük sırıtişlarından birini yaptı. "Bu doğru mu? Bu randevu bütün hafta konuştuğun adamla mı?"

"Biriyle konuştuğumu nereden bildin?"

"Hadi ama Dee. Günlerdir bulutların üzerindeydin. Biriyle tanıştığını düşündüm. Bana ondan bahsetmen için bekliyordum. Peki, kim o?" diye zorladı.

"Adı Sawyer," diye başladım. "Aslında... Runt'ın bir arkadaşı."

Sözlerimin aklımda yer etmesi için endişeyle beklerken alt dudağımı ısırđım. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra sordu, "Runt'ın arkadaşı mı? Yani o motosiklet kulübünde mi?"

"Evet. Onunla o gece Daisy's'de tanıştım... ve yine oğlu kolunu kırdığında hastanede. Konuşuyorduk ve bana çıkma teklif etti."

Derin bir nefes verirken gözleri tavana doğru kaydı. Az önce söylediklerimi düşünürken göğsünden garip sesler geliyordu, sonra tekrar bana baktı ve "Yani bu adamdan gerçekten hoşlanıyor musun?" dedi.

"Evet, biliyorum."

"Ve tüm bu motorcu saçmalıklarıyla başa çıkabileceğini düşünüyorsun, çünkü bununla birlikte gelen oldukça ağır şeyler var," diye uyardı.

"Bilmiyorum ama sanırım denemek isterim."

Kaşlarını kaldırarak, "Tamam, ama bu adama haber ver, eğer karanlık bir şey yaparsa taşaklarına neşter vururum," dedi.

"Ona haber vereceğimden emin olabilirsin" derken kıkırdadım.

Dolabıma doğru yürürken, "Peki, bu randevunda nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Beni bisikletiyle gezintiye çıkaracak. Kot pantolon ve bot giymemi söyledi."

"Dışarısı seksen beş derece!"

"Biliyorum!"

"Tamam. Bunu ," diye beni temin etti. "Şimdiye kadar seni sadece önlükle gördü, değil mi? Bundan daha iyi bir şey olamazdı."

"Siz öyle sanıyorsunuz ama ben o kadar emin değilim."

"İnançlı ol, civciv. Seni kısa iyileştireceğim."

Söz verdiği gibi Robyn bana mükemmel bir kıyafet buldu. Saçlarımı açık bırakmak istemiştim ama o beni saçlarımı örmeye ikna etti ve rüzgârın saçlarımı karmakarışık bir hale getireceği konusunda beni uyardı. Aynada kendimi son bir kez kontrol ettiğimde, hiç de fena görünmediğimi düşündüm. Sawyer'la buluşmak için aşağı inmeye başladığımda, sınırlar her adımda artarak çalkalanıyordu ve ön kapıya vardığımda neredeyse titriyordum. Sonra

Birkaç yavaş ve sabit nefes alarak kendimi ilerlemeye zorladım ve dışarı çıktığımda onu motosikletinin yanında dururken buldum. Tıpkı hayal ettiğim gibi çok seksi görünüyordu ve ona doğru ilk adımımı atarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Beni görür görmez, ağzının köşeleri en lezzetli gülümsemeye dönüştü ve hormonlarımı tamamen aşırı yüklemeye gönderdi.

"Günaydın, günışığı."

Sesi üzerimde dolaşüyor, omurgamdan aşağıya baştan çıkarıcı bir ürperti gönderiyordu. "Günaydın."

"Gitmeye hazır

mısın?" "Um-

hmm."

Tedirginliğimi hissederek, "Gergin misin?"

diye sordu. "Mmm... Birazcık."

"Bisiklet hakkında mı yoksa randevu hakkında mı?"

Gülümser gibi yaptım ve "İkisinden de biraz" diye cevap verdim.

Sonra, milyon yıl geçse de beklemeyeceğim bir şey yaptı. Hızlı bir hamleyle bana doğru uzandı, ellerini belime koydu ve beni kendine doğru çekti. Düşünmeye fırsat bulamadan ağzını ağzıma indirdi ve beni daha önce hiç bilmediğim bir yoğunlukla öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı ve aniden ona doğru eğildim. Onun *Beyaz Atlı Prens* olmadığı açıktı. Beyaz bir at yoktu. Tepede bir kale de yoktu. Kaba, sert ve çok seksiydi ve Tanrım, kimseyi ilgilendirmezmiş gibi öpüşebiliyordu. Kolları beni sımsıkı sarıyor, dili ağzıma girerken beni daha da yakınlaştırıyordu. Bir ipliğe tutunmuştum ve tam onun dokunuşunda tamamen kaybolacakken geri çekildi ve hızla kucaklaşmamızı bozdu. Mavi gözleri benimkilere kilitlendiğinde şehvetle dans ediyordu. Elini ağzıma götürdü, başparmağının ucuyla alt dudağıma hafifçe dokundu ve "Hâlâ gergin hissediyor musun?" diye sordu.

Hâlâ biraz sersemlemiş hissederken, "Hmm?" diye mırıldandım.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Elini tutup beni bisiklete doğru götürürken kıkırdadı. Bana bir kask uzattı ve takmama yardım ettikten sonra, "Hazırsın. Sadece arkama atla."

Binip elini uzattı, bacağımı sallayıp arkasına geçerken bana rehberlik etti. "Şimdi ne olacak?"

"Sadece ayaklarını mandalların üzerine koy ve . Gerisini bana bırak." "Sanırım bunu halledebilirim."

"Yapabileceğini düşünmüştüm."

Motoru çalıştırdı ve yola çıkarken beline tutundum. Üç yıldır Memphis'te yaşıyordum, aynı yollardan yüzlerce kez geçmiştim ama onun motorunun arkasında her şey bambaşka görünüyordu. Sanki şehir canlıydı, yaşayan, nefes alan bir organizmaydı ve biz de onun bir parasıydık. Rüzgâr onun nefesi gibiydi. Farklı sesler, müzik, uzaktan gelen kornalar onun sesiydi. Ve zengin, fakir, hayalperest, evsiz, gelecek arayan, umutsuzluğa kapılan gibi pek çok açıdan çeşitlilik gösteren insanlar onun kalbiydi. Onun arkasına sokulup sokak sokak geçerken hissettiğim heyecanı daha önce hiç hissetmemiştim ve nihayet ilk varış noktamızda durduğumuzda kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyordum. Bisikletten inmeme yardım ederken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bayıldım." Piramide baktım ve "Peki, burada ne yapıyoruz?" diye sordum.

"Gözetleme güvertesine çıkıp bir şeyler atıştırırız diye düşündüm," diye cevap verdi kaskını çıkarıp motosikletin arkasına koyarken.

"Bana uyar." Kaskımı çıkarıp ona uzattıktan sonra kapıya doğru onu takip ettim. Hemşirelerden birkaçının büyük av mağazalarından birinin Piramit'i satın aldığını ve birkaç restoran, alışveriş yeri ve gözetleme güvertesi eklediğini anlattıklarını duymuştum ama kendim gidip görmemiştim. Kapıdan içeri girer girmez, tadilat için çok şey yapıldığı belliydi. Sawyer'a baktım ve "Her şeyi değiştirdiklerinden beri buraya geldin mi?" diye sordum.

"Birkaç kez. Kevin gelip balıklara bakmayı seviyor." "Bu inanılmaz."

"Hoşuna umuyordum."

Bir saat kadar etrafta dolaşıp bir şeylere baktık ve sonra "Yukarı çıkmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Elbette." Beni, bizi gözetleme güvertesine çıkaran asansöre doğru götürdü. En tepeye çıktığımızda elimi tuttu ve ben de onu dışarıya kadar takip ettim. Güverteye çıktık ve manzara kesinlikle inanılmazdı. Mississippi Nehri'ni ve tüm şehir merkezini görebiliyordunuz. "Bu çok güzel. Bunu daha önce hiç yapmadığıma inanamıyorum."

Kolunu belime doladı ve "Senin güzel değil" dedi.

şakacı bir şekilde "Gerçekten mi?" derken gözlerimi devirdim. Senin gibi bir aygırın böyle sevimsiz bir cümleye ihtiyaç duyacağını düşünmezdim."

"Buna alındım." Kıkırdadı. "Sevimsiz bir cümle kullanmıyordum. Ben sadece güzel bir bayana iltifat ediyordum." "Um-hmm. Öyle diyorsan öyledir." Kıkırdadım.

Beni yanımdan dürttü. "Demek *benim bir aygır olduğumu* düşünüyorsun, ha?" "Bunu anladın, değil mi?"

"Bunu söyleyen sendin." Tam o sırada yakışıklı yüzünde şaşırtıcı derecede şakacı bir ifade belirdi. "Demek benim bir aygır olduğumu düşünüyorsun. Bu hoşuma gitti. *Güzelliğim benim bir aygır olduğumu düşünüyor.*"

Başımı sallayarak kapıya doğru yürümeye başladım. "Tamam, bu kadar yeter."

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Acıktım." Dikkatini aygır yorumundan uzaklaştırmak umuduyla, "Öğle yemeğine ne dersin?" diye sordum.

"Evet." Gülümsedi ve karnını sıvazladı. "Bu *aygır* bir şeyler yiyebilir."

Kocaman bir sırtışı bastırmaya çalışarak içimi çektim ve "Kımlıda *aygır*. Bu güzellik solup gidiyor. Açlıktan ölmeden önce yemeliyim."

Öğle yemeği için gözcülerin restoranına giderken ikimiz de gülüyorduk. Sonraki bir saati şehrin güzel manzarasının tadını çıkarırken yemek yiyerek ve konuşarak geçirdik. Gerçekten çok güzeldi. Onunla konuşmayı seviyordum, aygırlık konusunda benimle alay ettiğinde bile. bitirdikten sonra bisiklete geri döndük. Daha önce olduğu gibi, Riverside Drive'dan aşağı inerken arkasına eyerledim. Oradan daha önce hiç gitmediğim yerlere gittik. Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğumuz umurumda değildi, sadece onunla bisiklete binmekten keyif alıyordum. Daha önce etkilendiğim tüm erkekleri düşündüm. Bazen bunun nedeni yakışıklılıkları, çekici kişilikleri ya da sadece harika espri anlayışlarıydı ama Sawyer'da bunların hepsi ve daha fazlası vardı, çok *daha fazlası*. Ona karşı duyduğum çekimin bu kadar derin olması karşısında şok olmuşum ve kollarımı ona sarıp kendimi daha da yakınlaştırdığımda saf bir mutluluk içindeydim.

Bu duygunun biraz daha uzun sürmesini umuyordum ama ne yazık ki evimin önündeki kaldırıma yanaşarak randevumuzun sona erdiğini işaret etti. Bisikletten indiğimizde ona gülümsedim ve "Bugün gerçekten eğlendim" dedim.

"Ben de öyle. Belki bir ara tekrar gideriz." "Çok isterim."

Birden gergin hissetmeye başladım. Kendime engel olamadım. Sanki saldırmak üzere olan bir aslan gibi bana bakıyordu. Bana uzandığında,

Bir adım geri attım ama çok geç kalmıştım. Çoktan kollarına sarılmış, ağzını ağzıma bastırmıştım. Kaba, nasırlı eller beni onun geniş, kaslı vücuduna yaslarken vücudumdaki her bir sinir canlandı. Bana ne yaptığının farkında mıydı acaba? İçim gibi hissediyordum. *Lanet olsun*, Sawyer kelimenin tam anlamıyla başımı döndürüyordu. Kaldırım kenarında dağınık bir su birikintisi içinde erimeden önce kollarımı boynuna doladım ve sıkıca tutundum, öpücüğü derinleştirirken onu daha da yakınıma çektim. Elleri yavaşça vücudumda gezinmeye başladığında, kendimizi kaptırdığımızı anladım. Evimin önünde, durmuş, azgın gençler gibi birbirimizi ve her ne kadar her anını seviyor olsam da durmamız gerekiyordu. Ellerimi omuzlarına koydum ve *büyük* bir tereddütle geri adım atarak aramızdaki bağı kopardım.

Dudaklarını yalayarak sinsi bir gülümseme takındı ve "Yarın gece için planın var mı?" diye sordu.

BLAZE

O Son birkaç gündür ortalık nispeten sakindi. Kapüşonlu yabancımızdan hiçbir iz yoktu ve başka hiçbir kulüp vurulmamıştı. Hepimiz tutmak için üzerimize düşeni yapıyorduk.

işe yarıyor gibiydi - en azından öyle olmasını umuyordum, özellikle de Kenadee'yi tekrar görmek için planlar yaptığımdan beri. Zamanlamanın kötü olduğunu biliyordum ama yine de mükemmel bir zaman beklersem, bu şansı asla yakalayamayabilirdim. Onu almaya gittiğimde nereye götürmem gerektiğinden emin değildim ama Kenadee'nin kıyafetini gördüğüm anda mükemmel yeri bulmuştum. Masanın karşısından ona her baktığımda aklımdan aynı düşünce geçiyordu: kesinlikle çok güzeldi. Kenadee omuzlarına kadar inen gömleklerden birini giymiş, kısa bir kot etek ve sandalet giymişti. Saçları yumuşak bukleler halinde yüzüne dökülmüştü ve o gülümsediğinde odadaki diğer herkes kayboluyor gibiydi. Onun yanına oturmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Otursaydım, ellerimi ondan uzak tutamazdım. Hatta duşta bir tanesini çıkarmıştım ve orada oturup aptal gibi ona bakarken hâlâ ereksiyon halindeydim. Kendime engel olamadım.

Gerçek şu ki, Kenadee'den gerçekten hoşlanıyordum. Kendimi birlikte bir gelecek inşa ederken görebileceğim türden bir kızdı, ama lanet olsun, onu bu kadar çok istediğim için geleceği düşünemiyordum. Biraz rahatlamam gerekiyordu, yoksa bunu asla başaramayacaktım - ikimiz de başaramayacaktık. Bana nasıl baktığını görebiliyordum. Gözlerinden okunuyordu. Onun da aynı şekilde hissettiğine hiç şüphe yoktu ve eğer bir kez daha dudaklarını yalarsa, onu hemen o anda masaya yatıracaktım. *Hay sikeyim*. Beni öldürüyordu.

Birasından bir yudum aldı, sonra da "Müzik harika. Buraya sık gelir misin?"

"Hayır." Atmosferden hoşlanacağını düşünerek onu Beale Sokağı'na, sıranın sonundaki küçük kulüplerden birine caz müziği dinlemeye getirmiştım. Ama buraya geldiğimizden beri, müziğin boğucu ve aramızda oluşan cinsel enerjiyi dinlerken, bunun bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Bir yılı aşkın süredir buraya gelmemiştim."

Öne doğru eğildi ve göğüs dekoltesinin bir kısmını ortaya çıkardı. "Grup inanılmaz."

"Beğendiğine sevindim." İçkisinden bir yudum daha almasını izledim ve dili ağzından kayıp dudaklarında gezinmediyse ne olayım. Çenemi sıkarak yerimde kıpırdandım ve "Bir içki daha içmeye hazır mısın?" diye sordum.

Dolu birama baktı ve "Neden içmiyorsun?" diye sordu. Biranızda bir sorun mu var?"

"Biram iyi," diye cevap verdim. "Bir tane daha ister misin?"

"Belki bir dakika içinde." Bana o açlık ve arzu dolu bakışlarından birini attı ve tüm vücudum gerildi. Lanet olsun. Buna bir dakika daha dayanamazdım. Ayağa kalkıp elini uzattım ve onu dans pistine götürürken gözleri büyüdü. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden kolumu onun küçük beline doladım ve vücudunu kendime çektim ve o gece ilk kez tam istediğim yere getirdim. Müziğin ritmiyle yavaşça sallandık ve rahatlamaya başladığında başını göğsüme doğru eğdi. Güzeldi, hatta romantikti. Müziğin duygusal sesine odaklanmaya ve Kenadee'nin ne kadar güzel koktuğunu ya da kollarımda nasıl hissettiğini düşünmemeye çalıştım, ama sonra bana şehvet dolu gözlerle baktı ve ben bittim.

Ağzımı onunkine doğru indirdim ve dudaklarımız birbirine değdiği anda bunun bir hata olduğunu anladım. Kenadee gibi bir kızı hak etmediğimi biliyordum. Benim gibi bir adam için fazla iyiydi ama en başından beri açıklayamadığım nedenlerden dolayı kendimi ona doğru çekilirken buldum. Onu istiyordum ve göğüslerini göğsüme bastırduğunda, onun da aynı şekilde hissettiğini inkâr edemezdim. Ellerim vücudunun kıvrımlarında dolaştı ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyordu. İnleyerek bana doğru yaklaştığında, bir öpücüğün asla yeterli olmayacağını biliyordum. Birbirimize olan ihtiyacımız daha da artıyordu ve onu istememe rağmen -Tanrım, *nasıl* da

Onu istiyordum, onu çok hızlı iterek işleri berbat etmek istemiyordum. O tatlı dudaklarından yavaşça uzaklaştım ve derin bir nefes aldım. Yüzündeki şaşkın ifadeye bakınca bir tür suçluluk hissettim. "Biraz hava almam lazım, sevgilim."

"Umm... Tamam." Beni kapıya kadar takip etti ve dışarı çıkar çıkmaz "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı." Bu bir yalandı.

"*Sawyer*. Belli ki aklında bir şey var. Söyle bana."

O güzel kahverengi gözleriyle bana baktı ve ben ona ne diyeceğimi bilemedim. "Bence burada iyi bir şey var. Gerçekten öyle, ama..."

"Ama ne?"

"Ama ben seni istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki göremiyorum." Onu kendime çektim ve devam ettim: "İyi kızlardan biri olduğunu biliyorum ve bunu söylediğimde kaba olduğunu düşüneceksin... ama *seni becermek* istiyorum." Bunun bir risk olduğunu biliyordum ama ona aklımdan geçenleri söyledim. "Seni uzun ve sert bir şekilde becermek istiyorum. Seni defalarca boşaltmak istiyorum. Ve daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum."

Koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişken alt dudağını ısırды ve söylediklerimi düşündü. Omuz silkip "O zaman bekleme" demesi sadece birkaç saniye sürdü.

Verdiği yanıt karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ne?"

"Ben de seni istiyorum *Sawyer*. Hayal ettiğimden bile daha fazla. Biliyorsun.

... bu gece 'iyi kız' olmak istemiyorum." Kaşlarını kaldırdı ve "Bana tüm kuralları yıkmamanın nasıl bir şey olduğunu göster." dedi.

Vay be. Bunu hiç beklemiyordum. Elini uzattım ve "Senin evin mi benimki mi?" diye sordum.

"Senin."

Başımı salladım ve onu kamyonetime götürdüm. Otoparktan çıkıp ana yola girdiğimde ikimiz de sessizdik. Tam şüpheleri olabileceğinden endişelenirken bana doğru yaklaştı ve elini kalçama koydu. Onun dokunuşu masumdu; benimki değildi. Gözlerim önümdeki yola odaklanmışken, elimi dizine doğru indirdim ve yavaşça uyluğunun iç kısmında gezdirdim. Eteğinin kenarına yaklaştığımda dizleri açıldı ve parmaklarımın ucu dantel külotunun astarını sıyırdığında nefesi hızlandı. Zaten ıslak olduğunu bildiğim için sikim fermuarıma doğru zonkluyordu. Lanet olsun. Beni allak bullak etmişti ve tek yapabildiğim kamyoneti durdurup onu o anda ve orada almamaktı.

Kalçalarını öne doğru kaydirdi ve başını omzuma yasladı, ben onu yavaşça okşamaya devam ederken gözlerini kapattı-tease yaptı ve araba yoluna girdiğimde nefesi ihtiyaçtan kesilmişti. Kamyoneti park ettim ve o da beni eve kadar takip ettiğinde, bizimkiler Kevin'i bu gece misafir etmeyi kabul ettikleri için şükrettim. Kenadee'ye uzandım ve mutfağa girerken onu öptüm. Bana sarılırken parmakları saçlarımın arasına daldı -bana karşı açlık duyuyordu.

"Buna bir dakika daha dayanamam," dedim elim eteğinin altından kayarak dantel külotuna uzanırken. Hızlı bir çekişle külotunu kalçalarından sıyırdım ve kaşları onaylamaz bir şekilde çatıldı. Sırtarak onu mutfak tezgahının üzerine kaldırdım ve sandaletleri yere düştü.

"Bunu telafi edeceğim."

Tişörtünü mükemmel yuvarlak göğüslerini ortaya çıkaracak kadar indirdiğimde nefesi kesildi ve ağzımı onlardan birine götürüp dilimi meme ucunun etrafında döndürmeye başladığımda kaşları hızla çatıldı. "Oh Tanrım."

Isırdım ve emdim, dilimle ve dişlerimle onu kızdırırken çıkardığı küçük inleme ve sızlanma seslerinin tadını çıkardım. Ona daha fazla ihtiyaç duyarak ayağa kalktım ve gömleğimin eteklerine uzandım. Gömleğimi başımın üzerinden çekerken gözlerinde parlayan arzu kıvılcımını kaçırmadım. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Um-hmm." Avucunu göğsüme yerleştirirken mırıldandı, parmağı bana bakana kadar dövmemin çizgisini izledi.

"Ben de gördüklerimden hoşlandım bebeğim," dedim onu tezgâha yasladıktan sonra ağzımı bacaklarının arasına indirip omuzlarımın üzerine yerleştirdim. Sakalım her iki bacağının iç kısmına değdiğinde derin bir nefes aldı ve dilim merkezinin üzerinde gezindi. O andan itibaren başımın belada olduğunu biliyordum. Gezegendeki en bağımlılık yapıcı uyuşturucu gibi, onun bir tadı asla yeterli olmayacaktı. Hassas etine karşı nazik bir ritimle ileri geri oynadım, vücudunun dokunuşuma anında tepki vermesini sevdim. "Kahretsin, bebeğim. Sana doyacağımı hiç sanmıyorum."

Parmağımı içine sokup yavaş ve sabit bir şekilde g-noktasına sürttüğümde nefesi düzensizleşti ve kesildi. İkinci bir parmak daha eklediğimde etrafımda gerildi ve tüyleri diken diken oldu. Beni istediği yerden sadece birkaç santim uzakta durarak onu kızdırmaya devam ettim. Kalçaları tezgâhtan yukarı kalkmış, daha fazlasını vermem için yalvarıyordu. I

Ağzım klitorisinin etrafına kenetlenip sertçe emerken parmaklarımı anında içinde daha derine soktum ve ona tam olarak ihtiyacı olanı verdim.

"Sawyer!" diye bağırdı başı geriye savrulurken.

"Bu doğru. Benim için gel, bebeğim."

Dilimle ona eziyet ederken, onu uçuruma sürükleyen o noktayla alay etmeye devam ettim. Parmaklarımın etrafında spazm geçirirken adımı defalarca fısıldadı. Hâlâ salıverilmesinin sancılarını çekerken, arka cebimden hızla cüzdanımı çıkardım ve kot pantolonumu yere düşürüp botlarımla birlikte tekmelemeden önce bir prezervatif aldım. Prezervatifi taktım ve bacaklarının arasına yerleşerek onu tezgahın kenarına doğru çektim. *Hay sikeyim.* Omuzlarına dökülen uzun siyah saçları ve gözlerindeki o şehvet dolu bakışla çok güzel görünüyordu. Ateşe çekilen bir pervane gibi, ona doğru yaklaştım ve sikimi ortasına doğru sürdüm. Sıcak ve ıslaktı ve onun içinde olmak için can atıyordum. Belli ki o da aynı şeyi hissediyordu, sırtını bana doğru verdi ve bacakları kalçalarımın dolanarak beni ileri doğru çekerken inledi.

"Sikimi mi istiyorsun?"

"Benimle alay etme, Sawyer." Kalçalarını oynatıp beni içine girmeye zorlarken dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Donup kaldım. Kendimi çok iyi hissediyordum. Kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı yoksa daha başlamadan işim biterdi. Odaklanmamı yeniden kazandım, sonra ona her santimini verene kadar kendimi daha derine soktum. Bu hissin tadını çıkarırken, yavaşça geri çekilirken acı dolu homurtularım odada yankılandı.

"Siktir, bebeğim. Çok sıkısin." Her seferinde biraz daha hızlı ve acımasız bir şekilde tekrar tekrar içine girdiğimde dişlerinin arasından hafif bir tıslama çıktı.

Topukları sırtıma saplandı ve "Tanrım, evet!" diye bağırdı.

Hâlâ içine gömülüyken ellerimi kıcının altından geçirip onu tezgâhtan kaldırdım ve yatak odama taşıdım. Kenadee'yi yatağın üzerine , sonra gözlerim muhteşem vücudunun her santimini dolaşırken bir an durdum. Nefesini düzene sokmaya çalışırken göğsü inip kalkıyor, her soluk alışında bir öncekinden daha çaresiz hissediyordu. "Sawyer?"

Adımı dudaklarında duymak beni çılgına çevirdi ve tekrar içine girmek için daha fazla bekleyemedim. "Çok güzelsin" dediğimde Kenadee'nin gülümsemesi içime işledi.

Kendimi yatağa indirdim, bacaklarının arasına yerleştim ve anında kendimi içine soktum. Kalçalarını yukarı doğru kaydırıp, gerginliği

etrafımda sıkıca kavradı. Kalçalarımı ileri doğru salladım ve vücudumda yoğun bir sıcaklık yayıldı. Her santimim onun için yanıyordu ve ben onun içinde daha derine indikçe, sadece daha fazlasını arzuluyordum. İkinci orgazmı tutmaya başladığında kaslarının her tarafımda kasıldığını hissedebiliyordum. Kendi salıverilmemi engellemeye çalışırken vücudum kaskatı kesildi ve vücudu zevkten kıvrılırken etrafımda kenetlendiğinde bu daha da zorlaştı. "Aman Tanrım, Sawyer! *Siktirkkk*."

Orgazm sersemliği içinde yatağıma yayılmış ona baktım ve gülümsedim. İyi kalpli küçük hemşire biraz vahşi bir kediymi ve hoşuma gidiyordu. Hem de çok. Ama henüz işim bitmemişti. Vücudu hâlâ titrerken ellerimi kalçalarına indirdim ve onu aniden dizlerinin üzerine çevirdiğimde nefesi kesildi. Mükemmel kıcı havadayken, elimi uzun saçlarının arasına sokup nazikçe çektim ve bir kez daha içine daldığımda zevkle haykırdı. Daha iyi bir his hayal edemezdim. Kendimi kontrol edemeyerek yavaşça geri çekildim ve ona sahip olduğum her şeyi vererek tekrar tekrar içine daldım. O kadar ateşli, o kadar sıkıydı ki, sanki vücudu sadece benim için yaratılmıştı.

"Fuckkk!" Zonklayan horozum çok erken serbest bırakılmasını talep ederken bağırđım. Onunla zaman geçirmek istiyordum ama o çok sıkıydı ve duramayacak kadar iyi hissettiriyordu. Ateşli bir ritimle içine girmeye devam ettim, ta ki sonunda elleriyle çarşafı büküp acı dolu bir inilti çıkarana kadar. Kalçalarım onunkilere çarparken vücudu bir mengene gibi etrafımda kenetlendi ve işim bitmişti. Pervasızca birkaç kez daha içine girdim ve sonunda derinlerine boşaldım. Nefesimi tutmak için mücadele ederken ellerimi kalçalarına koydum ve kalp atışlarımız yavaşlamaya başladığında onu yerinde tuttum.

Yanına çöküp fısıldadığımda etrafımız karanlıkla çevriliydi, "Kahretsin, kadın. İstedığın zaman tam bir vahşi kedi oluyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet." Gülümseyerek ona takıldım. "Kuralları çiğnemeyi sevdiğini düşünüyorum."

"Belki birazcık." Bana dönerken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi ve ekledi: "Ama eminim ki sen olduğun içindi. Başka biriyle aynı şekilde olacağını sanmıyorum."

"Yağcılık seni her yere götürür." Yataktan kalkıp banyoya giderken kıkırdadım. Geri döndüğümde tişörtünü düzeltmeye çalışıyordu, ben de "Benimkilerden birini ister misin?" diye sordum.

"Evet, lütfen."

Dolabımı açtım ve ona yeni bir tişört ve bir çift buldum. Onları verdikten sonra geri dönüp kendime de bir çift aldım ve ben onları giydiğimde o çoktan giyinmişti. Kıyafetlerim onu yutmuştu ve düşmemeleri için elinden geleni yapıyordu. Gülümsememi bastırmaya çalışarak, "Aç mısın?" diye sordum.

"Evet, bir şeyler yiyebilirim" diye cevap verdiğinde ipleri çekiştiriyordu.

"Tamam. Sanırım *bir şeyler* bulabilirim." Beni mutfığa kadar takip etti ve orada yerde yırtık külotunu buldu. Eğilip onları alırken gözleri bana kaydı. "Hey. Sana bunu telafi edeceğimi söylemiştim."

"Öyle yaptın." Kıkırdadı. "Peki, bize ne yemek hazırlayacaksın?"

Buzdolabımı açtım ve çok fazla seçeneğim olmadığını hemen fark ettim. "Izgara peynire ne dersin?"

"Bana uyar." Tezgâha oturdu ve ben ocağı açarken, "Ee... dövmen? Bir anlamı var mı?"

Sandviçlerimizi pişirmeye başlarken göğsüme baktım ve gülümseyerek, "Temelde bir Kelt pusulası," dedim. "Bir süre önce zor zamanlar geçirdim ve yolumu kaybettim. Bunun bir daha olmasına izin vermemem gerektiğini kendime hatırlatmak için bu dövmeyi yaptırdım."

"Kevin lösemi olduğu zaman mıydı?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı, özellikle de haklı olduğu için. Şaşırdığımı hissetmiş olmalı ki hemen, "Özür dilerim. Bunu öyle ağızımdan kaçırmamalıyım. Sadece... bana hastanede anlattı."

"Sorun değil. Gerçekten." Sandviçlerimizi tezgâha getirdim ve buzdolabından birkaç bira aldıktan sonra yanına oturdum. "Orada bir süre çok zorlandık ama atlattık."

"Kevin harika bir çocuğa benziyor."

"Öyle. Onsuz ne yapardım bilmiyorum." Annesini merak ettiğini biliyordum, bu yüzden ona "Annesi o üç yaşındayken bir trafik kazasında öldü, bu yüzden son beş, neredeyse altı yıldır sadece ikimiz varız" dedim.

"Oh, vay canına. Gerçekten çok üzgünüm." "İkiniz de yıllar boyunca oldukça sert darbeler aldınız" derken yüzünde endişe vardı.

"Evet, ama atlattık" -gülümsedim ve ona göz kırptım- "ve bugünlerde her şey yoluna giriyor gibi görünüyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sandviçinden bir ısırık alırken gülümsedi. "Fena değil. Hiç de fena değil."

Sandviçlerimizi bitirdikten sonra bir süre daha konuştuk ve sonra Kenadee bana ertesi sabah çalışması gerektiğini hatırlattı. İsteksizce ikimiz de giyindik ve bisikletime doğru yola çıktık. Onunla geçirdiğim geceden keyif almıştım, gerçekten keyif almıştım ve o da başını sırtıma yaslayıp kollarını belime doladığında onun da keyif aldığını anlayabiliyordum. Dairesinin önüne geldiğimizde, gecemizin bu kadar erken bitmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bisikletten indi ve kaskını çıkarır çıkarmaz gözlerindeki o gergin bakışın geri döndüğünü görebiliyordum. Çok tatlıydı. Ellerimi Kenadee'nin kalçalarına koydum, son bir öpücük için ağzımı onunkine bastırırken onu kendime çektim ve dudaklarımız birbirine değdiği anda içimde o tanıdık açlığın oluştuğunu hissettim. Öpücük hızla hararetlenirken üzerimdeki etkisini bilmesini istiyordum. Sonunda geri çekildiğimde, neredeyse nefes nefese kalmıştık.

Ona bakarken başımı salladım ve "Lanet olsun, kadın. Bana öyle şeyler yapıyorsun ki anlatamam."

Dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum ama o."

"Evet. Ben de beğendim. *Çok* hoşuma gitti." Ona hemen altından hızlı bir öpücük verdim. Sonra da şöyle dedi: "Geç oluyor. Seni bırakma fikrimi değiştirmeden önce içeri girsen iyi olur."

"Tamam. Sonra konuşuruz." "İyi geceler, vahşi kedi. Seni ararım."

Kenadee'ye yalan söylemek istememiştim ve kesinlikle aklımda olduğu için onu aramaya niyetliydim, ama garaj ve kulüp arasında aşırı yüklüydüm. Olan biten her şey yüzünden kendime ayıracak bir dakika bile bulamıyordum. Sonunda eve vardığımda o kadar yorgundum ki onu aramaya fırsat bulamadan uyuyakalmışım. Ertesi gün Kevin'i doktor randevusuna götürmem gerekiyordu ve işimiz bittiğinde garaja gitmem gerekiyordu.

Çocuklar ve ben öğleden sonrayı sabaha kadar tamamlanması gereken bir motor arızası üzerinde çalışarak geçirdik. Tam ki Murphy yanımıza geldi ve "Gus az önce bizi kiliseye çağırdı" dedi.

Bir bez aldım ve ellerimi silerken, "Kevin'i almam lazım. Bir dakika içinde geliyorum."

"Orada görüşürüz."

Lowball ve Crow arka tarafa gitmişti, ben de onlara işaret ederek, "Kapatmamız gerekiyor. Gus bizi içeri çağırırdı."

İkisi de başını salladı ve ben de Kevin'i almaya gittim. Kulüp binasına vardığımızda tüm kardeşler teker teker içeri doluşuyordu. Hepimiz çevremizde farklı sokak çetelerinin vurulmasıyla ilgili konuşmaları duymuştuk ve bu hepimizi geriyordu. Başka bir şeyler mi oluyor diye düşünmeden edemiyordum. Runt'a rastladığımda, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Lanet olsun dostum. Burada işler ciddileşmek üzere."

Onu kiliseye kadar takip ederken ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Diğerleri çoktan masanın etrafındaki yerlerini almışlardı ve Gus, Riggs ve Moose ile birlikte önde duruyordu. Etrafımdaki kardeşlerime bakarken sandalyemde arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Sonra her şey oldu. Birden kıyafetlerimde onun hafif bir kokusunu aldım ve oda hareketsiz kaldı. Sadece bir dakika sürdü ama kalıcı bir etki bırakmak için yeterliydi. Herkes yerleştikten sonra, Gus oturdu ve odaya baktı, her birimizi incelemek için zaman ayırdı. Öne doğru eğildi, dirseklerini masanın üzerine koydu ve dua edecekmiş gibi parmaklarını birbirine geçirdi.

Sesi alçak ve tehditkârdı: "Bir savaş yaklaşıyor çocuklar. Bunu hissedebiliyorum. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Kimin yapacağını da bilmiyorum. Ama büyük olacak ve korkarım ki şu anda bu masada oturan bazılarınız bu darbeden sağ çıkamayacak."

Hepimiz Gus'ın içgüdülerinin her zaman doğru olduğunu biliyorduk, bu yüzden Runt "Bize neden söylemek ister misin?" diye sorduğunda şaşırmadım. Moose ona döndü ve cevap verdi, "Gus'ın kafasında birilerinin bölgeyi ele geçirmeye çalıştığı var. Tüm bölgeyi yok etmeye çalışıyorlar. Güney tarafı."

"Bunu söylemek yapmaktan daha kolay," diye alay etti Gunner.

"Katılıyorum," diye yanıtladı Moose. "Hepimiz biliyoruz ki darbe yiyenler sadece MC'ler değil. Birkaç çete tamamen edildi. Her biri öldürüldü. Hepsi de güney tarafında, nehir kıyısında, bizim gibi."

Gus'a baktım ve "Peşimizden geleceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle."

"Bu orospu çocuklarının kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Gus soluna döndü. "Riggs?"

Riggs bize bakarken öne doğru eğildi ve şöyle dedi: "Hepimiz kristal meth'in geri döndüğünü biliyoruz. Her zamankinden daha güçlü, daha bağımlılık yapıcı ve bu boku alan tipik alıcılar değil. Herkes bundan bir parça istiyor, bu yüzden talebin olduğunu biliyoruz."

"Evet. Bunu biliyorduk, Riggs. Nereye varmaya çalışıyorsun?" Cyrus sordu.

"Oraya varıyorum," dedi ona. "Bu pislik bir yerden geliyor. Sadece kim olduğunu bulma meselesi. DEA dosyalarına girdim ve onlar da bu orospu çocuklarının peşindeler. Elleri fazla bir şey yok. Sadece şehir sınırları dışından geldiğini biliyorlar."

Lowball başını sallayarak, "Bu bize hiçbir şey anlatmıyor," dedi.

"Benim gördüğüm şu. Eğer haklıysam ve güney yakasında hak iddia etmeye çalışanlarla aynı kişiler meth satıyorsa" -durakladı ve başını salladı- "dağıtım halkalarını burada kurmaları mantıklı. Mallarını Mississippi Nehri'ne götürmek için mavnaları kullanacaklar ve dağıtımlarına oradan devam edecekler - tıpkı bizim boru hattında yaptığımız gibi. Ben de olsam aynı şeyi yapardım."

"Şu anda elinde sadece ufak tefek bilgiler var ve gerçekleri bildiğinden bile emin değilsin, kardeşim!" Murphy tükürdü.

"Haklısın," diye Riggs. "Ama kabul etmelisin ki, hepsi birbirine uyuyor." "O haklı," diye kabul ettim. "Mantıklı geliyor."

"Yani bu adamlar herkesi öldürüyorlar, böylece herhangi bir müdahale olmadan nehre ulaşabiliyorlar mı?" Runt sordu.

"Öyle görünüyor. Temelde besin zincirinde yukarı doğru ilerliyorlar," diye yanıtladı Riggs.

"Peki ya kameralarla uğraşan şu adam?" diye sordum. Gus hırlayarak,

"Sanırım o bize düşman olan bizden biri," dedi.

"Sana bunu düşündüren ne?" Gunner şaşkın bir sesle sordu. "Sadece hisset.

Onu bulursan, o da seni diğerlerine götürecektir. *Bunu garanti ederim.*"

Gus son emrini verirken ayağa kalktı. "Sokağa çıkma yasağı ilan ediyorum. Ailelerinizi bir araya getirin ve kulübe götürün. Halledilmesi gereken şeyler olduğunu biliyorum. Halledin. Her şeyi düzene sokmak için yirmi dört saatiniz var."

KENADEE

I Sawyer'dan haber almayalı günler olmuştu. Bunun beni etkilememesi için elimden geleni yapıyordum ama gerçek şu ki, etkiliyordu. Ondan hoşlanmışım ve paylaştığımız geceden ve söylediği şeylerden sonra, bu beni incitmişti.

aynı şekilde hissetmediğini söyledi. Fikrini değiştirdiğini düşündüm. Tamamen farklı iki dünyadan geliyorduk ve tamamen aynı fikirde olduğumu söyleyemezdim. Kulübü ve nelere karıştıkları hakkında çok az şey biliyor olsam da söylentileri duymuştum. Bir şöhretleri olduğunu biliyordum. Öte yandan benim hayatım basit, hatta sıkıcıydı ve Sawyer gibi bir adama sunabileceğim çok az şey vardı. Bana olan ilgisini neden bu kadar çabuk kaybettiğini anlamak kolaydı. Başka seçeneğim olmadığından, kendimi hayatıma etmem gerektiğine ikna etmeye çalıştım. Neyse ki hastanede çok fazla mesai yapıyordum ve neredeyse bir hafta geçmesine rağmen ondan hâlâ haber alamadığım gerçeğini düşünemeyecek kadar meşguldüm.

Hastalarımından birini taburcu etmeyi bitirmek üzereydim ki Robyn koşarak yanıma geldi ve "Mola vaktin geldi mi?" diye sordu.

Saatime baktım ve sonra "Evet ama önce bunu bitirmem gerek" dedim.

"Çabuk yap. Acilen kahveye ihtiyacım var."

Hemşire odasına giderken ona "Bana iki dakika ver," dedim.

İşim bittiğinde ona geri döndüm ve "Sen hazır hazırım" dedim.

Onu kafeteryaya kadar takip ettim ve kahvelerimizi alıp bir şeyler atıştırdıktan sonra masalardan birine oturduk. "Bu sabah çok yorucuydu, dostum."

"Bana söylüyorsun ve iki günüm daha var."

"Ondan hala haber yok mu?" diye sorarken yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Hayır. yok."
"Neden ona bir mesaj göndermiyorsun anlamıyorum-"
"Hayır," diye kestim sözünü. "Çaresiz olduğumu düşünecek."
"Kızım, zaman değişti. Artık öyle değil. Sadece konuşmayı başlatmak için ona hızlı bir mesaj gönderiyorsun. Güven bana."
Telefonuma uzanırken karnımda bir umut kıpırdanmaya başladı.
"Bundan emin misin?"
"Kesinlikle."
Son mesajını görüntülerken derin bir nefes aldım.

Selam. Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur. Ben de seni düşünüyordum.

Gönderir göndermez anında pişman oldum. Robyn ekranıma baktı ve gülümsedi. "Mükemmel. Eminim hemen cevap verir."
Haklıydı. İyi cevap verdi.

SAWYER: *Selam. Aramadığım için üzgünüm. Çok işim var. Kötü zamanlama.*

İŞTE BU KADARDI. Hepsi bu kadardı. Telefonumu aldım ve hastane kafeteryasının ortasında kaybetmemek için elimden geleni yaparak cebime geri koydum. Yüzümdeki hayal kırıklığı ifadesini gören Robyn, "Ne dedi?" diye sordu.

"Yok bir şey." Ayağa kalktım ve gitmek için döndüğümde ona "İşe geri dönmem gerek" dedim.

Ayağa kalktı ve peşimden geldi. "Eğer senin kıcını öpmediyse, o zaman tam bir aptaldır, Kenadee! Sen harika bir avsın."

"Görünüşe göre öyle düşünmemiş." Asansöre bindiğimizde, "Görünüşe göre kötü zamanlama ya da onun gibi bir saçmalık," diye homurdandım.

"Siktir et onu. Sen bomba.com'sun, kızım. Ne kaçırdığını bilmiyor." Dirseğiyle beni dürttü. "Bu onun kaybı."

Söylediklerinin doğru olduğuna, bunun onun kaybı olduğuna inanmak istiyordum ama elimde değildi, sanki ben de harika bir şeyi kaçıyormuşum gibi hissediyordum. Kalbim kırık bir şekilde hemşire odasına geri döndüm ve bir sonraki hasta dosyasını aldım. *Kate Dillion* ismini okuduğumda tanıdık gelmişti ama perdeyi aralayıp kucağında ağlayan bir bebek tutan genç sarışını görene kadar fark etmemiştim. "Bu kadar çabuk mu döndün?"

Kate sesinde panikle, "Onda bir sorun var," diye cevap verdi. "Ateşi çok yüksek ve sanki nefes alamıyor gibi."

Arabamı sedyeye doğru sürdüm ve istatistiklerini kontrol etmeye başladım ve Kate haklıydı. Bebeğin ateşi yüksekti ve oksijen seviyesi çok düşüktü. RSV kapmış olabileceğinden endişelenerek ona "Hemen döneceğim" dedim.

Teşhis koyabilmesi için Dr. Sheridan'ı odaya çağırdım. Onu inceledikten sonra Kate'e döndü ve "Bazı testler yapmam gerekiyor. Uzun sürmez." dedi.

Yüzünde endişeli bir ifadeyle başını salladı ve "Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Bir dizi kan tahlili istedikten sonra onu koridora kadar takip ettim ve biz sonuçları beklerken ona serumla sıvı ve solunum tedavisi yazdı. Tam onunla ilgilenmeye başlamıştım ki acil serviste kıyamet koptu. Telsizlerden şehir merkezindeki restoranlardan birinde silahlı saldırı olduğunu duyduk, ancak sevk memurunun sesi karmakarışık ve ne dediğini anlayamadım. Saniyeler sonra arka kapıya yaklaşan ambulans seslerini duydum ve göz açıp kapayıncaya kadar sağlık görevlileri peş peşe vurulan yaralılarla içeri girdiler. Ne yazık ki bu yeni bir şey değildi. Son birkaç haftadır travma merkezine gelen ateşli silah kurbanlarıyla bir tür savaş alanına girmiş gibiydik, ancak bugünün aksine çoğu ölmüştü.

Her gün birlikte çalıştığım sağlık görevlilerinden biri olan Charlie'nin yanına koştum ve "Elimizde ne var?" diye sordum.

Gömleği kan içindeydi ve cevap verirken sesi gergindi: "Kırkklı yaşlarının sonunda bir kadın. Sol yan böğründe kritik kurşun yarası. Kan basıncı kırk üzerinden altmış iki. Kalp atış hızı kırk altı."

Ben perdeyi geriye iterken, şoförüyle birlikte onu odaya taşıdılar. Onu sedyeye taşımamıza yardım etmek için birkaç hasta bakıcı ve hemşire geldi ve onu yerleştirir yerleştirmeden hava yolunu kontrol etmek için sedyenin başına geçtim. Ona baktığımda, kanlar içindeydi, kıyafetleri kesilmişti.

ve etrafındaki kırık camları görünce, "Kızım nerede?" diye sordu.

"Sorun yok, hanımefendi." Charlie elini onun omzuna koyarak, "Hemen yan odada. O iyi olacak."

Başını sallamayı başardı ve sonra işe koyulduk. Biz onu stabilize etmekle meşgulken, odanın dışındaki kargaşayı duyabiliyordum. Diğer doktorlar ve hemşireler gelen diğer hastalara yardım etmek için koşuştururken ortalık tımarhaneye dönmüştü. Neler olduğunu merak ederek Charlie'ye döndüm ve "Bu sefer ne oldu?" diye sordum.

"Daisy Mae's'e uğradım."

Uzun zamandır hastanede çalışıyordum, pek çok şey görmüş ve duymuştum ama Daisy Mae'nin yeri gibi bir yerin güpegündüz silahlı saldırıya uğradığını duymak beni şaşırtmıştı. "Şaka yapıyor olmalısınız!"

"En lanet şey." Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Bir sonraki adımda ne yapacaklarını merak ediyor insan."

Sonraki birkaç saat bir hastadan diğerine geçerken tam bir bulanıklık içinde geçti ve adrenalinin etkisi geçmeye başladığında her şey bitmişti. Tüm hastalar ya ameliyata gönderilmiş, ya kendi odalarına yatırılmış ya da küçük yaralanmalarla taburcu edilmişti. Hemşire masasında oturup nefes almaya çalışırken vücudumdaki her kas ağrıyordu. Tam o anda Kate ve kızı Lacie'yi hatırladım. Olan biten her şey yüzünden geri dönüp onları kontrol etmeyi tamamen unutmuştum. Ayağa kalkıp odaya koştum ve içeri girdiğimde Kate'i başını duvara yaslamış, Lacie'yi de kucağında mışıl mışıl uyurken buldum.

"Hey. Siz ikiniz ?"

"Pek iyi değil. Hemşirelerden biri az önce geldi ve Lacie'de RSV olduğunu söyledi."

Yüksek ateşini ve düşük oksijen seviyesini hatırlayınca test sonuçlarına o kadar da şaşırmadım. "Onu kabul ediyorlar mı?"

"Evet." "Bizi onun odasına götürmek üzereler" derken sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Merak etmeyin. Ona çok iyi bakacaklar."

Tam dışarı çıkacaktım ki kardeşi odaya daldı. "Kate?"

"Terry! ? Saatlerdir seni arıyorum."

Yüzü ve kıyafetleri koyu lekelerle kaplıydı ve kot pantolonunda yırtıklar ve sökükler vardı. Homurdanırken elini koruyucu bir şekilde koltuk altına sıkıştırmıştı, "Sana zaten söyledim. İlgilenmem gereken bir şey vardı."

"Sen iyi misin? Kaza falan geçirmişsin gibi görünüyor." "Ben iyiyim."

Boncuk gibi küçük gözleri bana doğru kayıyordu ve ben onun "Bisikletimi mahvettim, hepsi bu." dediğinde yalan söylüyordu.

"Sana o şeyin tehlikeli olduğunu söylemiştim," diye azarladı. "Onu neden satın aldığını bilmiyorum."

Karşılıklı şakalaşmalarını dinledikçe daha da rahatsız olmaya başladım. İkisinden de uzaklaşmak istiyordum, bu yüzden bir bahane uydurdum: "İşe dönsem iyi olacak. Umarım Lacie kendini daha iyi hisseder."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Kate. "Umarım onun da hoşuna gider."

Dışarı çıktığımda Robyn beni resepsiyonda bekliyordu ve hemen saati göstererek vardiyamızın nihayet bittiğini haber verdi. Rahatlamış bir şekilde eşyalarımı aldım ve onu arabaya kadar takip ettim. Eve dönerken, "Paket servis için mi duracağız yoksa teslimat için bir şeyler mi çağıracağız?" diye sordum.

"Aslında benim için ikisi de değil." Masumca omuz silkti. "Bu gece bir randevum var."

"Randevu mu? Kiminle?"

"Söylememeyi tercih ederim. Uğursuzluk istemiyorum." "Uğursuzluk mu? Cidden mi?"

"Merak etme. İşlerin nasıl yürüyeceğini gördüğümde sana onun hakkında her şeyi anlatacağım."

"Seni bu konuda tutacağım."

Sırıtarak, "Yapacağını biliyorum," diye cevap verdi.

Daireye döndüğümüzde, duş almak için acele etti ve yarım saat sonra dar kot pantolonu ve siyah askılı üstüyle bir milyon dolar gibi görünerek çıktı. "Nasıl görünüyorum?" diye sorarken önümde durdu.

"Her zamanki gibi inanılmaz."

"Teşekkürler. Gitsem iyi olacak. Geç kalmak istemiyorum." Kapıya doğru ilerlerken küçük bir spor çantası taşıdığını fark ettim ve "Bu ne için?" diye sordum.

Utangaç bir sırıtışla, "Bilirsin işte. Yemek sırasında işler ilginçleşirse diye."

"Tamam." Gözlerimi devirdim ve "İyi eğlenceler ve dikkatli olun" dedim.

". Geç kalırsam seni ararım."

O gider gitmez pijamalarımı giydim, kendime bir kase mısır gevreği yaptım ve kanepeye uzandım. Rahatlayıp televizyon izlemeyi umarak kumandaya uzandım ve kanallar arasında gezinmeye başladım. Tam mükemmel filmi bulduğumu düşündüğüm anda kapım çalındı. Robyn'in bir şey unuttuğunu düşündüm ama kalkıp kapıyı açtığımda gelenin kulüpteki çocuklardan biri olduğunu görüncce şok oldum. Onunla bekârlığa veda partisinin olduğu gece tanışmıştım ama adını hatırlamam bir dakika sürdü.

"Uh ... Hey. Riggs, değil mi?" "Evet. Bu doğru."

Etrafıma bakındım, diğerlerinden bir iz arıyordum. "Robyn'i falan mı arıyorsun?"

"Hayır." Ciddi bir ses tonuyla, "Aslında buraya seni aramaya geldim," diye cevap verdi.

"Ben mi? Neden?"

"Bir sorun çıktı ve benimle gelmen gerekiyor."

Riggs'le sadece bir kez karşılaşmıştım ve oldukça düzgün bir adam gibi görünse de hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Gerçekten iyi bir neden olmadan onunla birlikte gidecek kadar iyi tanı mıyordum. Kendimi biraz temkinli hissederek bir adım geri çekildim ve "Peki bunu neden yapayım?" diye sordum.

"Bunu şimdi açıklayamam, Kenadee. Sadece eşyalarını toplayıp benimle gelmeni istiyorum."

Ses tonundan irkilerek kapıya uzandım ve çarparak kapattım. Ne yazık ki botunu kapı aralığına sıkıştırdı ve kilitlenmesini engelledi. "Lanet olası ayağını çekmek için iki saniyen var, yoksa polis çağıracağım!"

"Bak, seni korkutmaya alışmıyorum Kenadee. Beni dinlemek zorundasın," diye yalvardı. "Blaze için buradayım."

Bu ismi daha önce hiç duymamıştım, o yüzden "Blaze kim?" diye sordum. "Sawyer."

"Sawyer?" Öne doğru eğildim, kapının aralığından baktım ve "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"O yaralı, Kenadee. Yardımına ihtiyacı var."

Gözlerindeki endişeli bakışı gördüğümde, doğruyu söylediğini inkâr edemezdım. Onun incindiğini, yeterince incindiğini düşündüğümde

kardeşlerinden birinin gelip benden yardım istemesini beklerken vücudumdaki tüm kaslar gevşedi. "Oh Tanrım."

"Bakın, bunun bir şok olduğunu biliyorum ama o oldukça kötü durumda ve-" derken kapıyı hafifçe araladı.

"Madem o kadar kötü yaralandı, neden hastaneye gitmiyor?"

"Açıklayacak zamanım yok Kenadee, ama başka bir seçeneğim olsaydı buraya gelmezdim." "Çok geç olmadan benimle gelmene ihtiyacım var" diye yalvarırken sesindeki çaresizliği duyabiliyordum.

"Ama..."

"Burada bana güvenmelisin. Git üstünü değiştir. Fazla zamanımız yok."

Bir süre öylece durup ona baktım ve kendimi Sawyer'la geçirdiğim zamanı düşünürken buldum - lokantadaki ilk geceyi, bisiklete binişimizi, barda dans ederken kollarında oluşumu ve seviştiğimizde bana hissettirdiklerini. Belki de sadece umutluydum, ama onunla aramda daha önce hissettiğim her şeyin ötesinde bir bağ hissetmişim ve o bana sırtını dönmüş olsa bile ben ona sırtımı dönemezdim. Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen

ona baktı ve "Tamam" dedi.

Ben odama gidip üzerimi değiştirirken bekledi. İşim bittiğinde aklımdan bir düşünce geçti ve oturma odasına geri döndüğümde, "Robyn ne olacak? Ona söylemem gerek-"

"Robyn'le ben ilgilenirim. Hadi gidelim."

Çılgınca bir nedenden dolayı ona güvendim ve kapıyı arkamdan kilitleyerek onu takip ettim. Aşağı indiğimizde koşarak kamyonetine gittik. Sinirlerim bozulmuştu ve yanıma tırmanıp motoru çalıştırmasını izlerken doğru düzgün düşünemiyordum bile. Dairemden uzaklaşırken ellerim titriyordu ve uzaklaştıkça içimi huzursuz bir his kapladı. Sawyer yaralıysa neden hastaneye gitmediğini, neden benim yardımıma ihtiyaç duyduğunu düşünmeden edemiyordum. Mantıklı gelmiyordu ama son zamanlarda onunla ilgili hiçbir şey mantıklı görünmüyordu. Onu görmenin bana aradığım cevaplardan bazılarını verebileceğini umuyordum.

Riggs arabasını büyük bir metal kapının önüne çekti ve korumalardan birine hızlı bir el işareti yaptıktan sonra arabasını binanın arkasına doğru sürerek bir sıra motosikletin yanına park etti.

Kamyondan indiğimizde "Neredeyiz?" diye sordum.

"Kulüp binası." Eski arnavut kaldırımlı binaya baktım ve karanlıkta bile devasa olduğunu, neredeyse bir blok kapladığını görebiliyordum. Pencerelerden çok az ışık geliyordu ve onu arka kapıya doğru takip ederken yürüyüş yoluna uğursuz bir his veriyordu. "Başını eğ ve kimseyle konuşma."

Birden kendimi daha da endişeli hissederek, "Hımm... *Tamam.*" diye cevap verdim.

Büyük ahşap kapıyı açar açmaz uzaktan gelen erkek seslerini duyabiliyordum ama Riggs seslerin nereden geldiğini göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu. Beni uzun bir koridora götürürken botları beton zemine çarpıyordu ve ona ayak uydurmak için acele etmem gerekiyordu. Bir odadan diğerine geçerken etrafıma bakındım, sadece sonunda aniden durduğunda orada burada küçük bakışlar yakaladım. Elini kapı koluna koyduğunda midem düğümlendi.

Açmadan önce, "." dedi.

"Aman Tanrım. Bunu az önce söylemedin, Riggs!" Azarladım. "Bir kadına korkmamasını söyleyemezsin, özellikle *de korkmasını istemiyorsan...* Unut gitsin. Aç şu lanet kapıyı."

Kapıyı hafifçe araladığında omuz silkti ve ağzım tam bir şokla açık kaldı. Eğreti hastane odasına bakarken şaşkınlıktan donup kalmıştım. Gözlerime inanamıyordum. Hayatımda çılgınca şeyler görmüştüm ama bir motorcu kulübünün ortasında çılgınca ameliyat yapmaya çalışan bir adamı izlemek benim için yeni bir şeydi. Bu gibi durumlar için eğitilmişim ama her şeyi kabullenmek zordu. Sonunda Riggs'e döndüm ve "O kim?" diye sordum.

"Bu Mack. Kulübün doktoru. Şu anda elleri biraz dolu."

"Anlıyorum."

Bana ilerlememi işaret etti. "Sawyer şurada, yan odalardan birinde."

Beni köşedeki bir yan kapıya götürürken başımı salladım ve içeri girmeden hemen önce, yan tarafta üzerleri kanlı çarşaflarla kaplı iki sedye fark ettim. Bir ceset gördüğümde tanıyacak kadar morgda bulunmuştum, bu yüzden Riggs'e döndüm ve "Bu kim?" diye sordum.

"Kimse yok. Sadece yürümeye devam et." İçeri girmemi işaret etti, sonra da arkamdan geldi. Sawyer'ı sedyede yatarken bulduğumda ilk fark ettiğim şey kan oldu. *Lanet* olsun. Her yerdeydi; teni, giysileri, çarşaflar, hatta duvarlar. Yaklaştığımda, büyük bir parça fark ettim.

Göğsünden metal çıkıntılar ve uyluğunun alt kısmında sızan bir yırtık vardı. Riggs'e baktım ve "Aman Tanrım! Ne oldu?" diye sordum.

Sawyer'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni orada görünce yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Birkaç saniye sonra Riggs'e döndü ve "Onun burada ne işi var?" diye sordu.

Tepkisi karşısında afallayarak, "Hımm..." diye mırıldandım.

Riggs sakın kalmaya çalışarak, "Sakin ol kardeşim," dedi.

"Şu lanet soruya cevap ver Riggs!" diye kudurmuş bir köpek gibi hırladı. "Onu neden buraya getirdin?"

"Yaşadığım bu günden sonra bu saçmalığa gerçekten ihtiyacım yok," diye tersledim. Ayrılmak için döndüğümde, "İyi bir hayatın olsun Sawyer ve göğsüne saplanan o büyük metal parçasıyla iyi şanslar" dedim.

BLAZE

W Gus tecrit çağrısı yaptığında, işleri düzene sokmak için fazla zamanım yoktu. Rutini biliyordum. Ailenle ilgilen, sonra garajla ilgilen. Kevin ve benim

Eşyalarını topladıktan sonra onları kulüp binasına götürdüm ve yerleştiklerinden emin . Yollarını bilecek kadar orada bulunmuşlardı, bu yüzden ben garajdaki işleri hallederken onların iyi olacağını biliyordum. Süresiz olarak kapatılacağımız için, geçen hafta tamamladığımız tüm siparişleri kapatmam gerekiyordu. Bitiremediğimiz iki sipariş için de düzenlemeler yapmam gerekecekti, ancak çok sayıda bağlantımız vardı. Her şeyi halletmek uzun sürmedi, özellikle de Murphy bana yardım etmek için yanımdayken. Her şeyi hallettikten sonra her şeyi kilitlemeye başladık, önden arkaya tüm pencere ve kapıları emniyete aldık. Tam son açılır kapıyı da kapatmıştım ki garip bir tıkırtı duydum, ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki biri mezarımın üstünden geçmiş gibiydi. Bir şeyler olacağını anlayarak bir adım geri attım ve bir patlama Murphy ile beni geriye doğru savurdu, enkaz ve ateş bize doğru geliyordu.

Kardeşlerim bizi sağlık odasına geri götürdüğünde, vurulanın sadece garaj olmadığını hemen anladım. Moose bize lokantadan bahsettiğinde kulaklarıma inanmadım. Günün ortasında, her köşede gözetleme sistemimiz varken arabalı saldırı hiç mantıklı gelmiyordu ama Mack'in Runt'ın hayatını kurtarmak için canla başla çalışmasını izlerken bunu kabullenmekten kendimi alamadım. Diğerleri kadar kötü durumda olmadığım için Mack bana ulaşana kadar beklemek üzere kendime ait bir odaya götürüldüm. Bana biraz ağrı kesici vermişlerdi ve Riggs Kenadee'yi buraya getirene kadar gayet iyiydim.

Köşede duran güzel yüzünü görür görmez kıpkırmızı kesildim ve onun orada olmasından en güvendiğim adamın sorumlu olduğunu fark ettiğimde, lanet olası boynunu kırmak istedim. "Onu buraya getirirken aklından ne geçiyordu?"

"Yardım edebileceğini düşünmüştüm." "Onun yardımına ihtiyacımız yok!"

Riggs koridora bakarak, "Sanırım bu konuda yanılıyordun olabilirsin kardeşim. Runt ve Lowball'u çoktan kaybettik. Bence onun yardımına sandığından daha çok ihtiyacımız var."

"Runt ve Lowball'u mu kaybettik?"

"Evet, Mack elinden geleni yaptı dostum." Riggs bana doğru eğilerek, "Ama Runt ölmüştü ve Lowball da çok ileri gitmişti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bu onun kafasını karıştırıyor. Şu anda Gauge'u kurtarmak için elinden geleni yapıyor ama ne yapacağı belli olmaz. Sonra, sen varsın, ve diğer odada Murphy var. Durumu çok kötü değil... sadece elinde birkaç yanık, birkaç kesik ve çürük var ama yine de Mack'in tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar çok şey var. *Onun yardımına ihtiyacımız var kardeşim.*"

Konuşmamızı dinlerken köşede öfkeli bir kaşla duran Kenadee'ye baktım ve ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordum. Daha önce de böyle şeyler gördüğünü biliyordum. Yıllardır travma merkezinde çalışıyordu ama bu farklıydı. Burada hayatı tehlikedeydi. Bu orospu çocuklarının bir sonraki hamlelerinin ne olacağını bilmeme imkân yoktu, hiçbirimiz bilmiyorduk ve Kenadee'ye bakmak midemin düğümlenmesine neden oluyordu. Tam olarak *ne olduğunu* bilmesem de içten içe onun benim için bir şey ifade ettiğini biliyordum ve ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. "Peki ya tüm bunlar olurken zarar görürse?"

"Bunun izin vermeyeceğim. Size söz veriyorum," diye söz verdi. "Bize bir dakika verin."

Başını salladı ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Birkaç saniye geçtikten sonra nihayet bana doğru baktı. Saklamaya çalışıyordu ama "Sanırım kötü bir zamanlama olduğu konusunda haklıydın" derken gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

Lanet olsun.

Beni taşaklarımdan yakalamıştı, bu yüzden itiraf etmekten başka çarem yoktu. "Berbat ettim. Yüzlerce kez aramalıyım ama çok fazla şey oluyordu... ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağından emin değildim."

"*Bütün bunlar* tam olarak nedir?" diye sordu.

Cevaplayamayacağım soruları olacağını biliyordum ama onu rahatlatmanın bir yolunu bulmalıydım. "Bu konuda gerçekten konuşamam" diye cevap verirken yüzümü buruşturdum.

Gözlerini devirdi. "Görünüşe göre bundan çok fazla alıyorum." "Daha önce olanlar için özür dilerim. Ben değil..."

"Yapma. Anlıyorum," dedi bana doğru yürüyüp yaramı incelemeye başlarken. Hay sikeyim. Hatırladığım kadar güzel görünüyordu. Parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu aklımı başımdan alıyordu. Kalçamdaki yaraya bakarken, "Bunun nasıl olduğunu sorma zahmetine girmeli miyim?" diye sordu.

"Garajda bir patlama oldu." Dikkatini tekrar göğsüme verdiğinde iç çekti ve yaranın üzerine bastırmaya başladığında, "Lanet olsun, kadın" diye inledim.

"Evet. Oldukça kötü görünüyor."

"Çok acıyor," diye inledim.

Elini çabucak geri çekti. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Oldukça derinde. Çok kan kaybetmişsin ve kaslarında hasar olabilir ve-"

"Sadece yapman gerekeni yap, Kenadee. Sana güveniyorum."

"Ne dediğimi anladığını sanmıyorum," diye karşı çıktı. "Ben doktor değilim Sawyer. Sadece bu tür şeylerle başa çıkacak tecrübeye sahip değilim."

Korkmaya başlamıştı, ben de "Riggs!" diye bağırdım.

Kapıdan kafasını uzattığında, "Elleri dolu olduğunu biliyorum ama Mack ona bu konuda ne yapması gerektiğini söyleyebilecek mi bir bak" dedim.

"Ne yapabileceğime bakacağım." Onu takip etmesi için işaret etti. "Benimle gel, Kenadee."

Bir iniltiyle onun peşinden odadan çıktı ve yirmi dakika sonra ikisi de elleri tıbbi malzemeye dolu olarak geri döndü. Kenadee elinde seruma benzeyen bir şeyle yanıma gelirken cesur bir yüz ifadesi takındı. "Seni bayıltacak bir şey vereceğim. Hastanede alacağınız genel anestezi gibi olmayacak. Oldukça güçlü, bu yüzden-"

Mack'in ona verdiği şeyin bu olduğunu bildiğimden, onu teşvik ettim,

"Sorun değil. Sadece yap o."

"Oh, tamam."

Tam bana iğneyi batırmak üzereyken ellerinin titrediğini hissettim.

"Kenadee?" "Evet?"

"Seni bisikletle ilk sürüşüne çıkardığım o sabahı ve ne kadar gergin olduğunu hatırlıyor musun?"

Gülümsemeye başladı. "Seviyorum."

"Ve seni öptüğümde... ne kadar gergin olduğunu nasıl unuttuğunu hatırlıyor musun?"

Gülümsemeye başladı. "Um-hmm."

"Şey, seni şimdi öperdim ama..."

İğneyi hızla damarına sokarken, "Teşekkürler ama sanırım halledebilirim," dedi. "Gördün mü? Ben gayet iyi idare ettim."

"İşte benim *vahşi kediciğim*." Gülümsedim.

Riggs omzunun üzerinden baktı ve "İyi işti. Şimdi şu büyük şarapnel parçasını kan kaybından ölmesine ya da kalıcı hasara yol açmadan göğsünden çıkarabilirsen, hazırız demektir."

"Teşekkürler, Riggs." Başını iki yana salladı. "Belki de *konusmayı bıraksan* daha iyi olur."

"Evet. Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Kenadee bana baktı ve "Bundan emin misin?" dedi.

Doktorun verdiği ağrı kesici ilaçların etkisi geçiyordu ve tüm vücudum yanıyordu. O noktada, durması için çaresizdim, bu yüzden "Kesinlikle" diye cevap verdim.

Bir iğne aldı ve serumuma takarken, "Tamam. İşte bir şey yok. Sana bu iğneyi yapacağım ve birkaç dakika içinde ..."

Saniyeler içinde göz kapaklarım ağırlaştı ve ne dediğini anlamak zorlaştı. Ve sonra, her şey karardı.

Kendime gelmeye başladığımda ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyordum ama aklımı başıma toplamam biraz zaman aldı. Oda dönüyordu ve başım lanet bir kamyon çarpmış gibi zonkluyordu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama her şey bulanıktı. Birinin adımı tekrar tekrar söylediğini duydum. Cevap vermek istedim ama ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyordum. Sonunda sis dağılmaya başladı ve kendimi uyanmaya zorlayabildim. Sadece birkaç saniye geçmiş gibi görünüyordu ama gözlerimi açtığımda Kenadee'yi gözlerinde başımda dururken buldum. "Sawyer! Tanrı'ya şükür."

Yutkundum ve sesim kısık bir şekilde "Hey" diye cevap verdim.

Avucunu alnımda gezdirdi ve yanağıma doğru indirdiğinde kendimi elinin serinliğine doğru eğilirken buldum. O silerken

gözyaşlarını yüzünden sildikten sonra bana baktı ve "Sonunda uyandığına inanamıyorum" dedi.

Ona "Hey... ağlama" derken boğazım yandı. Ben iyiyim."

"Konuşmaya çalışma. Bundan bir yudum almaya çalış," diye emretti bana bir yudum su verirken. "Mack'e uyandığını haber vereceğim."

Başımı salladım ve onun kapıdan çıkışını izledim, kısa bir süre sonra Mack içeri girdi. Bana doğru yürüyüp "Nasılsın kardeşim?" diye sorarken ölümden dönmüş gibiydi.

"Daha iyiyim." Muhtemelen nasıl olduğumu merak ettiklerini bildiğimden, "Bizimkiler iyi olduğumu biliyor mu?" diye sordum.

"Var. Az önce Dan'le konuştum." Bandajımı açmaya başladığında yüzüm buruştu ve yaramı incelerken, "Görünüşe göre kızın çok iyi bir iş çıkarmış. Bu gece o olmasaydı ne yapardık bilmiyorum."

"Peki ya Murph ve Gauge?"

"Onlar hakkında daha sonra konuşuruz. Şimdilik sen biraz dinlenmeye odaklan." Bununla birlikte odadan çıktı ve ışığı söndürdü. Bana kardeşlerimin nasıl olduğunu söylememesi iyiye işaret değildi, bu da dinlenmemi pek kolaylaştırmıyordu. Ne zaman uyumaya aklım onlara gidiyor ve kendimi iyi olup olmadıklarını merak ederken buluyordum. Birkaç saat sonra Kenadee'nin nihayet döndüğünü görünce rahatlardım. Yatağımın kenarına yanaştı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Oraya varıyorum."

"Bu iyi bir şey. Çünkü bir süreliğine beni ölümüne korkuttun."

"Nedenmiş o?"

"Uzun süredir baygındın." Sesi endişeyle titriyordu. "Uyanamayacağından endişelendim."

Göğsümdeki bandaja baktım. "Ama yaptım ve Doktor'un söylediğine göre iyi iş çıkarmışsın."

"Şanslıymışsın. Düşündüğüm kadar derin değilmiş." İçini çekti. "Hâlâ yüksek enfeksiyon riski var. Burası şimdiye kadar bulunduğum en sıhhi yer değil."

"Kenadee, ben iyi olacağım."

Başını iki yana salladı. "Henüz ormandan çıkmadın."

"Ama senin sayende oraya varıyorum."

"Bütün bunlar hakkında nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Bu gece ölebilirdin. Ve arkadaşın... lokantada vurulan kişi, orada pamuk ipliğine bağlı. Ve Murphy... ilk düşündüğüm kadar kötü olmasalar da, yanıklarının bir uzman tarafından görülmesi gerekiyor," diye karşı çıktı. "Anlamıyorum. Senin bir hastanede, *gerçek bir hastanede* olman gerekiyor, onların da öyle."

Kulübün hastaneyi es geçme kararını neden sorguladığını anlıyordum, özellikle de işler bu kadar kötüyken, ama tanımadığımız insanlara güvenmenin çok büyük bir risk olduğunu deneyimlerimizden öğrenmiştik. İhtiyacımız olan son şey, işimizi bilen insanların

-Kulübün lokantayla olan bağlantısı ya da iki kardeşimizi yeni kaybetmiş olmamız gibi. Hayatımızın tüm yönlerini korumaya alarak ve kendimizi yabancılardan koruyarak polisin radarından uzak kalmayı başarmıştık. Garajda ve Daisy'nin evinde yaşadığımız gibi bir saldırı kesinlikle kırmızı bayraklar gönderirdi ve bu bir savaş patlak vermek üzereyken ihtiyacımız olan son şeydi. Çok basitti. Bizim dünyamızda güven kolay kolay verilmezdi. "Başka seçeneğimiz yoktu."

"Ama neden?" diye zorladı.

"Size daha önce de söyledim. Bu kulüp meselesi ve kulüp meseleleri hakkında konuşamazsın. Nokta."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye tersledi. "Senin ve oradaki adamlar için kendimi tehlikeye attım! Ufacık bir enfeksiyonla, tüm bu sıkı çalışma alevler içinde kalacak. Bu doğru değil."

Hâlâ ilaçların etkisiyle kafamı toparlamaya çalışıyordum ve onun bu kadar zorlamasıyla gardımı düşürdüm. "Senin gibi, hastanelerdeki insanlar da sorular sorar."

"Yani?"

"Sorular daha fazla soruya yol açıyor ve sonra bir sorunumuz oluyor. En iyisi sorun yaşamamak. Bu yüzden Mack var. Onunla daha az sorun yaşıyoruz."

Bana öfkeyle bakarken gözleri kısıldı. "Ciddi misin? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Sana söyleyebileceğim tek şey bu ve bu bile çok fazla." "Bu yeterli değil," diye homurdandı.

"Üzgün olduğunu anlıyorum bebeğim, ama-"

"Oh, hayır," diye tersledi. "Bana bakma, Sawyer Mathews! Tüm bu olayı , 'un 'un 'un çok üstünde. Açıklanamayan arabalı silahlı saldırılar,

patlamalar, kendi doktoru olan bir kulüp binası ve Tanrı bilir daha neler ve ben tek bir soru soruyorum. *Tek bir soru.* Bebeğim, kıcım!"

Bu ona çok basit bir şey gibi görünmüştü ama hiç de öyle değildi. Kardeşlerin kulüp işlerini gizli tutmalarının bir nedeni vardı. Önemsemiğimiz insanları güvende tutuyordu ve hoşlarına gitsin ya da gitmesin, bu onların korunması için ihtiyacımız olan bir şeydi. Ona baktım ve gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "Hiç uyudun mu?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma."

"Şu lanet soruya cevap ver."

"Hayır. Eğer bilmek istiyorsan. Yapmadım." Derin bir nefes aldı. "Ama önümüzdeki birkaç gün izinliyim, böylece geç saatlere kadar uyuyabilirim."

Lanet olsun. Ona söylememişlerdi. Öğrendiğinde, bu onu başka bir lanet döngüye gönderecekti. "*Kenadee.*"

"Biliyorum. Yakında eve gideceğim. Sadece senin iyi olduğunu öğrenmeden gidemezdim," diye masumca cevap verdi.

"*Kenadee.*" "Ne?"

Ona "Eve gidemezsin" derken sesimi sakın ve sabit tutmaya çalıştım.

"Sen neden ?"

"Kulüp kilit altında. Kimse dışarı çıkamaz... Şimdi olmaz. Güvenli değil," diye açıklamaya çalıştım.

"Beni burada kalmaya zorlayamazsın, Sawyer." Sesi kızgın bile değildi. Sanki söylediklerine gerçekten inanıyor gibiydi. "Hepinizin tüm bu silah sesleri ve kargaşa için endişelendiğini anlıyorum ama ben bunların hiçbirine karışmadım. Kalmam için hiçbir sebep yok."

"Gitmiyorsun."

Yanakları öfkeyle kıpkırmızı oldu. "Evet, öyleyim."

"Kenadee, o adamlar... iki kardeşimi öldüren ve iki kardeşimin de yaşam savaşı vermesine neden olan adamlar hâlâ dışarıdayken senin o lanet kapıdan çıkıp gitmene izin vermem mümkün değil. Bunun olmasına izin vermem mümkün değil. O yüzden bu düşünceyi o güzel kafandan çıkarabilirsin."

"Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

"Bu kulüp binasında sen benimsin ve ben de benim olana sahip çıkacağım."

"Ben bir tür oyuncak değilim Sawyer," diye azarladı. "Şu anda buna daha fazla katlanamam. Düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum. Buradan çıkmam gerek."

Döndü ve kapiya doğru yöneldiğinde yüzü Gus'ın göğsüne . Başını kaldırıp ona baktığında, Gus ona gülümsedi ve "Peki bu kadar hızlı nereye kaçıyorsun, hayatım?" dedi.

KENADEE

M Orada durup yabancının yüzüne bakarken başım neredeyse dönüyordu. Sawyer'ın iyi olacağını anladığımda, içimdeki adrenalinin her zerresi

Vücudumdaki tüm enerji kaybolmuş, beni tamamen bitkin ve düşünemez bir halde bırakmıştı. Gördüğüm ve duyduğum onca şeyden sonra sorulması gereken sorular olduğunu biliyordum ama Sawyer istediğim cevapları alamayacağımı açıkça belirtmişti. Hayal kırıklığının, hatta kızgınlığın ötesindeydim ve iri sakallı ve şişkin kasları olan yaşlı adamla karşılaştığımda, Sawyer'ın kardeşlerinden biriyle daha karşılaşma havasında değildim. Sadece o odadan defolup gitmek istiyordum. Pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce nefes almak ve kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ne yazık ki bu olmayacaktı, çünkü az önce karşılaştığım iri yarı adam sıradan bir kardeş değildi. Tüm kulübün başındaki kişiydi. Lanet olsun.

Sawyer beni Gus'la tanıştırdıktan sonra gülümser gibi yapıp elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Gus."

"Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum Kenadee. Senin hakkında çok şey duydum." Gülümsedi. "Dün gece çocuklarımıza yardım etmek için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istedim. Mack senin gerçekten önemli biri olduğunu söyledi."

Sawyer'a baktım, bir gece önce ne kadar farklı görüldüğünü hatırladım ve zihnim bir kez daha soru bombardımanına tutuldu. Ona aşık olmasam da onu önemsiyordum ve dün gece ölmüş olabileceğini düşünmek bana bir şeyler hissettiriyordu. Garajdaki patlamaya kimin sebep olduğunu bilmek istiyordum. Lokantadaki silahlı saldırının arkasında kimin olduğunu ve kulüpte neden bu kadar çok sır olduğunu bilmek istiyordum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

Tüm bu güçlü ve sadık adamların lideri olan Gus'a döndüğümde, sadece ona bakarak bile tüm cevapların onda olduğunu anlayabiliyordum. Onda bir şey vardı, belki güçlü, kendinden emin duruşu ya da bakışlarındaki o sertlik, bu cevapları benimle paylaşmasının mümkün olmadığını anlamamı sağlıyordu. Kulüp söz konusu olduğunda, orada sonsuza kadar karanlıkta kalacaktım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tüm bu duruma sinirlenerek kollarımı kavuşturdum ve "Yapmam gerekeni yaptım. Hâlâ hepsinin bir hastanede daha iyi olacağını düşünüyorum." Omuz silktim. O cevap vermeye fırsat bulamadan, kaşlarımı çatarak Sawyer'a baktım. "Sawyer az önce bana kulüp binasından çıkmama izin verilmediğini söyledi. Bu doğru mu?"

"Öyle mi?"

"Evet, yaptı ve yardım etmek için yaptığım her şeyi göz önünde bulundurursak, eve gitmeme izin vermenizin çok fazla bir şey istediğini sanmıyorum. Tüm bunlar hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Zaten kimse bana inanacak gibi de değil," diye alay ettim.

Boş bir ifadeyle, "Benimle gel," diye emretti.

Ses tonundan biraz tedirginlik duyarak, "Şey... başka seçeneğim var mı?" diye sordum.

"Hayır." Başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve ben de onu daha önce hiç görmediğim bir yan kapıdan geçerek takip ettim. Bu kapı uzun bir iç koridora açılıyordu ve üçüncü kapıya geldiğinde durup kapıyı açtı ve içeri girmemi işaret etti. "Otur."

Küçük odaya girdiğimde müdürün odasına çağırılmış gibi hissediyordum ve tıp odasından oldukça farklı görüldüğünü görünce şaşırdım. Kabarık, gri kuştüyü yorganlı orta boy bir yatak ve köşede küçük bir masanın bulunduğu küçük bir otel odasını andırıyordu. Duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon ve yan tarafta küçük bir banyo vardı. Yatağın kenarına oturduğumda biraz şaşırmıştım. Revirdeki davranışından dolayı kendimi suçlu hissederek Gus'a baktım ve "Orada kaba davrandıysam özür dilerim. Genelde böyle değilimdir. Sadece çok yorgunum ve kafam karışık. Neler olup bittiğini bilmediğimde zor zamanlar geçiriyorum."

Kaşları çatıldı ve aniden konuşmayı bırakmamın zamanının geldiğini hissettim. "Tüm bunları kabullenmenin çok zor olduğunu anlıyorum, özellikle de dün geceki gibi bir gecede içine atıldığınızda."

"Um-hmm," diye cevap verebildim sadece.

"Mesele şu ki... kendini Blaze'e bağladın. Bu ikinizin de planladığı bir şey olmayabilir, ama oldu ve onun bu kulübün bir kardeşi olduğunu düşünürsek, bu senin de Fury'ye bağlı olduğun anlamına geliyor. Şimdi bir saniyenizi ayırıp bunu sindirmeye çalışın."

Masaya yaslanırken kollarını kavuşturdu ve sözlerinin beni on tonluk bir ağırlık gibi ezmesini izledi. Orada oturup söylediklerini düşünürken kendimi onunla tartışmak isterken buldum. Blaze'i sadece birkaç haftadır tanıyordum, yani aslında bir çift değildik. Kendimi ona ya da kulübe bağlamış olmamın nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum. Tam bunu ona söyleyecekken başını sallamaya başladı.

"Bana yanıldığımı söylemeye çalışmadan önce bir şeyi düşünmeni istiyorum. Dün gece Riggs senin için geldiğinde ona siktir olup gitmesini söyleyebilirdin ama söylemedin. Sawyer'ın incindiğini duydun... *o kadar da önemsemediğini düşünmek istediğin bir adam, ama ikimiz de önemsemediğini biliyoruz.* Yaralandığını duydun ve tek yapman gereken buydu... ve sadece ona yardım etmedin, Mack'e Gunner konusunda yardım ettin ve sonra Murphy için elinden geleni yaptın. Kenadee, kabul etsen de etmesen de Fury'nin tam ortasındasın."

Başımı avuçlarıma içine bırakırken iç çektim. "Lanet olsun."

"Dün gece sana ihtiyacımız vardı ve sen de çocuklarımıza yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptın. Bu kulüpte bu tür şeyler çok işe yarar. Kardeşlerimiz yaptıkların için sana her zaman minnettar ."

Başımı salladım.

"Ama mesele şu." Devam ederken sesi sertleşti, "Dışarıda bizi öldürmeye çalışan kötü adamlar var, Kenadee. Haftalardır bizi izliyorlar. Dürüst olmak gerekirse, neyi görüp neyi görmediklerini bilmiyorum. Blaze'i seninle gördüler mi bilmiyorum. İkinizi dairenizde gördüler mi bilmiyorum. İstersen buradan ayrılabilir ve şansını deneyebilirsin ama sonunun Runt ve Lowball gibi beyaz bir çarşafın altında ölü bulunmayacağına dair sana söz veremem. Ne olacağını bilmeme imkan yok... ya da burada kalabilirsin, adamlar kardeşleri için yaptıklarına minnettar olurlar ve seni korumak için hayatlarını ortaya koyarlar. Bu kadarını biliyorum. Bunu göreceğim."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet, ama bu cevap vereceğim anlamına gelmiyor" derken gözleri kısıldı.

"Eğer bu adamlar dairemi izliyor olabilirlerse, ev arkadaşım Robyn ne olacak? O hâlâ orada ve tüm bunlardan haberi yok."

"Onu koruyoruz. Onu izleyen bir aday var. Bir şey onu buraya getirecek," diye açıkladı kapıya doğru yürüyüp açarken. "Ne yapacaksınız Bayan Brooks? Kalıyor musunuz, gidiyor musunuz?"

"Hiç kimse size çok ikna edici bir adam olduğunuzu söyledi mi?" Gülümsedim.

"Bir ya da iki kez." Kıkırdadı.

"Giysilerim ya da duş alacak bir şeyim yok... hatta diş fırçam bile yok."

Bilmiş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kızlardan birini çağırayım da icabına baksın."

"Tamam."

Kapıyı kapatmadan önce, "Duşuna başla. Eşyalarını bir dakika içinde getireceğim."

Kapıyı kapatır kapatmaz yatağın kenarına oturdum ve dehşet içinde donup kaldım. Hayatımın tehlikede olma ihtimali olduğu için kulüp evinde kalmayı kabul ettiğime kendimi ikna etmek istedim ama doğrusu, orada oturup Gus'ın konuşmasını dinlerken, kendimi aslında başka nedenlerle -açıklamaya bile başlayamadığım nedenlerle- kalmak isterken buldum. Bunun sadece yorgunluktan olduğunu ve tamamen delirmediğimi umarak kalktım ve banyoya gittim. Tam sıcak suyu açmıştım ki kapım çalındı. Cevap vermeye gittiğimde, koridorda kolları kıyafetlerle dolu genç bir kadın duruyordu.

"Merhaba! Ben Sadie."

Yanımdan geçip odama girdi, sonra giysi ve havlu torbalarını yatağımın üzerine bıraktı. "Uh... Selam."

"Gus bunları senin için getirmemi söyledi. Seninle hemen hemen aynı bedende olduğumuzu, ama orta kısmının benden biraz kalın olabileceğini söyledi... ama sorun değil. Sanırım bunlar sana tam olacak." "Şampuan ve saç kremi, sabun, saç kurutma makinesi, diş fırçası, havlu ve umm... Burada ne olduğunu hatırlayamıyorum. Atladığım bir şey varsa söyleyin. Depoda bir sürü malzeme var."

Başımı salladım. "Tamam. ."

"Sen Kenadee'sin, değil mi?"

Gençti, belki yirmi bir yaşındaydı, güzel, kızıl saçları ve çilleri vardı, parlak gülümsemesi ve genç tavırlarıyla bana Isla Fisher'ı hatırlatıyordu. Ona gülümsedim ve "Evet. Doğru." diye cevap verdim.

"Dün gece barda bazı adamların senin hakkında konuştuğunu duydum. Blaze'in yeni kızı olduğunu söylediler." "Onun biriyle görüştüğünü fark etmemiştim" diye eklediğinde balık tuttuğunu anlayabiliyordum.

İçimden bir ses bunun yapmamam gereken bir konuşma olduğunu söylüyordu, özellikle de tanımadığım ya da güvenmediğim biriyle, bu yüzden ona "Su soğumadan duşa girsem iyi olacak" dedim.

"Oh, evet, elbette." Kapıya doğru yöneldi ve çıkmadan hemen önce bana dönerek, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver" dedi.

"Yapacağım. Teşekkürler, Sadie."

Gitmiş olmasından dolayı rahatlamış bir şekilde, duş için ihtiyacım olan her şeyi aldım ve banyoya gittim. Soyunmaya başladığımda aynaya baktım ve yansımamı gördüğümde nefesim kesildi. Saçlarım dağılmıştı, kıyafetlerimin ve yüzümün her yerinde kan lekeleri vardı ve gözlerimin altındaki ağır, koyu halkalar beni en az on yaş daha yaşlı gösteriyordu.

"Kahretsin. Cehenneme gidip gelmiş gibiyim," diye homurdanarak kirli kıyafetlerimi yere attım ve duşa girdim. Neyse ki sıcak su omuzlarıma çarptığı anda korkunç görüntümü unuttum ve vücudumdaki gerginliğin azalmaya başlamasına izin verdim. Her şeyi yeniden düşünmeye başladım ve bir aydınlanma yaşadım. Son birkaç yılımı dünyayı kurtarmak ve daha iyi bir yer haline getirmek için elimden geleni yapmaya çalışarak geçirmiştim, oysa Fury'nin adamları ve oldukları insanlar dünyayı yok ediyordu. Kendimi onların dünyasına nasıl kaptırdığımı bilmiyordum ama ortalık durulduğunda çok geç olmadan oradan çıkmam gerektiğini biliyordum, aksi takdirde uğruna çalıştığım her şey boşa gitmiş olacaktı.

Duştan çıktıktan sonra Sadie'nin getirdiği tüm kıyafetleri gözden geçirdim ve giyecek bir şeyler bulmayı başardım. Giyindikten sonra yatağa girdim ve başımı yastığa koyar koymaz yorgunluğum üzerime çöktü ve derin bir uykuya daldım. Ne kadar zamandır uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kapımda hafif bir tıkırtı duyduğumda yeterince uzun sürmemişti. O kadar yorgundum ki, görmezden gelmeye çalışarak yuvarlandım, ama ikinci kez duyduğumda kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Kapıyı yavaşça açtım ve neredeyse

Sawyer'ı orada dikilirken bulduğumda koroner. "Sawyer. Burada ne var?"

Belirgin göğüs kafesini ortaya çıkaran bir çift düşük bel uyku pantolonu ve bir çift beyaz çorap giymişti, başka hiçbir şey yoktu. Bir bandaj göğsünün sol tarafının çoğunu kaplıyor, muhteşem, kaslı gövdesinin geri kalanını çıplak bırakıyordu. Alnında boncuk boncuk ter vardı. "Seni kontrol etmeye geldim."

"Ama senin yatakta olman lazım!" Telaşlandım.

Yatağıma baktı ve yavaşça topallayarak yatağa doğru ilerlemeye başlarken, "Tamam. Sen öyle diyorsan." dedi.

Yavaşça *yatağıma* uzanmaya başlamasını, yastıkları başının arkasına koyarak kendini evindeymiş gibi hissetmesini şaşkınlıkla izledim. Yerleştikten sonra, "Rahat mısın?" diye sordum.

"Evet. Bu iyi." Sırıttı.

"Aklından ne geçiyordu, Sawyer? Ameliyattan yeni çıktın. Çok erken kalkarak dikişlerini sökebilirdin."

Boş bakışlarından tepkimin hoşuna gitmediğini anlayabiliyordum. "Az önce söyledim ya. *Seni kontrol* ediyordum."

Derin bir nefes aldım ve annelik tonumu kaybetmeye çalışarak, "Peki *beni* tam olarak neden *kontrol* ediyorsun?" diye sordum.

Sawyer'ın dalgalı kasları ve her şeyi bilen tavrıyla belalı bir motorcu olduğunu bilmeseydim, " epey oldu," dediğinde adamın surat astığını söylerdim. En azından Murphy'nin bandajlarını kontrol etmek için uğramışsındır diye düşündüm, bu yüzden gelip seni kontrol etsem iyi olur diye düşündüm."

"Evet. Sanırım istediğimden biraz daha fazla uyudum. Sağlık odasına gidip Murphy'nin nasıl olduğuna baksam iyi olacak," diye onu kışkırttım.

"Hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin." Yemi yuttu. "O artık iyi. Mack onunla ilgilendi."

"Um-hmm. Emin olmak için birazdan onu görmeye gideceğim." Yatağa doğru ilerledim ve yanına oturdum. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Bana baktı ve gözlerinde bir kıvılcım parladı ve "Şimdi daha iyiyim" dediğinde sakatlığından bahsetmediğini hemen anladım.

Yaralı, sargılı ve zayıf olmasına rağmen yatağımda yatarken çok iyi görünüyordu. Hormonlarımı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

"Peki ya sen?" Elini üst baldırıma koydu ve omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldüğünü hissettim. "Duş aldıktan ve biraz uyuduktan sonra daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, çok daha iyi ama biraz açım."

"Aç mısın? İşte bu benim halledebileceğim bir sorun." Gülümserken mavi gözleri parladı ve bir kez daha yaralı olduğunu hatırlamasını zorlaştırdı. Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. "Ne için acıktın?"

İlk eğilimim *size* cevap vermektir ama bunun yerine basitçe "Bu noktada her şey olur. Mısır gevreği. Fıstık ezmesi ve jöle. Izgara peynir... ama sadece sizinki kadar iyi yapabilirlerse," diye şaka yaptım.

"Pfft... Kimse benim kadar iyi ızgara peynir yapamaz, annem bile, bu da bir şeydir." Bir mesaj gönderdikten sonra telefonunu komodinin üzerine koydu. "Bir dakika içinde bize bir şeyler getirecekler."

"Teşekkürler."

Bana seksi bir göz kırptı. "Senin için her şeyi yaparım, vahşi kedi."

Söz verdiğim gibi, birkaç dakika sonra kapı çalındı. Açmak için ayağa kalktığımda, lokantadaki aşçı elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. Masaya yerleştirirken Sawyer'a baktı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Sabaha dönmüş olurum."

Duyduklarım karşısında dehşete düşerek, "Hayır, yapmayacaksın" diye telaşlandım.

Adam eğlenerek güldü ve kapıya doğru yürümeye başladı. "Siz ikiniz, başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Sağ ol kardeşim." Sawyer başıyla yemek tepsisini işaret etti. "Aç olduğunu söylemiştin."

"Lütfen bana ciddi olmadığını söyle." "Ne hakkında?"

"Sabaha *geri dönme* konusunda mı?"

"Evet, ciddiydim." diye cevap verirken ses tonu hiç değişmedi. "*Ama hazır değilsin.*"

"Ben iyiyim ve kardeşlerimin bana ihtiyacı var. Önemli olan tek şey bu."

"Peki ya dikişlerin patlarsa ya da enfeksiyon kaparsan?"

"O zaman ben hallederim." Elini ensemin arkasından geçirerek beni kendine doğru çekti. Beni öpmek üzere olduğunu biliyordum. Gözlerindeki o bakışı daha önce birçok kez görmüştüm ve onu durdurmaya çalışmalıydım, özellikle de bu koşullar altında, ama artık çok geçti. Dudaklarını bastırdı

ve ben onun ellerinde oyuncak olmuştum. Dili alt dudağımın üzerinde gezindi ve hafif bir iniltiyle ağzımı açarak daha derinlere inmesine izin verdim. Kendi hareketlerimin farkında olmadan ona doğru eğildim ve birkaç saniye içinde ikimiz de anın içinde kaybolmuştuk. Sanki etrafımızdaki dünya yok olmuştu ve sadece o ben kalmıştık. Ellerim göğsüne doğru sürüklendi ve parmaklarım bandajını sıyırdığında hızla kucaklaşmamızdan geri çekildim.

Ondan uzaklaşırken alt dudağımı ısırdım. "Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu masumca.

"Öpücüklerle dikkatimi dağıtıyorsun. Bu uzun süre işe yaramayacak."

Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ama şimdilik işe yarıyor."

"Evet. Evet, öyle."

Sawyer Mathews kısa sürede benim zayıf noktam haline gelmişti ve ben de onun zayıf noktası olmadığımından pek emin değildim.

BLAZE

I

Yatakta yanıma kıvrılmış olan Kenadee'ye baktım ve kendimi ona dokunmak için uzanırken buldum, kendime rüya görmediğimi kanıtladım. Sıcak ve yumuşaktı ve sadece ona sahip olmak

yanımda olması zihnimi rahatlattı ve haftalardır ilk kez rahatlamamı sağladı. Orada uzanıp ona bakarken, ona karşı hislerimin giderek güçlendiğini biliyordum. Yemeğimizi yedikten sonra onu yanıma uzanmaya ikna etmeyi başardım ve sonraki bir saati konuşarak geçirdik. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak üzerimde bir etkisi olduğunu inkar edemezdim. Hoşuma gittiğini de inkar edemezdim. Hem de çok. Kenadee inanılmaz, güzel bir kadındı ve ben orada uzanıp onun uyumasını izlerken, bir sonraki kargaşa turuna başlamadan önce daha fazla yalnız zamanımız olmasını diledim. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi.

Kulüp savaştaydı. Üyelerim -arkadaşlarım, ailem, *kardeşlerim*- hayatlarını kaybetmişti. Yaptığımız savaşların çoğundan farklı olarak, kiminle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk, bu da düşmanımız hakkında hiçbir şey bilmediğimiz anlamına geliyordu; kaç kişi oldukları, nereden geldikleri ve hatta saldırılarının ardındaki gerçek nedenler hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Artık bunun bir önemi yoktu. Onlar hamlelerini yapmışlardı ve şimdi biz de kendi hamlemizi yapacaktık. İntikamımızı alacaktık ve onlara Fury'nin peşinden gelerek hayatlarının en büyük hatasını yaptıklarını göstermek için her şeyimizle üzerlerine gidecektik. Kimsenin bulaşmadığı ve bunu anlatmak için yaşamadığı tek kulüp bizdik ve itibarımızın sağlam kalmasını sağlayacaktık.

Çocukların ortaya çıkardığı haberleri duymak için sabırsızlanıyordum ama önce Kevin'i görmem gerekiyordu. Onu ailemle birlikte kulüp binasına getirdiğimden beri görmemiştim. Babam beni kontrol etmek için revire geldiğinde

bir sürü soru sorduğunu söyledi. Onu suçlayamazdım. Tüm bu kargaşa içinde bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı. Annesini kaybettikten sonra Kevin biraz aşırı korumacı olmaya meyilliydi ve beni birkaç saattir görmediği için endişelenmişti. Biraz zaman kazanmayı umarak rastgele birkaç mesaj göndermiştim ama son mesajını aldıktan sonra babasını görmeye hazır olduğunu anladım. Neyse ki uzun süre beklemek zorunda kalmayacaktı. Koridorda herkes kıpırdanırken, kapılar çarpılırken ve insanlar konuşurken Kenadee uzun bir esneme ve uykulu bir iniltiyle uyanmaya başladı.

"Günaydın, güzelim."

Yüzüstü yatıyordu ve "Hımm" diye cevap verirken yüzü yastığa gömülmüştü.

"İyi uyudun mu?" "Um-hmm."

Belli ki sabah insanı değildi, ben de "Kahve ister misin?" diye sordum.

"Lütfen."

Yataktan kalkmadan önce onu arkadan vurdum. "Giyin. On dakika içinde dönerim. Kahve ve kahvaltı için mutfığa gideceğiz, sonra da yola çıkmadan önce Kevin'i görmem gerekiyor."

"Dur bakalım!" Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kaşlarını çatarak, "Dikişlerini kontrol edip bandajlarını değiştirene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Aynı şey Murphy için de geçerli."

"Sanırım bunu başarabiliriz."

"Önce kahve."

Başımı salladım. "Geri geleceğim."

Üzerimi değiştirmek için koridordan odama doğru yürümeye başladım. İlk birkaç adım zordu. Şarapnel sağ uyluğumun sadece dış kısmını delmişti ve göğsümdeki yara kadar kötü olmasa da, bir gecede sertleşmiş ve yürümemi biraz zorlaştırmıştı. Kenadee kendimi çok erken zorlamam konusunda beni uyardığında, birkaç dikişi kaldırabilecek kadar güçlü olduğumu düşünerek onu tamamen görmezden geldim ama kot pantolonumu giymeye başladığımda bir kez daha düşündüm. Yatağın kenarına oturdum ve onları kalçalarım kadar çekene kadar lanet olası bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım. Botlarımı giymeyi başardım ama tişörtlerime baktığımda tüm kulüp binasından duyulabilecek küfürler savurmaya başladım. Çok geçmeden kapımın çalındığını duydum.

"Sawyer? Her şey yolunda mı?" Kenadee kapımın dışından sordu.

"Her şey yolunda! Sadece bir dakikaya ihtiyacım var!" Kükredim.

Yalan söylediğimi bildiği için kapıyı hafifçe araladı ve içeri girdi. Bunu yüzüme vurup bana haklı olduğunu söyleyebilirdi ama yapmadı. Bunun yerine kıyafetlere baktı ve büyük boy tişörtlerden birini aldı. "Bunu yapmadan önce bandajını kontrol etmeliyim. Sorun olur mu?"

Başımı salladım.

Yürüdü ve gömleği yatağın üzerine bıraktı, sonra ellerini yıkamak için banyoya gitti. İşini bitirdikten sonra hızla yanıma geldi ve elini göğsüme doğru kaldırarak bandajın köşesini hafifçe geri çekti. "Bunu ve bacağındakini gerçekten değiştirmem gerekiyor. Uzun sürmez."

Bunun beni daha da geride bırakacağını bildiğimden, nefesimin altında homurdandım.

"Hadi ama. Kendini kaybetme," diye homurdandı. "Şöyle düşün. Bir saat sonra bunu yapmak için peşine düşmek zorunda kalmayacağım."

"Tamam. Tamam."

Memnun bir gülümsemeyle odadan çıktı ve hemen taze bandaj ve merhemle geri döndü. "Çabuk olacağım."

Göğsümdeki bandajla işi bittikten sonra kalçamdaki daha küçük bandajla uğraşmaya başladı. O çalışırken sabırlı olmaya çalıştım ve o bitirdikten sonra pantolonumu yukarı çektim ve "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Çok." Gömleğime uzanırken gülümsedi. "Şimdi, önce kötü tarafından başlayalım."

Sağ kolumu kaldırırken yüzümü buruşturdum, kolumu elimden geçirip omzumun üzerinden geçirmesine izin verdim ve kolumu kaldırabileceğim bir yere getirdikten sonra giymeyi bitirdim ve "Yardımanın için teşekkürler" dedim.

"Sorun değil. Muhtemelen bir şey söylememi istemiyorsun ama ağrı kesici ilaçlarını kahvaltıyla birlikte alman gerekecek. En azından yarısını," diye önerdi. "Bugünkü ağrı dünkünden çok daha kötü olacak."

". "

"Tamam. Şimdi, kahveye ne dersin?"

Kapıdan çıkmaya başladık ve mutfığa yaklaştıkça koridordan gelen sesleri duyabiliyordum ve bir kalabalıkla karşılaşacağımızı biliyordum. İçeri girmeden önce, hızlı ama ateşli bir öpücük için onu kendime çektim. Bana şaşkınlıkla baktı ve "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bu benim içindi." Dönüp mutfığa doğru ilerlerken ona takıldım.

Kenadee ve kendime birer fincan kahve koymaya başlamıştım ki Riggs arkamızdan gelip, "Merhaba günışığım. Seni tekrar ayakta görmek güzel."

Omzumun üzerinden baktım ve "Günaydın Riggs," diye homurdandım.

"Kenadee, bu sabah çok iyi görünüyorsun," dedi ona.

Şakacı bir şekilde.

Dirseğimi karnına sapladığımda daha kelimeleri ağzından çıkaramamıştı ki hızlı bir nefes aldı. "Bunun için üzgünüm dostum. Sadece şekeri almaya çalışıyordum."

"Evet, eminim öyledir."

"Hey, Kenadee. Sen ve Sawyer biraz pastırma ve yumurta ister misiniz?" Sadie sordu.

O ve diğer takılanlar kahvaltı hazırlamakla meşguldü ve her zamanki gibi her biri dekolte üstler ve açık mini etekler giymiş, kardeşlerin her birine hizmet ediyorlardı. Biz onların baştan çıkarıcı davranışlarına alışmış olsak da Kenadee için bu yeni bir şeydi. Sadie'ye siktir olup gitmesini söylemesini bekliyordum ama o sadece, "Tabii, biraz isterim. Teşekkürler, Sadie."

Ona kahve fincanını uzatırken, "Sadie'yle tanıştın mı?" diye sordum.

Masaya doğru yürümeye başlarken "Evet," diye cevap verdi.

Onu takip edip Murphy'nin yanına oturduğumuzda Riggs bana muzip bir sırıtış attı. Sol eli bileğinden dirseğine kadar sargılıydı ve yanıklarının örtüyordu ama diğer yaraları, küçük kesikler ve hafif bir beyin sarsıntısı fark edilmiyordu. "Elin nasıl?" diye sordum.

"Daha iyi." Devam ederken Kenadee'ye başını salladı, "Tüm bunlara ihtiyacım olduğundan emin değilim, ama buradaki Hemşire Ratchet, onsuz gitmeye çalışırsam bana cehennemi yaşatır."

"Gerçekten mi?" Kenadee şikayet etti.

"Oh, hadi ama. Sadece seninle dalga geçtiğimi biliyorsun."

Kenadee cevap vermeye fırsat bulamadan, "Gunner'dan haber var mı?" diye sordum.

"Hayır. Hâlâ dışarıda. Sanırım hiç haber olmaması iyi." "Dostum, umarım haklısındır."

Ben fırsat bulamadan Riggs diğerlerine şöyle seslendi: "Çocuklar, bu Blaze'in kızı Kenadee. Gus'ın size daha önce bahsettiği kız."

Elini kaldırıp küçük bir el hareketi yaparken yüzünde hafif bir kızarıklık belirdi. "Merhaba. Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum."

Riggs ona dönerek, "Masanın sonuna doğru duran iri kel adam T-Bone ve şuradaki de... bu da Shadow," dedi. Riggs onları tanıştıırken Shadow'un Kenadee'ye doğru bakmaya bile yeltenmemesi beni şaşırtmadı. Yeni insanlarla, özellikle de kadınlarla tanışmaktan hoşlanan biri değildi, bu yüzden Riggs saçmaladıkça o da yemeye devam etti. "Pek konuşkan biri olmadığını göreceksin, ama bir şeye ihtiyacın olursa ona söylemen yeterli. Bir şeyleri gerçekleştirmenin bir yolunu bulur."

Kenadee bu söz üzerine kıkırdadı. "Tamam. Bunu aklımda tutacağım."

Riggs onun soluklanmasına fırsat vermeden masada ilerlemeye devam etti. "Masanın diğer ucundaki büyük adam... o bizim başkan yardımcımız Moose. O sadece tanışabileceğiniz en sert adamlardan biri değil, gezegende onun gibi kaburga ızgara yapabilen kimse yok. Yanındaki de eski eşi Louise. Onu lokantada görmüş olabilirsiniz." Eliyle yanlarındaki gençleri işaret ederek ekledi: "Bunlar da torunları Kyleigh ve Logan."

Moose gülümseyerek, "Kızımız Rayne de burada ama henüz aşağı inmedi. Eminim burada olduğunuzu öğrenince çok sevinecektir."

Kenadee ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi: "Harika. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum ve lokantaya olanları duyduğuma gerçekten üzüldüm."

"Sorun değil, tatlım. Onu kısa sürede iyileştireceğiz," diye güvence verdi Louise.

Bu kadar çok kardeşle ve onların aileleriyle aynı anda tanışmak çok zordu ama Kenadee her şeyi kabullenmiş görünüyordu. Kenadee kahvesinden bir yudum alıyordu ki Sadie ona yemek dolu bir tabak getirdi ve masaya oturttu. "Size başka bir şey getireyim mi?"

Tabağa baktı ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim. *Bu kadarı yeterli.*"

Tam yemeye başlamıştı ki, etrafta takılanlardan biri olan Yasemin elinde yemekle yanına geldi. Tabağını masaya koyarken öne doğru eğilip göğüslerini yüzüne doğru iterken elinin omzumu sıyırdığını hissettim. Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve mırıldandı, "bakalım, ateşli şey. Başka bir şey ister misin?"

Kenadee sert ve talepkâr bir ses tonuyla, "Hayır, sevgilim," diye cevap verdi ve devam ettikçe daha da sertleşti, "Onda *fazlasıyla* var."

Tepkisi karşısında şoke olarak ona döndüm ve gözlerindeki o ateşi gördüğümde sikim neredeyse fermuarımdan çıkacaktı. O ateşin, hiç umurumda olmayan bir kadın için duyduğum yersiz bir kıskançlık olduğunu biliyordum ama kahretsin. Onu böyle öfkeli görmek beni etkiledi ve kendime engel olamadım. Jasmine gözlerini devirdi ve dudak büktü, "Hımm... Tamam o zaman."

Bu küçük gösteri karşısında eğlenen T-bone sandalyesinde arkasına yaslandı ve kıkırdadı. "Şurada ateşli bir tane var, değil mi? Bunu sevdim! Buralarda bundan biraz daha lazım."

Kenadee onun yorumunu ve beni görmezden gelerek dikkatini kahvaltısına verdi ve yemeye başladı. Mutlu olmadığı belliydi. Bunu bildiğimden emin oldu. Kahretsin, tüm tabağımı bitirmiştım ve o hâlâ göz teması bile kurmamıştı. Neyse ki ailem Kevin'ı kahvaltıya getirdiğinde gerginlik azalmaya başladı. Beni görür görmez bana doğru koşmaya başladı ve "Baba!" diye bağırdı.

Kucağıma atlamaya çalışacağından korkarak kendimi desteklemeye çalıştım ama tam bana ulaşacakken babam "Kevin!" diye bağırdı.

Oğlum olduğu yerde durdu. Sağlam kolumu ona uzattım ve "Buraya gel ufaklık ve babana bir sarıl" dedim.

Bana doğru yaklaştı, "Her şey yolunda mı?" derken temkinli bir şekilde bana sarıldı.

"Evet. Her şey yolunda." Bıraktığında ona baktım ve "Garajda küçük bir kaza geçirdim ve birkaç gün boyunca dikkatli olmam gereken bazı dikişler aldım" dedim.

"Dikiş mi? Neden bana dikiş attırman gerektiğini söylemedin?"

"Çünkü önemli bir şey değildi." Yalan söyledim. "Seni boş yere endişelendirmenin anlamı yok."

"Söz veriyor musun?"

Dikkatini yaramdan uzaklaştırmayı umarak elimle yanımı işaret ettim ve "Burada görmek isteyebileceğiniz biri var" dedim.

Omzunun üzerinden baktı ve "Hemşire Kenadee!" dediğinde gözleri parladı.

"Selam, Kevin. Kolun nasıl?"

Alçısını kaldırdı ve cevap verdi: "Deli gibi kaşınıyor. Bazen içinde karıncalar varmış gibi hissediyorum ama kaşımak için hiçbir şey sokmadım." Söz verdi.

"Bu iyi oldu. Kendini dürtmenden nefret ederim. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Bilemiyorum. Bu karıncalar bazen oldukça kötü görünüyorlar." "Hey, dostum. Aç mısın?" Babam sordu.

Kevin başını sallar sallamaz babam yanlarına gitti ve kızlara kahvaltıda ne istediklerini söyledi. Sonra hepsi yanımıza oturdu. Annem Kenadee'nin yanına oturdu ve hemen endişelenmeye başladı. "mi?"

"Evet, hanımefendi."

"Kızlar sana ihtiyacın olan her şeyi getirdiler mi?"

"Öyle yaptılar." Gülümseyerek başını salladı. "Hepsi çok nazikti." "Oh, güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Bilmiyorum daha önce

Etrafa çok bakmadım ama bir televizyon odası ve kütüphane var. İsterseniz daha sonra size etrafı gezdirmekten memnuniyet duyarım," diye teklif etti.

"Bu harika olur. Teşekkürler."

Çocuklar dağılmaya başladığında Riggs beni dürttü ve "Hazır mısın?" dedi.

"Evet. Bana bir dakika ver."

Kevin'e döndüm ve "Görmem gereken birkaç şey var ama birkaç saat içinde döneceğim. İşim bittiğinde biraz takılabiliriz. Senin için uygun mu?"

"Evet. Bu iyi olur. Logan'la video oyunları falan oynayabilirim."

Moose ve Louise'in torunlarını daha önce olduğu gibi tecrit için getirmeye karar vermiş olmaları beni rahatlatmıştı. Kevin Logan'la takılmaya alışmıştı ve ben çok uzakta olduğumda bu işimi kolaylaştırıyordu. Memnun olduğumu görünce ona gülümsedim ve "Kulağa hoş geliyor. Telefonum yanımda olacak, bana ihtiyacın olursa araman yeterli."

"Tamam."

Kenadee'ye döndüğümde gülümsedi. "Ben iyiyim. Sen git kendi işini yap. Ben sizinkilerle takılacağım, sonra da odama dönüp televizyon izleyeceğim."

"Bilmeniz gereken şeyler var..." Ben başladım.

Annem, "Onunla her şeyin üzerinden geçeceğiz," diye beni temin etti. "Sadece bugün aşırıya kaçma. Ne kadar endişelendiğimi biliyorsun."

Ayağa kalkıp Riggs'i mutfaktan çıkarken takip ederken başımı salladım. Hoşbeş zamanı sona ermişti ve saldırganların tam olarak ne haltlar karıştırdığını öğrenmenin zamanı gelmişti. O sırada

koridorda ilerlerken omzunun üzerinden bana baktı. "Gus diğerleriyle birlikte konferans odasında."

İçeri girdiğimizde Gus ve Moose, Cyrus ve diğer birkaç kişiyle lokantadaki yıkım hakkında dikkatle konuşuyorlardı. "Dün gece Ronin'i aradım. Lokantadaki her şeyi kapatmaları için birkaç adamını gönderdi ve tecrit sona erene kadar her şeye göz kulak olmamıza yardımcı olacaklar."

"Peki ya garaj?" Ben sordum.

"Evlat, garajdan geriye pek bir şey kalmadı. Ya yeniden inşa etmemiz ya da başka bir yere taşımamız gerekecek."

"Siktir," diye .

"Bu konuda endişelenme. Halledeceğiz," diye beni temin ettikten sonra dikkatini Riggs'e çevirdi. "Polis raporlarında son durum nedir?"

"Pek bir şey yok, bu da sürpriz sayılmaz," diye homurdandı Riggs. "Lokantadaki yirmi ya da daha fazla tanığı sorguladılar ve hepsinin hikâyesi aynı. Siyah Mercedes lokantanın önünde gıcırdayarak durdu. Camları indirmişler. Beyaz, şeytana benzeyen maskeler takmış üç ya da dört adam vardı. Ağır silahlıydılar ve birkaç saniye içinde altı kişiyi öldürüp dokuz kişiyi yaraladılar. Polisler bu işin arkasında kimin olduğunu bilmiyorlar ve bileceklerinden de şüpheliler. Diğer saldırılarla ilgili ellerinde hâlâ bir şey yok. Tek bir ipucu bile yok."

"Kahretsin," diye yakındı Murphy. "Şimdiye kadar bir şey bulmuşlardır diye düşünüyorsun."

", ben de oradaydım ve sana daha fazlasını anlatamam." Cyrus devam ederken tıkandı, "Her şey o kadar hızlı oldu ki. Her yerde camlar ve kurşunlar uçuşuyordu. Herkes çılglık atıyor ve kaçıyordu. Masum insanları vuruyorlardı. Anneleri. Çocukları. Her gün gördüğüm insanlar... Berbattı."

"Onları yakalayacağız kardeşim,"
güvence verdim. "Kesinlikle
yakalayacağız."

Gus, Riggs'e dönerek, "Çoktan baktığınızı biliyorum ama güvenlik kamerası görüntülerini tekrar gözden geçirmenizi istiyorum. Orada bizi bu orospu çocuklarına götürecek bir şeyler olmalı."

"."

"Hakkını vermek lazım," diye homurdandı Moose. "Her fırsatta izlerini temizlediler. Polislere bir şey söyleyebilen tek bir kişi bile yok."

Adamların maske takmasından başka bir şey yoktu. Güpegündüz bunu nasıl başardılar?"

"Güvenlik kamerası kayıtlarında o kadarını görebiliyorum ama sokaktaki sıkışıklıktan başka bir şey göremiyorum. Arabanın üzerinde etiket yok ve Mercedes'in içindeki üç kişiyi seçebiliyorum ama aramaya devam edeceğim."

"Ve garajdaki her şeyi gözden geçirin. Gözden kaçırdığımız bir şey olmalı."

Riggs başını salladı.

"Hepiniz Runt ve Lowball'u kaybettiğimizi biliyorsunuz. Şu anda zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum ama saygılarımızı sunmamız gerekiyor. İkisinin de ailesi yoktu, o yüzden burada yapacağız. Düzenlemeler çoktan yapıldı." Elini sakalının üzerinde gezdirdi ve devam ederken sesi gergindi. "Bir kardeşi kaybetmek çok zor. Lowball iyi bir çocuktur ... zekiydi ve kulüpte kendine yer edinmek için gerçek bir potansiyeli vardı. Çok erken alındı. Runt gibi. Güçlü, sadık bir liderdi. Etraftaki en iyi infazcılardan biriydi." Gözleri tavana doğru kaydı. "Gunner orada hayatı için savaşıyor ve çok iyi bir yol kaptanı. Kurtulması için dua ediyoruz. Kurtulmak zorunda."

Moose onun omzunu sıvazladı, "O güçlü bir çocuk. Bunu atlatacak. Göreceksin."

Gus başını salladı. "Böyle zamanlarda bir adam gücünü gösterir. Dikkatli olun ve ilerlerken geleceği düşünün. Yarım saat içinde yerde buluşacağız." Yüzünde ciddi bir ifadeyle ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Riggs beni hafifçe dürttü. "Törenden sonra şu güvenlik kamerası kayıtları konusunda bana yardım etmek ister misin? Belki kaçırdığım bir şeyi fark edersin?"

"Kesinlikle."

Kardeşimi koridorda odasına kadar takip ederken, her şeyin ne kadar kötü olduğunu ve daha da kötüye gideceğini fark ettim. Sonunda kendi yolumuzu bulmak zorunda kalacaktık. Başka seçeneğimiz yoktu. Öyle ya da böyle, iyiye giden yolu bulmak zorundaydık - çünkü iyi olan kesinlikle uğruna savaşmaya değerdi.

KENADEE

A Kahvaltımızı bitirdikten sonra Dan, Kevin'i arkadaşı Logan'ı bulması için oyun odasına götürürken Janice bana kulüp binasını baştan sona gezdirdi. Bana gösterebileceği her yeri göstermek için zaman ayırdı.

Odadan odaya geçerken, eski ve ihmal edilmiş bir şeyi bu kadar harika bir şeye dönüştürmeyi nasıl başardıklarından gerçekten etkilendim. Rustik cazibesine bayıldım ve onun da bunu benimle paylaşmaktan keyif aldığı çok açıktı. Mutfaktan çıktıktan sonra Kevin ve diğer birkaç çocuğun video oyunları oynadığı TV odasına gittik. Duvara monte edilmiş büyük, düz ekran televizyonun yanı sıra iki bilardo masası vardı ve arka köşede bir hava hokeyi masası fark ettiğimde biraz heyecanlandım. Büyük boy deri kanepelere ve koltuklara yayılmış çocuklara baktım ve daha iyi bir aile odası düşünemedim.

Oradan çıktığımızda Janice bir şeye ihtiyacım olursa diye beni çamaşırhaneye ve stok odasına götürdü. Oradan kütüphaneye doğru yöneldik. Uzun bir koridorda yürürken kendimi pencereye doğru çekilmiş buldum.

Olan biten onca şeyden sonra dışarıya bakma fırsatım olmamıştı, bu yüzden kulüp binasının bir çitle çevrili olduğunu ilk kez fark ediyordum. Bu *herhangi bir çit* değildi; tepesinde dikenli teller olan, üç metre yüksekliğinde bir güvenlik çitiydi. Gördüğüm anda donup kaldım. Riggs beni içeri getirdiğinde uzun kapıyı görmüştüm, ama karanlıkta, onun muazzamlığını tamamen kaçırmıştım. Orada durup pencereden dışarı bakarken, duvarlar üzerime kapanmaya başladı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Janice bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmalı ki yaklaştı. O bakarken

"Biraz ürkütücü görüldüğünün farkındayım ama bu bizim güvenliğimiz için canım," dedi.

"Neyden korunmak?"

"Şey... gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti ve hava aslında soğuk olmamasına rağmen hırkasını üzerine çekti. Janice yaşlıydı, ellili yaşlarının sonundaydı ve sarı saçları vardı. Güneş ışığı tam doğru açıyla vurduğunda, grillerin yerleşmeye başladığını görebiliyordum ama yine de oldukça çekiciydi. Arazinin arka köşesini işaret etti ve yeni kazılmış iki mezarın bulunduğu büyük bir akçaağacın etrafında toplanan adamların hepsinin siyah giyindiğini gördüm. Gus onların önünde duruyordu ve diğerleri başlarını öne eğmiş dururken o İncil'den bir şeyler okuyor gibiydi. "Bu çok kötü. Bırakın iki kişiyi, en son ne zaman bir üyemizin öldürüldüğünü bile hatırlamıyorum."

"Onları buraya mı gömüyorlar?"

"Birçok çocuk için kulüp gerçekten de sahip oldukları tek aile. Onları aile mezarlığına gömmek çok mantıklı."

Eski bir çam kutusuna tek başına gömülme düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti. Tekrar ona döndüm ve "Bu kulüp işinde çok şey var, değil mi?" dedim.

"Evet, canım. Gerçekten var ve ben hâlâ pek çoğunu bilmiyorum ya da anlamıyorum." Parmağının ucunu alnında gezdirdi, "Farkında mısın bilmiyorum ama Dan ve ben tam olarak Fury üyesi değiliz."

"Sen değil misin?"

"Hayır, tatlım. Kulübün bir üyesi olmak Sawyer'ın hayaliydi, bizim değil."

"Hiçbir fikrim yoktu. Sadece tüm ailenin Fury'nin bir parçası olduğunu düşünmüştüm."

"Sanırım bazı açılardan öyleyiz. Sawyer'ın ebeveynleri olduğumuz için bize göz kulak oluyorlar."

İçimi çektim. "çok zor."

"Evet, öyle. Hâlâ alışmaya çalışıyorum ama bize gelip bir motosiklet kulübüne katılacağını söylediğinde babası ve ben pek mutlu olmadık," diye açıkladı. "Başlangıçta kulüple ilgili çekincelerim vardı... hem *de çok*. Bu bana acı veriyordu çünkü Sawyer'ın bir parçası olmasını istemeyeceğim şeyler olduğunu biliyordum. Bunu düşünmekten bile nefret ama yıllar geçtikçe her şeyin o kadar da kötü olmadığını öğrendim. Aslında, Fury'ye katılması çok iyi oldu. Bu adamlar onun ve bizim için ikinci bir aile gibi oldular. Kevin hastalandığında, anlatamayacağım şekilde yanımızda oldular ve

Dürüst olmak gerekirse, Sawyer onlar olmadan bunu atlatabilir miydi bilmiyorum." Omuz silkti. "Bu yüzden iyiyi kötüyle birlikte kabul etmeyi ve oğlumun seçtiği hayatın bu olduğunu kabul etmeyi öğrendim."

"Peki ya dün gece yaralandığında? Bunu da kabul etmek zorunda mısın?"

"Evet. Sadece Gus'ın söz verdiği gibi davranacağına ve çocuklarına göz kulak olacağına güvenmek zorundayım." Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü o tam olarak bunu yaptı."

"Umm... Bu yerde çok fazla güven var," diye iç geçirdim.

"Haklısın ve öyle zamanlar olur ki, sahip olduğun tek şey güvenmiş gibi görünür." Koridora bakmak için döndü. "Kütüphaneyi görmeye hazır mısın?"

"Elbette." Yürümeye başladığımızda sordum: "Kulüp hakkında bilmediğin şeyler olduğunu söylemiştin. Sen ne biliyorsun?"

Başını sallarken gözlerini bana dikti. "Pek bir şey yok. Sawyer kulüp işleri hakkında konuşulmaması gerektiğini açıkça belirtti. Bunun kendi güvenliğimiz için olduğunu söylüyor ama ben bundan o kadar emin değilim." Bir koridorun yanından geçerken koridoru işaret etti ve "Burası yasak bölge" dedi.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Öyle işte."

İçimi çektim. "Umm."

Tamam."

Kütüphaneye vardığımızda, tam olarak kütüphane diyebileceğim bir yer değildi. Birkaç kitap rafı ve oturup okumak için sessiz bir yer vardı, ama hepsi bu kadardı. Janice bana en sevdiği romanlardan birkaçını gösterdikten sonra kanepelerden birine oturduk ve konuşmaya başladık. Çok geçmeden bana Kevin'den ve onun başından bahsetmeye başladı. Dan'le birlikte onun için deli olduklarına hiç şüphe yoktu. Tam bir sonraki hikayesine geçmek üzereydi ki Dan'den öğle yemeğini soran bir mesaj aldı. Ayağa kalkarken, "Sanırım geri dönsem iyi olacak. Çocuklar bir şeyler yemek için hazır. Bize katılmak ister misin?"

"Teşekkürler, ama sanırım bir süreliğine odama döneceğim." "Tamam."

Fikrini değiştirirsen nerede olacağımızı biliyorsun."

Onu salona kadar takip ettim ve "Evet, biliyorum, tur ve konuşma teşekkür ederim" dedim.

"Benim için zevkti, tatlım." Bana doğru eğildi ve hızlıca sarıldı. "Bir şey ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Yapacağım."

Janice, "Kenadee?" dediğinde tam gitmek için dönmek üzereydim. "Evet?"

"Bahsetmem gereken bir şey daha var." Gözlerinde endişeyle bana baktı.

"*Tamam.*"

"Kulüp hakkında kimseyle konuşmayacaksın... Ne kadar önemsiz görünürse görünsün, bunu kendine saklayacaksın," diye uyardı. "Bunu unutmamanız gerçekten çok önemli."

"Anlamıyorum."

"Evet, sanırım biliyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Kulüpte neler olup bittiğini kimsenin bilmemesinin bir nedeni var. Kimse kulüpte gördükleri ya da duydukları hakkında tek kelime etmiyor."

Sır saklama fikrine pek sıcak bakmasam da başımı salladım ve "Anladım" dedim.

"Yapacağını biliyordum." Gülümsedi. "Oğullarım nerede olduğumu merak etmeye başlamadan gitsem iyi olacak."

"Tamam, tüm tavsiyeler için teşekkürler." "Her zaman, tatlım."

O gittikten sonra odama dönmeye karar verdim. Uzun koridorda ilerlerken Janice'in bana anlattığı her şeyi ve bu kadar çok sırrın olduğu bir dünyada yaşayan bir oğlu olmasının onun için ne kadar zor olduğunu düşünmeye başladım, özellikle de işin içinde bu kadar çok tehlike varken. Koridorun karşısındaki odalardan birinden Sawyer'ın sesini duyduğumu sandığımda düşüncelerimden sıyrıldım. Umutlu hissederek kapıdaki aralığa doğru ilerledim ve birkaç dakika kulak misafiri olduktan sonra odada sadece Riggs ve Sawyer'ın olduğundan emin oldum. Bir merhaba demek için içeri girmeme aldırmayacaklarını düşünerek kapıyı hafifçe araladım ve içeri girdim.

Oda benimkinden oldukça farklıydı, gece ve gündüz gibi farklıydı. Benimkinden sadece yatak varken, burada geniş bir kanepe, güzel bir şifonyer ve duvara monte edilmiş sadece bir değil, üç televizyon vardı. Masanın üzerinde büyük bir düz ekran monitörü olan bir bilgisayar vardı ve Sawyer ile Riggs ileri geri konuşurken bir yandan da ona bakıyorlardı. Arkalarından yaklaştım ve omuzlarının üzerinden baktığımda ekranda bir adamın görüntüsünü gördüm. Adamda tanıdık, çok tanıdık bir şeyler vardı ve orada durup ona bakarken, yakın zamanda gördüğümü hatırladığım bir ceket giydiğini fark ettim.

Merakıma yenik düşüp "Kim ?" diye sordum.

Her ikisi de kaşları çatık ve suratları asık bir şekilde etraflarında dönerken varlığıma şaşırmış görünüyorlardı. Sawyer, "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırırken tırnaklarını tükürecekmiş gibi görünüyordu.

Tepkisi karşısında şaşıarak, "Şey... Ben de tam oradan geçiyordum ve sesinizi duydum" dedim.

"Kahretsin, Kenadee!" diye kükredi. "Ait olmadığın yerlere öylece giremezsin!"

"Şu anda ciddi misin?" Bağırđım. "Sadece sen ve Riggs varken buraya giremeyeceğimi nereden bilebilirdim ki?"

"Çünkü sana yapmam gereken işler olduğunu söyledim!" Her şeyi berbat ettiğim açıktı ama tepkisinin biraz aşırı olduğunu düşündüm ve bu beni kızdırdı. "Beni dinlemeliydin!"

"Bu kadar kalın kafalı olduğum için özür dilerim, Sawyer." Tersledim ve gitmek için döndüğümde ekrandaki adama son bir kez daha baktım. "Ve bil diye söylüyorum, o adamın kim olduğunu biliyorum ve o gerçek bir pislik... tıpkı şu anda senin olduğun gibi!"

Kapıyı çarptım ve koridordan odama doğru ilerledim. Sawyer'ın "Kenadee, bekle!" diye seslendiğini duyduğumda sadece birkaç adım atmıştım.

"Neden? Bana bir kuralı daha çiğnediğimi söyleyebilesin diye mi?" Durdum ve ellerimi havaya kaldırdım. "Ne? Bu koridorda yürümemem mi gerekiyor?"

"Hey." Sesi yumuşadı ve "Haklısın. O şekilde gitmemeliydim."

Hâlâ kızgın olsam da hatalı olduğumu da biliyordum. "Oraya öyle girdiğim için özür dilerim, ama hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum."

"Bunu daha sonra konuşuruz." Sonra yüzündeki ifade ciddileşti ve "Şimdilik odaya geri dönmeni ve bilgisayar ekranındaki adam hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum" dedi.

"Dur bakalım. Şimdi de odaya girmemi mi *istiyorsun*?" Onunla alay ederek sordum.

Bir an bana baktı, ama sonra, sanki kendini tutamamış gibi, dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, odaya gelmeni istiyorum."

"Ama oraya girmemem gerektiğini sanıyordum."

"Kenadee." İçini çekti. "Bize bildiklerini anlatırsan bana gerçekten yardımcı olursun."

"Tamam." Onu odaya kadar takip ettim ve oturur oturmaz, "Birkaç gün önce kız kardeşi ve kızıyla birlikte hastaneye geldi.

haftalar önce."

O andan itibaren ona bildiğim her şeyi anlattım. Adının Terry olduğunu hatırlamam birkaç dakikamı aldı ama Sawyer'ın bulmacanın parçalarını bir araya getirmesi için gereken tek şey buydu. Onlara anlattığım her şeyden, kimden bahsettiğimi tam olarak biliyorlardı-Terry Dillion.

Riggs yüzünde heyecanlı bir ifadeyle bana döndü ve "Sana borçluyuz Kenadee. Sana çok şey borçluyuz."

"Madem öyle diyorsunuz. Yardım edebildiğime sevindim."

"Gus'a haber vermeliyiz. Bu adamı bulup getirmeliyiz."

Bana söylemeyeceklerini bildiğim halde, "Bu adam neden bu kadar önemli?" diye sordum.

İkisi de bana baktı ama ikisi de cevap vermedi.

"Silahlı saldırıların ya da garajdaki patlamanın arkasında o mu var?" Hala bir şey yok.

"Eğer öyleyse... *eğer* bu olaylarla bir ilgisi *varsa*, herhangi *bir* şey ..." Her ikisine de bakıp "O zaman umarım bu pislige yaptıklarının bedelini ödetirsiniz" derken içimde öfke biriktiğini hissedebiliyordum.

Sawyer bana doğru eğildi ve alnımdan öptü. "Öpeceğiz bebeğim."

Onları odadan çıkarken takip ettim ve başkanlarını bulmak için uzaklaşmalarını izlerken Terry için neredeyse üzülüyordum. Yanlış bir şey yaptığından emin olmasam da, eğer yapmışsa, Gus ve Fury kardeşlerin kendilerine karşı işlediği suçların bedelini ağır bir şekilde ödeteceklerinden hiç şüphem yoktu. Sawyer'ı tekrar görmemin biraz zaman alacağını düşünerek Mack ve Gunner'ı kontrol etmek için sağlık odasına yöneldim. İçeri girdiğimde Mack, Gunner'ın yanında oturuyordu ve bitkin görünüyordu. "Durumu nasıl?"

"Hâlâ aynı. Sadece başka ne yapacağımı bilmiyorum." Kardeşi için gerçekten endişelendiği açıkça görülüyordu. "Onu da kaybedemem."

"O genç ve güçlü. Ona zaman ver. Bunu da atlatacaktır Mack," diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

"Keşke buna inanabilseydim ama Runt bir öküz kadar güçlüydü. Ondan üç kat daha fazla mermi yiyebileceğini düşünürdüm ama onu saniyeler içinde kaybettik. Bu hiç mantıklı değil."

"İstatistikleri nasıl?"

"Kalp atış hızı iyi. Kan basıncı da öyle." Elini saçlarının arasında gezdirirken iç çekti. "Bir fikrin var mı?"

Ne kadar bitkin görüldüğünü görünce, günlerdir fazla uyumadığını anladım ve ona, "Gidip biraz uyumalısın," diye ısrar ettim.

"Yakında yapacağım. Sadece birkaç dakika daha onunla oturacağım." Yalan söyledi.

"Tamam." Çantamı bıraktığım yeri bulmaya çalışarak odaya göz gezdirdim. "Herhangi bir yerde mavi bir çanta gördün mü?"

Köşeyi işaret etti. "Onu şuradaki dolaba koydum."

"Teşekkürler." Çantamı aldıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. "Biraz dinlendiğinden emin ol."

"Elimden geleni yapacağım."

Odama döndüğümde çantamın içine uzandım ve telefonumu aldım. Ekran dokunduğumda yirmi ikisi Robyn'den olmak üzere otuz yedi mesaj vardı. Mesajları teker teker okumaya başladım ve daha yarısını bitirmiştım ki aramadığım için çıldırdığı belli oldu. Onunla temasa geçmem gerektiğini biliyordum ama tereddüt ettim. Janice'le konuştuktan sonra, söylememem gereken bir şey söylemek istemiyordum ve ona ne söyleyip ne söylememem gerektiğinden emin değildim. Onu oyalamaya devam edemeyeceğimi bildiğimden, numarasını aradım ve söyleyecek doğru kelimeleri bulabilmek için dua ettim. Telefon sadece bir kez çalmıştı ki cevap verdi, "Kenadee? Sen misin?"

"Evet. Benim."

"Aman Tanrım. Beni ölümüne korkuttun!" Nefes nefese kaldı. "Sana ulaşmaya çalışıyordum!"

Suçluluk duygusuna yenik düşerek yatağa uzandım ve iç çektim. "Gerçekten çok üzgünüm. Daha önce aramalıydım ama... şey... *meşguldüm*."

"Meşgul mü? Benimle dalga mı geçiyorsun? Burada nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını merak etmekten aklımı kaçıırıyordum ve sen meşgul müydün?"

"Şey, sen o satış elemanı ile randevuna gittikten sonra Sawyer daireme geldi..."

"Umm hmm," diye .

"Ve sonunda onun evine geri döndüm," diye devam ettim.

"Seni Vegas'a kaçmaya ikna ettiği zaman mı?" "Vegas mı?" diye hırladı.

"Evet," diye cevap verirken sesinden alaycılık damlıyordu. Riggs beni hastaneden aradı ve Vegas'a yaptığın küçük geziden bahsetti. Neden beni arayıp söylemediğini bilmek istiyorum."

"Umm... çok son dakika oldu. Gideceğimizden haberim yoktu. Sürpriz oldu ve Sawyer endişelenmemen için seni aramasını söyledi."

"Şey, endişelendim. İkinizin kaçabileceğinizi ima etti ama bana söylemeden bunu yapmayacağınızı biliyordum." Bir dakika durakladı, sonra "Değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki ! Saçmalama."

"Ee, bu Sawyer denen adamın nesi var?" Sesi normalden üç oktav daha yüksekti ve benimle uğraşmaya devam ederken neredeyse atıp tutuyordu. "Hiç tanımadığın bir adamla geziye çıkmak senin yapacağın bir şey değil. Her şeyi enine boyuna düşünmesi gereken kişi sensin."

"Gerçekten üzgünüm Robyn."

"Ne zaman döneceksin?"

"Umm... Henüz emin değilim" diye cevap verirken kendimi hazırladım.

"Ne demek emin değilim?" diye bağırdı. "Yarın işin var ve beni takip eden ürkütücü bir adam var."

"Hangi ürkütücü adam?"

"Motorcu bir adam. Beni işe kadar takip ediyor ve dairemin önünde oturuyor. Sanırım o bir sapık. Muhtemelen polisi falan aramalıyım."

Gus'ın ona göz kulak olması için bir aday tutacağını söylediğini hatırlayarak, "Hayır, buna gerek olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen sadece yeni bir komşudur. Ben olsam endişelenmezdim."

"Evde olsaydın çok da önemli olmazdı," dedi. Surat astığını biliyordum.

"Robyn, üç yıldır tatile çıkmadım ve gerçekten çok iyi vakit geçiriyorum." Yine yalan söyledim. "Bunu almama izin ver, tamam mı? Hastaneyi arayıp birkaç gün gelemeyeceğimi bildireceğim. İzin günüm yok değil ya."

"Kaçmayacağına söz veriyor musun?"

"Evet, Robyn. Söz veriyorum," diye teminat verdim. "Böyle bir şeyden çok uzaktayım."

"Tamam, güzel. Bu kadar endişelenmemem için lütfen arayı biraz daha iyi tutar mısın?" diye yalvardı.

"Kesinlikle, ve hey. Seni endişelendirdiğim için gerçekten üzgünüm."

"Sorun olmadığını söylemeyeceğim çünkü değil ve bunu atlatmamın ne kadar süreceğinden emin değilim." Telaşlandı. Kısa bir duraksamadan sonra iç çekti. "Ama bu, sen ve Derili Seksperver arasında neler olduğunu duymak istemediğim anlamına gelmiyor."

Kıkırdayarak, "Ona böyle seslendiğini duyarsa ne diyeceğini tahmin edebiliyorum" diye cevap verdim.

"Pfft. Güven bana. Ona çok daha kötülerini söyledim," diye alay etti.

"Şimdi söyle bana.

Bu adama aşık mı yoksa?"

Sawyer'la geçirdiğim zamanı düşünürken tavana baktım ve eğer kulübü, tüm sırlarını ve tehlikelerini denklemden çıkarabilseydim, cevabım kolay olurdu. En iyi arkadaşıma cevabımın evet olduğunu, Sawyer Mathews'a aşık olduğumu söyledim. Ama gerçek şu ki, Sawyer ve kulüp bir paket anlaşılmıyordu ve onları oldukları gibi kabul etmeyi öğrenip öğrenemeyeceğime karar vermem gerekecekti. Ve emin olmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Bir cevabım olmadığı için sadece "Sanırım bunu zaman gösterecek" dedim.

BLAZE

W Riggs ve ben haberlerimizi Gus'la paylaştığımızda hiç şaşırmadı, hem de hiç. Yıllar boyunca gördüğü onca şeyden sonra artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu. Diğer yandan ben inanamıyordum. Gus'ın kulüpten çaldığı için arkadaşının kafasına sıkıldığını gördükten sonra bile hâlâ bizimle uğraşmaya cüret ediyordu. Adam tam bir aptaldı ve hak ettiğini bulması an meselesiydi. Gus herkesi kiliseye çağırdı ve bilgi verdikten sonra Riggs ve beni, T-Bone ve Shadow ile birlikte Terry'yi avlamaya gönderdi. Etrafı biraz kontrol ettik, sonra SUV' yüklendik ve bilinen mekanlarından birine gittik. Orada olacağını asla hayal edemezdim. Adamın şehirden gitmeyi akıl edeceğini düşünmüştüm ama High Pockets Bilardo Salonu'na girdiğimizde orada oturmuş, barda bira içiyordu. Pastanın üzerine krema koymak için, orospu çocuğu gözetim videosunda giydiği aynı lanet gri kapüşonluyu giyiyordu. Evet. Terry Dillion Terry Dillion kesinlikle aptalın tekiydi.

Ona doğru yürüdüğümüzü fark ettiğinde gözleri panikle büyüdü ve hızlı bir çıkış bulma umuduyla hızla ayağa kalktı. Ne yazık ki onun için çıkış yolu yoktu. Uzandım ve onu yakasından tuttum. "Bir yere mi gidiyorsun Terry?"

"Hayır, dostum. Sadece kendime bir bira daha alacaktım." Yalan söyledi.

T-Bone, "Bir bira için daha zaman yok, pislik," diye homurdandı. "Gus seninle kulüp binasında konuşmak istiyor."

"Neden beni görmek istesin ki?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Bilmiyorum, Terry." "Prez neden senin gibi bir pisliği görmek istesin ki?" sorarken onu öne doğru ittim.

"Hiçbir fikrim yok. Ben hiçbir şey yapmadım."

Riggs, "Kı ını kamyonu sok, Blaze," diye bağırdı. "Onun saçmalıklarını dinleyerek zaman kaybediyoruz."

Parmaklarım Terry'nin boynuna sıkıca sarılmışken, onu bardan çıkarıp kamyonete götürürken boğazını sıktım. Onu arka koltukta T-Bone'la benim aramda iterken nefes nefese kalmıştı ve kıvranmaya başladığında dirseğimi karnına soktum ve "Olduğun yerde kal, pislik herif" dedim.

Gus'a haber gönderip Terry'nin bulunduğunu bildirdikten sonra kulüp binasına geri döndük. Geri döndüğümüzde Terry'yi binanın doğu tarafındaki nezarethanelerden birine götürdük ve onu bir sandalyeye zincirleyip içeri kilitlediğimizde hüngür hüngür ağlıyordu. Koridora çıktık ve Gus'ın gelmesini bekledik. O da bizim gibi Terry'den bilgi almaya hevesliydi. Hiçbirimiz Runt'ın ve Lowball'un ölümüyle sonuçlanan diğer kulüplere ya da bize yapılan saldırılardan onun sorumlu olduğuna inanmıyorduk ama Gus haklıysa, bize sorumlular hakkında bilgi verebilirdi. Gus bize doğru geldiğinde uzun süre beklememi tik ve yüzündeki ifadeden patlamaya hazır olduğu anlaşılıyordu. " ceride mi?"

"Evet," diye yanıtladı

Riggs. "Bir şey söyledi mi?" "Henüz söylemedi."

Gus yumruklarını sıkarken homurdandı. Kontrolünü korumak için mücadele ettiğini görünce, "Belki birimiz içeri girip onunla konu malı," diye  nerdim.

"Bu ne demek  imdi?" Gus tükürdü.

"Bu her zaman Runt'ın alanıydı, Gus. Bir adamı konu turmanın bir yolu olduğunu biliyorsun... Bilgi alma konusunda yavaş ve titizdi. Eğer oraya  u anki gibi heyecanla gidersen, ilk be  dakika içinde onu öldürebilirsin ve sonra elimizde hiçbir şey kalmaz. Aynısı benim için de geçerli, kardeşim. O orospu çocuğunun i ini hemen burada bitirmeye hazırım ama bildiği her şeyi öğrenmemiz gerekiyor ve bu da biraz... *yaratıcılık* gerektirecek."

Haklı olduğumu bilen Gus bir sonraki hamlemizi düşünürken i  çekti. Shadow bir adım  ne çıktığında hâlâ derin düşüncelere dalmı tı. "Ben yaparım."

Teklifi karşısında şaşırان hepimiz döndük ve garip bir merak duygusuyla ona baktık. Shadow'un karanlık bir tarafı olduğunu hepimiz biliyorduk - şeytanlarıyla sessizlik içinde savaşıन bir adam. Ordudaydı ve Afganistan'da savaşıırken yakalanıp aylarca hapsedilmişti. Hiçbirimiz o hapishanede kilit altındayken ona ne olduğunu bilmiyorduk ama hepimiz bunun onu mahvettiğini, kâbuslar görmesine ve sertleşmesine neden olduğunu biliyorduk. Terry ile olan durumu nasıl idare edeceğini düşündüğümde, ilk başta şüphelerim vardı. Ona güvenmediğimden değil, çünkü güveniyordum. Shadow'a hayatım pahasına güveniyordum ama geçmişinin onu nasıl rahatsız ettiğini biliyordum. Böyle bir durumun eski anıları canlandırarak onu geriye götürebileceğinden endişelendim. Ama her zaman Terry ile biraz zaman geçirmenin onun için iyi bir terapi olabileceğı ve bazı eski saldırganlıklarını çözmesine izin verebileceğı küçük bir şans vardı. Sonuçta benim ne düşündüğümün bir önemi yoktu. Shadow'un Terry ile o odaya girip girmeyeceğine Gus karar verecekti. Hepimiz sessizce onun cevabını bekledik ve birkaç dakika Gölge'yi inceledikten sonra nihayet sordu, "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Gölge ona başıyla bir selam verdi.

"Birimizin seninle kalmasını ister misin? Sana yardım etmemizi falan?" Gus teklif etti.

"Hayır, bunu kendi başıma yapmalıyım" diye cevap verirken koyu renk gözleri şiddetle parlıyordu.

"Pekala. O tamamen senin, ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Gölge yine başını salladı.

"Onu konuşturur konuşturmaz bana haber ver," diye emretti Gus. "Peki efendim," diye yanıtladı Gölge.

Gus bize döndü ve "Gidelim çocuklar. Gölge'nin biraz nefes almaya ihtiyacı var."

Bununla birlikte döndük ve koridorda ilerlemeye başladık. Çok uzaklaşmamıştık ki Gus dönüp omzunun üzerinden baktı ve odaya giren Shadow'u izledi. Koridorda ilerlemeye devam ederken yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi ve o anda Shadow'un başkanımız üzerinde bir etki bıraktığını anladım, bu etki onu kulübün yeni infazcısı pozisyonu için en önde koşan kişi haline getirebilirdi. Her şey önümüzdeki birkaç saatin nasıl geçeceğine ve Terry'den ne kadar bilgi alabileceğine bağlıydı. Koridorun sonuna geldiğimizde Gus bize baktı ve "Shadow'dan bir şey duymamız biraz zaman alacak. Biraz ara verin, bir şey duyduğumda size haber veririm."

Bununla birlikte Gus döndü ve ofisine doğru yöneldi. Riggs bana baktı ve "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu.

Açlıktan ölüyordum ama Kenadee o sabah bandajlarımı değiştirdiğinden beri bandajlarım kontrol edilmemişti. En azından baktırmazsam ondan üç çeşit azar işiteceğimi bildiğimden, "Yok, sonra bir şeyler alırım," dedim.

"Tamam, dostum. Seninle sonra buluşuruz."

Geç olduğu için Kenadee'nin çoktan yatmış olduğunu düşündüm ve Mack'i bulmak için sağlık odasına yöneldim. İçeri girdiğimde onu Gunner'ın yatağının yanındaki sandalyede mışıl mışıl uyurken buldum. Çok yorgun olduğu belli olsa da vurulduğu geceden beri yanından ayrılmamıştı. Hepimiz onu iyi bir uyku çekmesi gerektiğine ikna etmeye çalıştık ama o dinlemedi, çünkü Gunner'ın durumu için kısmen kendini suçluyordu. Mantıklı davranmadığını hepimiz biliyorduk ama kardeşlerine olan bağlılığı Mack'in bu kadar harika bir doktor olmasının nedenlerinden biriydi. Onu uyandırmamın hiçbir yolu yoktu, bu yüzden gitmek için döndüm. Tam kapıdan çıkmak Jasmine içeri girdi.

Seksi bir gülümsemeyle fısıldadı, "Selam yakışıklı. Burada ne yapıyorsun?"

"Bandajımı değiştirmesi için Mack'i almaya geldim." "Senin için yapabilirim," diye teklif etti.

Bunu ona yaptırmakta bir sakınca görmediğim için başımı salladım. "Tamam, ama çabuk ol. Yapmam gereken işler var."

Yıllardır Jasmine'in etrafındaydım ve onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu öğrendim. Gösteri yapmayı severdi, basit bir kış parçasıymış gibi davranırdı, ama iyiydi. Tüm malzemeleri topladıktan sonra beni sedyelerden birine götürdü ve "Otur" dedi.

"Çok otoriter." Yatağın kenarına otururken alay ettim.

"Um-hmm." Normalde flörtöz olan Jasmine gitmişti ve gömleğimi çıkarmama yardım etmeye başlarken sessizdi. Aslında onun bu tavrına şaşırmıştım, ta ki "Kenadee denen piliç senin yeni kız arkadaşın falan mı?" diye sorana kadar.

"Evet, sanırım öyle diyebilirsin," cevap verdim iyice düşünmeden. "Resmi bir şey değil ama..."

"Burada seninle birlikte tecritte, yani senin için bir anlamı var."

Bandajı açıp yarayı temizlemeye başladığında, "Evet, sanırım haklısın" dedim.

"Birini bulduğunu gördüğüme sevindim, Blaze." Gözlerinde samimiyetle bana baktı. "Sen birisin. Seni mutlu edecek birini bulmayı hak ediyorsun."

Elimi kalçasına koydum ve gülümseyerek "Teşekkürler bebeğim" dedim.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duydum ve döndüğümde Kenadee'nin kapının önünde durduğunu gördüm. Kalçalarına kadar inen gri bir uyku pantolonu ve atlet giymişti ve sütyen giymediğini açıkça görebiliyordum. Orada dururken ne kadar güzel göründüğünü bir kenara bıraktığımda, yüzündeki boş ifadeyi fark ettim. Ben daha ağzımı açamadan arkasını dönüp gitmişti. Aşağı baktım ve elimin hâlâ Jasmine'in kalçasında olduğunu gördüm ve içimden küfürler savurdum. Jasmine de Kenadee'nin hızlı çıkışını fark etti ve "Sanırım durumu yanlış anladı" dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hadi ama Blaze. Sen akıllı bir adamsın. Bunun onun gibi biri için çok fazla olduğunu bilmelisin... Kendine bir bak. Neredeyse öldürülüyordun. Sonra, etrafta tanımadığı adamlar, tanımadığı kadınlar... seks yaptığın kadınlar var. Sen hiçbir şey bilmediği bir savaşta savaşmaya çalışırken zavallı kız tam ortada kaldı. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Evet, ama bana güvenebilmeli yoksa bu iş asla yürümez."

Bandajımı değiştirirken, "Ona güveniyor musun?" diye sordu.

Bir an için bunu düşündüm. "Evet, istiyorum. Bana bunu yapmamam için hiçbir sebep vermedi."

"Tamam. O zaman sen de aynısını onun için yapmalısın. Ona sadece sana güvenebileceğini söyleme... Sana güvenebileceğini ona kanıtla."

Lanet olsun. Jasmine'in mantığın sesi olmasını hiç beklemiyordum ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, o haklıydı. Tişörtümü giymeme yardım ettikten sonra, yardımları ve tavsiyeleri için ona teşekkür ettim ve sonra Kenadee'yi bulmak için yola koyuldum. Odasına indiğimde kapısını çaldım. Cevap vermesi birkaç saniye sürdü ve cevap verdiğinde gülümsüyormuş gibi yaptı ve "Selam, nasıl gidiyor?" derken hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı.

"Konuşmamız gerek." Yanından geçip odaya girdiğimde masasının üzerinde yemek dolu bir tepsi görünce şaşırdım. "Bütün bunlar da ne?"

"Riggs getirdi." Kapıyı kapattı ve arkamdan geldi. "Sanırım senin burada olacağını düşündü."

"Demek beni aramaya geldin?" Net bir cevap alamadım, sadece sinirli bir şekilde omuz silktilti, ben de ona doğru bir adım attım. "Mack'i bulmak için sağlık odasına gittim."

"Bak, Sawyer. Bana bir açıklama borçlu değilsin. Ayrıca, konu kulübe geldiğinde, canın ne zaman ne istiyorsa onu yaptığın çok açık. Anlıyorum." Devam ederken sesi sakini ve sabitti, "Ama bilmelisin ki... Ben senin peşinden koşacak kadınlardan değilim. Benimle birlikte olman için sana yalvarıp yakarmayacağım. Başka kadınlar için kavga edip kıskançlık yapmayacağım. Kıskanmayacağım. Çünkü gördüğüm kadarıyla ya benimle olmak istiyorsun ya da istemiyorsun. Bu kadar basit."

Jasmine'in söylediklerini düşündüm ve bunun kelimelerin yetmeyeceği anlardan biri olduğunu biliyordum. İleri doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı ve onu kendime yaklaştırdıktan sonra elimi yüzüne götürüp başparmağımın ucuyla çenesinde hafifçe gezdirdim. "Kovalanacak bir şey yok Kenadee. İstedğim tek kişi sensin. Bu kadar basit."

Ağzımı onunkine yaklaştırdım, bedenini kendime çekerken onu tutku ve açlıkla öptüm. Gözlerimi kapattım, kendimi onun dokunuşunun hissinde kaybettim. Kenadee'de bana o odanın dışında olup biten her şeyi unutturan bir şey vardı ve kollarının boynuma dolandığını, parmaklarının saçlarıma dolandığını hissettiğimde sadece o ve ben vardık. Ağzının derinliklerine daldığımda Kenadee'nin sarhoş edici kokusu duyularımla alay etti ve yaklaşıp sıcak vücudunu benimkine bastırduğunda, zaten zonklayan ereksiyonuma akan kanı hissedebiliyordum. Ona olan ihtiyacım beni tüketti ve elleri yavaşça boynumdan aşağı kayarak belime doğru yol alırken sanki aklımı okuyabiliyordu. Parmakları kot pantolonumu çözmeye çalıştı ve dikkatlice kalçalarımın altına aşağı indirdi. Botlarım ve çoraplarımla birlikte onları da çıkardıktan sonra bana baktı ve "Ben de seni istiyorum Sawyer."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde dizlerinin üzerine çöktü ve beni avucunun içine alıp yumuşak, kolay vuruşlarla beni tahrik etmeye başladığında dişlerimin arasından bir tıslama kaydı. Bileğinin her hareketinde bedenimin daha da gerilmesini izlerken dudaklarına hınzır bir gülümseme yayıldı. Ellerinin üzerimdeki hissini sevsem de, daha fazlası için istekliydim ve onun sıcaklığını hissettiğimde odada acı dolu bir inilti yankılandı

Dilini üzerime sürdü. Aşağı uzandım, saçlarını ellerimin arasına aldım, sonunda beni ağzına alıp ıslak dudaklarını şaftımın üzerine indirirken sessizce daha fazlası için yalvardım. Lanet olsun. Daha iyi bir sikiş hissi hayal edemezdim. Ağzı yumuşak, sıcak ve ıslaktı ve saçlarını geri çekip beni daha derine alması için onu zorlama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Dili sikimin başının etrafında dönüyordu ve sonra hareketleri değişti. Bileğinin hafif bir bükülmesiyle vuruşları daha sert ve hızlı hale geldi ve beni daha derine götürürken daha sert emdi. Değişiklik çok inceydi ama neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyordu. Bir adım geri atıp kendimi onun elinden kurtardığımda bana şaşkınlıkla baktı.

Aşağı uzandım ve onu ayağa kaldırırken, "Ağzını seviyorum, vahşi kedi, ama içinde olmalıyım... şimdi." dedim.

K E N A D E E

I artık inkar edemezdim. Sawyer Mathews'a aşık oluyordum. Aramızdaki bağ, daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve birlikte geçirdiğimiz her an, başka bir

Onu sevmek için bir sebep. İnsanlar muhtemelen Sawyer gibi bir adama aşık olduğum için deli olduğumu düşüneceklerdi. Aramızdaki ilişkinin yürüyebileceğini düşündüğüm için saf olduğumu düşüneceklerdi, özellikle de hayatlarımız bu kadar farklıken.

Tüm hayatımı hayat kurtarmaya odaklamıştım ve şimdi burada Sawyer'ın yaşam tarzını, ölümün Fury'nin peşinden geldiği bir yaşam tarzını düşünüyorum. Geçmişte öyle olduğundan ve yine öyle olacağından neredeyse emindim ama Sawyer'ın sırtında taşıdığı kesikten daha fazlası olduğunu biliyordum. Onun içinde iyilik vardı. Oğluyla, anne babasıyla ve hatta kardeşleriyle birlikte olduğunda bunu kendi gözlerimle görmüştüm. En çok da benimleyken görmüştüm. Sevgi dolu ve koruyucuydu ve dokunuşlarında daha önce hiçbir erkekte hissetmediğim bir şefkat vardı. Tamamen farklı iki dünyadan olabilirdik, ama birlikte olduğumuzda gecede çarpışan iki yıldız gibiydik. Doğru ya da yanlış, o benim kalbimi elinde tutan adamdı, ben de onunkini. Beni yatağa götürürken boynuma öpücükler konduruyor, tüm bedenimi ürpertiyordu. Onu ne kadar istesem de fiziksel olarak hazır olmadığından endişeliydim, bu yüzden ona baktım ve "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim" dedim.

"Bence bu iyi bir fikir." Sırıttı. "Aslında, bunun harika bir fikir olduğunu biliyorum."

"Ama ya kendimizi kaptırırsak ve bir yerini incitirsen?"

"Kendimizi planlıyorum vahşi kedi, ama işin çoğunu senin yapmana izin vereceğim." Göz kırptı.

Sawyer'ın şakacı yanından daha seksi bir şey yoktu ve daha fazla tereddüt etmeden kendimi gömleğinin eteklerine uzanırken buldum, başarısız bir şekilde çekiştiriyordum. "Um... Bu *gitmeli*."

"Yardıma ihtiyacım olacak, güzelim."

Kumaşı tutarak sağ kolunu kolundan çıkarmasını kolaylaştırırken gülümsedim ve sonra başının üzerinden çekti. Kendini yatağa bırakırken yüzünü buruşturdu. Orada otururken ne kadar ateşli göründüğünü görünce tüm vücudum beklentiyle uğuldadı. hevesle çıkarıp arkama attım ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirirken gözleri ellerimi takip etti. Gözleri yavaşça üzerimde dolaşırken bakışlarının sıcaklığını hissettim ve "Hiç senin kadar güzel bir kadın görmedim" diye homurdandığında içimde muhtaç bir acı yandı.

"Sen böyle söyleyince neredeyse inanacağım." Ona doğru bir adım attım ama kot pantolonuna uzandığında durdum. Prezervatif almak üzere olduğunu bildiğim için ona "Ben doğum kontrol hapi kullanıyorum" dedim.

Yüzündeki ifadeden bu haberin onu memnun ettiği anlaşılıyordu. Ona doğru ilerlerken gülümsedim. Kendimi onun üzerine bırakırken kalçasındaki yaraya dokunmamaya dikkat ettim, beni başka bir öpücük için kendine çekerken ona sarıldım. Kollarındayken bana kendimi güzel ve arzulanan hissettirdi, sanki gezegendeki en arzulanan kadınmışım gibi ve eli sırtımdan aşağı kayarken tamamen ihtiyaçla dolup taşım. Göğüslerimi avuçlarının arasına aldı ve başparmağıyla her birini nazikçe okşadı. Ağzını meme ucuma götürüp hassas eti ısırp emmeye başladığında başım geriye düştü ve omurgamdan aşağı zevk sarsıntıları gönderdi. "Bir tek sen varsın Kenadee" diye fısıldadığında nefesinin sıcaklığı tenimi okşuyordu.

Kalçalarımı öne doğru salladığımda göğsünden acı dolu bir hırıltı yükseldi ve ereksiyonunun sıcak, ıslak merkezime sürtünmesine neden oldu. Onun üzerinde böyle bir etkim olmasını seviyordum ve kendimi güçlü bir baştan çıkarıcı gibi hissederek kalçalarımı ileri geri salladım, klitorisimi ona sürttüm.

Parmaklarını etime geçirirken "*Siktir*," inledi.

Dokunuşuma karşılık verdiğini görmek hoşuma gitse de, onu içime alma beklentisi dayanılamayacak kadar fazla gelmişti. Altıma uzandım, uzun, kalın shaftını elime aldım, onu girişime yerleştirmeden önce yavaşça yukarı ve aşağı okşadım. Hızlı bir hamleyle

İçimde derinlerde, kaya gibi sert horozunun her santimini bana veriyordu. Kalçalarımı tekrar hareket ettirmeye başlamadan önce ona alışmaya çalışarak bir an durdum. Öne doğru kayarak içimdeki her sinirin karıncalanmasına neden olan o noktayı bulduğunda nefesim kesildi. Yavaşça hareket etmeye başladığımda ellerini kalçalarımaya koydu, içimden geçen zevk sarsıntılarıyla inledim.

Şehvet ve duygularla dolup taşarak ona baktım ve sesim titreyerek fısıldadım: "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

"Ben varım, bebeğim. Her ."

Öne doğru eğildim, dudaklarımı onunkilere bastırdım ve eli içgüdüsel olarak ensemeye doğru uzandı ve omzuma düşen kavradı, öpücüğü derinleştirirken beni yerimde tuttu. Ona karşı hareket ettim ve her ileri kayışımında kenara daha da yaklaşıyordum. Onu iterek daha da içime girmeye zorladım ve yaklaşan orgazmımın sarsıntılarını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Beni ileri geri, tekrar tekrar yönlendirirken parmakları kalçalarımaya saplandı, ta ki ben zorlu bir tempoya ulaşana kadar. Ellerimi yatak başlığına koydum ve onun belirlediği amansız ritmi sürdürmeye çalışırken kendimi sabitlemeye çalıştım. Damarlarımda yanarak doruğa ulaştığımı hissettiğimde vücudum beklentiyle titredi.

"Tanrım, Sawyer. Geliyorum." "

bu, vahşi kedi. Ver onu bana."

Ben onun etrafında sıkılaştıkça nefesi hızlandı ve kontrolünü sürdürmek için mücadele ettiğini görebiliyordum. Ellerini kıkımın altına koyup beni daha yukarı kaldırdığında kaslarım titremeye başladı, pozisyonunu açarken beni uçuracağını bildiği noktayı buldu.

"Evet!" Orgazmım vücudumda dalgalanırken haykırdım. Sonunda kendi serbest bırakılmasını bulduğunda kendi duyusal zevkimde kayboldum. Son bir kez daha zorla içime girerken kaşları çatıldı.

Birkaç dakika sonra yavaşça üzerinden kalktım ve kendimi yatağa, onun yanına bıraktım. Başımı yastığa koydum ve düzensiz nefes alış verişlerimizin yavaşlayarak sabit bir ritme dönüşmesini dinledim. Dudakları omzuma ve boynumun kıvrımına değdiğinde tüylerim diken diken oldu. Kulağıma ulaştığında, "*Benim*" diye fısıldadı.

Bu sözleri duyduğumda çok duygulandım. O haklıydı. Ben onundum ve ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum. Ona doğru döndüm ve avucumu yanağına koyarak "*Benim*" diye fısıldadım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve "Seni hak etmiyorum" demeden önce beni usulca öptü.

Onunla alay ederken gülümsedim. "Muhtemelen değil, ama beni yakaladın."

Yatağa geri döndük ve ben onun yanına kıvrılırken, "Bugün annemle tur nasıl geçti?" diye sordu.

"Oldukça iyi, sanırım." İçimi çektim. "Burası düşündüğümünden de büyükmüş."

"dönmek çok kolay."

"Evet ya da kendinizi ait olmadığınız odalarda bulursunuz." Şımardım. "Ama bir yolunu bulacağım."

"Yapacağını biliyorum."

"Oh, ve bana kulüpte olan hiçbir şey hakkında konuşmamam gerektiğini söyledi, ki bunu anlıyorum... ama bu öğleden sonra Robyn'i aradığımda hiç de kolay olmadı."

Endişeli bir bakışla bana baktı. "Robyn'le konuştun mu?" "Bana milyonlarca kez mesaj attı ve ben onu öylece böyle asılı. Ona bir şey söylemem gerekiyordu ama Riggs'in ona Vegas'a gittiğimizi zaten söylediğini bilseydim yardımı olurdu. Bu beni hazırlıksız yakaladı."

"Vegas mı?" Kıkırdadı. "da nereden çıktı şimdi?"

"Hiçbir fikrim yok ama ona kaçtığımızı falan düşündürdü. Zavallı şey çok korkmuştu ama onu bir şey olmadığına ikna etmeyi başardım. Sonra iş yerindeki vardiya müdürümü aramak ve her şeyi baştan yapmak zorunda kaldım."

"Nasıl gitti?"

"İyi. Bir sürü günüm var, o yüzden pek bir şey söyleyemedi. Sadece kısa süre önce haber verildiği için sinirlendi."

"Bunun için üzgünüm."

"Önemli bir şey değil. Keşke burada ne kadar kalacağımızı bilseydim. Ona süresiz izne ihtiyacım olduğunu söylemekten nefret ediyordum. Kulağa çok ürkütücü geliyor."

"Er ya da geç olabileceğini düşünüyorum." Bunu söylediğinde gözlerim büyüdü ve umutsuzca ona bir şey olup olmadığını sormak istedim. Ama çenemi sıktım ve ağzımı kapalı tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Orada öylece uzandım ve acımı gizlemeye çalışarak tavana baktım. Ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi dirseğinin üzerinde hafifçe doğruldu ve sırtı baka baktı. "Bana bir şey mi sormak istiyorsun?"

"Hayır. Ben
iyiyim." "Emin
misin?"

"Evet."

"Umm-hmm."

Beni açıkça kışkırtıyordu, ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. "Burada kurallara uymak için elimden geleni yapıyorum Sawyer. Sen hiç yardımcı olmuyorsun."

"Haklısın ve madem konuyu açtın, bir tane daha var." "Bir tane daha ne?"

"Kural. Artık kulüp binasında kıyafetsiz dolaşmak yok." "Bana neden bahsettiğini söylemek ister misin?"

Bir şeyi kaçırdığıma oldukça eminim."

"Daha öncesinden bahsediyorum... sağlık odasına geldiğinizden." "Evet. Üzerimde bir atlet ve uyku pantolonu vardı."

"Sütyen giymiyordun Kenadee," diye azarladı. "Kardeşlerime güveniyorum ama sen benimsin ve kıyafetlerinin altında ne olduğunu sadece ben görebilirim."

"Tamam. Sanırım bunu başarabilirim. Listeye ekleyeceğim," diye takıldım.

"Güzel." Riggs'in getirdiği yemek tepsisine döndüğünde midesi gurulduyordu. "Orada neyimiz var?"

"Birkaç hamburger, sanırım. Gidip kontrol edeyim." Yataktan kalktım ve kıyafetlerimi giydikten sonra yemek tepsisini kaptığım gibi yatağın kenarına getirdim. Hepsine baktığımda nefesim kesildi. "Burada on kişiye yetecek kadar var."

"Güzel." Hamburgerlerden birini kaptı ve büyük bir ısırık aldı. Ağzı doluyken, "Açlıktan ölüyorum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedim."

Gülerek hamburgerlerden birine uzandım ve küçük bir ısırık aldım. Soğuk olmasına rağmen yine de çok güzeldi. "Bunlar inanılmaz."

"Cyrus yapmış olmalı." Su şişelerinden birini kaptı ve ilk hamburgerini bitirmeden önce uzun bir yudum aldı. "Bir gün birini iyi bir koca yapacak."

"Evet, yemek yapabilen bir adamı yenmek zordur."

"İyi ki bu işte çok iyiyim," dedi şakacı bir şekilde. "Seni böyle kazandım, değil mi? O kızarmış peynir kazanma vuruşuydu."

"Umm... o, ve sen gerçekten iyi öpüşüyorsun."

"İyi öpüşüyorsun, ha? İlginç." "Başka hangi konuda iyi olduğumu düşünüyorsun?" diye sorarken yakışıklı yüzünde seksi bir gülümseme belirdi.

"Sawyer Mathews, iltifat mı bekliyorsun?" Şakacı bir şekilde sordum.

"Hayır. Hiç de değil. Sadece bir erkeğin bir kadınla ilişkiye girerken bilmesi gereken şeyler olduğunu düşünüyorum."

"Çok dolusun." Orada öylece oturup bana baktığında, bu işin peşini bırakmayacağını anladım ve içimi çektim. "Ayrıca, bunu söylemek zor. Sende hoşuma giden pek çok şey var."

Kaşlarını kaldırarak, "Hımm. Mesela?" "İçimden bir ses buna pişman olacağımı söylüyor... ama yürüyüşünü beğendim... Yorgun olduğun zamanki sesini seviyorum. Gözlerini seviyorum. Sanki bana baktığında benim ruhumu görebiliyorsun, ben de seninkini görebiliyorum. Ve ..." "Ve senin inanılmaz bir vücudun ve harika bir kışın var, ama bunu zaten biliyorsun" derken gözlerim tavana kaydı.

Söylediğim her şeyi düşünürken öylece oturup bana baktı. Birkaç dakika sonra dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Harika bir kışım var."

"Evet, bunları sana hiç anlatmamalıydım." Gözlerimi devirdim. "En azından Robyn'in daha önce senin hakkında söylediklerini sana söylemedim."

"Peki o ne ?"

"Oh, hayatta olmaz. Bunu sana söylemeyeceğim. Egon daha da büyürse buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Ciddi misin? Bana söylemeyecek misin?"

"Hayır. Bu bir sır olarak kalacak." Gülümsedim. "En azından şimdilik."

Yemeğimizi bitirdikten sonra dağınıklığımızı topladım ve Sawyer'la birlikte yatağa geri döndüm. Yanına sokuldum ve parmağımı dövmesinin çizgileri boyunca gezdirirken, sonunda ikimiz de uykuya dalana kadar konuşmaya devam ettik. Birinin kapımı çaldığını duyduğumda ne kadar zamandır uyuduğumuzu bilmiyordum. Sawyer mışıl mışıl uyuyordu, ben de kim olduğunu görmek için kalktım. Kapıyı açar açmaz Riggs, "Sawyer burada seninle mi?" diye sordu.

"Evet."

Davet edilmeden odaya girdi ve Sawyer'ı dürterek yatağa doğru yürüdü. "Kalk dostum. Gus bizi *istiyor-şimdi*."

Kendini yataktan çekerken Sawyer, "Bana bir dakika ver," diye homurdandı.

Yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğimden ve Riggs'in görmesini istemeyeceğini tahmin ettiğimden Riggs'e döndüm ve "Bir saniye içinde çıkacak" dedim.

Sawyer, Riggs'in odadan çıkışını izlerken şaşırmış görünüyordu. Kapının kapandığını duyar duymaz odanın içinde koşturdum ve yerdeki tüm giysilerini topladım. Sawyer gözlerindeki duyguyla bana bakarken

Önünde diz çöküp kot pantolonunu giymesine yardım ettim. Pantolonu kalçalarına geçirdikten sonra döndüm ve gömleğine uzandım. Önceki sefer olduğu gibi, gömleği giydirmek için birlikte çalıştık. Birkaç saniye içinde botları ve her şeyiyle giyinmişti. Payını aldıktan sonra bana döndü ve beni alnımdan öperken fısıldadı, "Sen tek kişisin."

Ve sonra gitmişti.

BLAZE

RGus'la buluşmak için koridorda ilerlerken iggs ve ben tam bir sessizlik içinde yürüdük. Her ne kadar Shadow'un Terry'den ne aldığını görmek için sabırsızlansak da, ikimiz de

O odaya girmeyi dört gözle bekliyorduk. Terry için üzüldüğümüzden değil. Boş ver onu. Runt ve Lowball'un ölümünde rol oynadığı için Shadow'un verdiği her şeyi hak etmişti. Benim için sadece işkencenin kendisi önemliydi. İnsan vücudunun ne kadar acıya ve zulme dayanabileceği beni hayrete düşürürken, nihai sonuçları görmek çoğu zaman midemi bulandırır. İçimden bir ses bugün de farklı olmayacağını söylüyordu. Nezarethaneye indiğimizde Gus ve Murphy bizi kapıda bekliyorlardı ve yaklaştığımızda diğer kardeşlerden hiçbirinin onlarla birlikte olmadığını görünce şaşırdım.

"Ne diyorsun?" Riggs endişeyle sordu.

"Henüz emin değilim. Özellikle üçünüzü istedi, ben de içeri girmeden önce sizin gelmenizi bekliyordum.

Gus kapı koluna uzandığında, içeri girmeye hazırlanırken derin bir nefes aldım. Bizi ilk çarpan koku oldu, içeri adım attığımızda her birimiz neredeyse öğürüyorduk. Kendimizi toparlamamız bir dakika sürdü ve sonra Terry'yi fark ettik. Odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmıştı, üzerinde kirli bir boxerdan başka bir şey yoktu ve etrafı kendi dışkısı ve kusmuğuyla çevriliydi. Ona baktığımda, sanki daha önce getirdiğimiz adamın bir kabuğuna bakıyor gibiydim. Dövülmüş ve morarmıştı, yaralarından kan sızıyordu ve teknik olarak hala nefes alıyor olsa da gözlerinde hayat yoktu, hiçbir farkındalık hissi yoktu. Orada durup ona bakarken, Gölge'nin ona ne yaptığını merak etmekten kendimi alamadım.

Odaya göz attığımda ilk olarak araba aküsünü ve kabloları fark ettim. Runt'ın bunlarla yaptığı işleri görmüştüm, dolayısıyla nasıl kullanıldıklarını tahmin etmek kolaydı. Asıl tüylerimi diken diken eden, yere saçılmış katerler, şalter bıçakları, kovalar ve eski, ıslak paçavralar gibi diğer aletlerdi. Terry'nin cehennemi yaşayıp geri döndüğüne dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Tek umudum Shadow'un kulübe saldıran o orospu çocuğunu yakalamak için ihtiyacımız olan bilgiyi alabilmiş olmasıydı.

Gus ona doğru yürüdüğünde Shadow köşede durmuş sigara içiyordu. "İyi misin?"

Başını salladı. "Ben iyiyim."

Gus omzunun üzerinden Terry'ye baktı. "Zar zor dayanıyor gibi görünüyor."

Shadow kollarını kavuşturdu ve kaslarını dalgalandırarak hırladı: "Evet ama o yaşıyor."

"Ondan bir şey öğrenebildin mi?" Gus zorladı.

"Bende çok var, ama ..." Shadow dikkatini Gus'tan bize çevirdi ve "Bana kız kardeşi Kate Dillion'ı getirmenizi istiyorum," derken sesinde bir aciliyet vardı.

"Kız kardeşi mi?" Şaşkınlıkla sordum. Birden işleri çok ileri götürmek üzere olduğundan endişelenerek, "Kız kardeşine neden ihtiyacın var ki?" diye sordum.

Cevap verirken sesi alçak ve tehditkârdı: "Kız kardeşe ihtiyacım var. Bu önemli, *bebek de öyle*."

"Oh, lanet olsun, adamım. *Bebek*. Şaka yapıyor olmalısın. Bebeğe neden ihtiyacın var?" Murphy dehşetle sordu.

Shadow'un gözlerinde öfke parıldarken, "Tüm bu pisliğin arkasında kimin olduğunu bilmek ister misin? Kardeşlerimizi kim öldürdü?"

"Tabii ki biliyorum!"

"O zaman git o lanet kızı getir!" diye kükredi. Derin ve acı dolu birkaç nefes alırken elini saçlarında gezdirdi. Kendine geldiğinde Shadow Gus'a döndü ve "Bu konuda bana güvenmelisin Prez" dedi.

Gus başını salladı. "Tamam, evlat. Sakin ol. Kızı alacağız ama önce nerede olduğunu bilmemiz gerek. Terry'nin onu nerede bulabileceğimizi söylemesini sağlayabilir misin?"

Gölge başını salladı, sonra Terry'ye doğru yürüdü. Bir yumruk dolusu saçını avuçladıktan sonra başını geriye doğru salladı ve Terry'yi kendisine bakmaya zorladı.

"Kız kardeşin. Onu nerede bulabiliriz?"

Terry kekeleyerek, "Ben... uh... apartmanda... ya da... Rose'un striptiz kulübünde..." derken gözleri büyüdü. Bilmiyorum."

Gus, "Onu aramak için bütün kasabayı dolaşacak vaktimiz yok," diye yakındı. "Onu aramasını sağlayın."

Riggs bir adım öne çıktı. "Eğer bunu yaparsak, aramanın izini süreceğim. Sadece emin olmak için."

"İyi fikir."

Shadow Terry'nin eşyalarını karıştırıp telefonunu aramaya başladığında Riggs kapıya doğru koştu. "Gidip dizüstü bilgisayarımı alacağım."

Riggs tam odadan çıkarken Shadow cep telefonunu aldı ve Terry'nin yanına gitti. Önünde diz çöktü ve alçak, otoriter bir ses tonuyla emretti, "Kız kardeşini arayacak ve nerede olduğunu öğreneceksin. Eğer soru sormaya başlarsa, ona hiçbir şey söylemeyeceksin. Anladın mı?"

"Benim... bebeğe.. bakmam gerekiyordu," diye mırıldandı Terry.

Murphy Terry'ye doğru yürüdü ve "Ona bardan bir hatunla sarhoş yattığını söyle" dedi.

Riggs odaya geri döndü ve dizüstü bilgisayarını hazır hale getirdikten sonra Shadow uzanıp Terry'yi kısıtlamalarından kurtardı. Telefonu ona uzatırken, "Aramayı yap ve hoparlörü açık bırak," diye homurdandı.

"Tamam."

Numarayı çevirirken Terry'nin elleri titriyordu. Saat sabahın beşini geçiyordu, bu yüzden cevap vermesi birkaç dakika sürdüğünde şaşırmadık. "Ne oluyor Terry? *Beni neden arıyorsun?*"

"?"

"Neyin var senin?" Kate homurdandı. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Dün gece biraz... çok fazla içtim. Hâlâ biraz sarhoşum."

"Tabii ki öylesin," diye inledi. "Beni aramamalısın. O Fury denen adamların bara gelip seni aradıklarını duydum. Böyle bir belaya ihtiyacım yok Terry," diye tükürdü.

"Bu ... hiçbir şeydi"

"Eğer Fury seni arıyorsa, bu asla bir şey değildir, Terry. Benden ve Lacie'den uzak dur. Anladın mı?" diye emretti.

"Yapma," diye yalvardı. Shadow ona uyarıcı bir bakış attığında, "Sen ... dairede misin?" diye sordu.

"Hayır. Olanları duyduğumda eşyalarımızı topladım ve ayrıldım. Şehirden defolup gidiyorum."

"Nereye... gidiyorsun?" diye sorarken sesi giderek zayıflıyordu. "Bunu Lacie anlayacağım. Bak, gitmem gerek ama dinle, Terry. Memphis'ten defolup gitmen gerek." "Ama seni nerede bulabilirim?"

"Kahretsin, Terry. Beni bulmak için endişelenme. Hemen şehirden gitmen gerek!"

Telefon görüşmesi sona erdi ve o konuşmayı dinledikten sonra Shadow'un Kate konusunda haklı olduğunu düşünmeye başladım. Şehirden ayrılmak için bu kadar hevesli olmasının bir nedeni vardı. Onun yerini tespit edebildiğini umarak hepimiz Riggs'e döndük. O da bize başıyla işaret ederek, çağrıya cevap verdiğini bildirdi. "Onu bulduk."

Gus Riggs'in yanına gitti ve "Nerede o?" diye sordu.

Ekranı işaret ederken, "İşte adres. Paris'e yaklaşık üç saat uzaklıkta, ama eğer gidiyorsa, bu bize fazla zaman kazandırmaz."

"Hayır, yok." Gus telefonunu çıkardı ve "Ama bize yardım edebilecek biri var" dedi.

Gus telefon etmek için döndüğünde, Murphy Shadow'a baktı. Shadow'un Terry'yi tekrar bağlayışını izlerken, "Kızın nesi var?" diye fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok ama bir şey var," diye cevap verdim.

"Shadow bize hiçbir şey anlatmadı. Terry'den ne öğrendiğini bilmek istiyorum," diye bastırdı Murphy.

Omzunu okşadım ve "Hepimiz biliyoruz kardeşim, ama bu konuda Shadow'a güvenmek zorundayız" dedim.

Cevap vermeye fırsat bulamadan Gus yanımıza geldi ve "Bishop Paris'te bir kulüp işletiyor. O ve Goliath Kate gitmeden önce ona ulaşabilecekler mi diye bakacaklar. Eğer onu , için bizimle buluşacaklar."

"Bishop?" Ben sordum. "Devil Chasers'dan mı?" Gus başıyla onayladı. "Bu o olmalı."

Bölgede DC'nin özel bisiklet detaylandırmasını bilmeyen çok fazla bisikletçi yoktu. Buraların en iyisiydiler. Gus'ın başkanlarıyla bir bağlantısı olmasına şaşırmasamalıydım. Dışarıda Gus'ın tanımadığı pek kimse yoktu. "Yardım etmesi iyi oldu."

Shadow Terry ile işini bitirdikten sonra Riggs'in yanına geldi ve "Onu buldun mu?" diye sordu.

"Evet. Onu bulduk."

"O zaman gidip onu alalım!" diye talep etti.

Gus ona, "Şimdi hallediyoruz," diye güvence verdi. "Sen git bir duş al ve bir şeyler ye. Biraz gözlerini kapamaya çalış, onu bulduğumuzda sana haber veririz."

"Bebeği de sen alacaksın, değil mi? Bebeği almanız çok önemli."

"Evet, Shadow. Bebeği alacağız," diye söz verdi Gus.

"Geri döndüklerinde bana haber verecek misin?" diye sordu umutlu bir sesle.

"Yapacağımı biliyorsun. Şimdi git," diye emretti Gus. "Biraz dinlen."

O gittikten sonra bir sonraki hamlemizi konuşmak için Gus'ın ofisine gittik. Hiçbirimizin Kate'e neler olduğu konusunda net bir fikri yoktu ve hepimiz Gus'ın arkadaşı Bishop'tan bir şeyler duymak için sabırsızlanıyorduk. Neyse ki fazla beklememize gerek kalmadı. Bir saatten kısa bir süre içinde Bishop Gus'ı geri aradı ve kardeşleriyle birlikte Kate ve kızı Lacie'yi aldıklarını bildirdi.

Telefonu kapattığında Gus bize döndü ve şöyle dedi. "Sizinle Jackson'da buluşacaklar. Böylesi herkes için daha kolay olur diye düşündüm."

Riggs ona, "Bize bu şekilde yardım etmesi çok iyi," dedi.

"Bishop iyi bir adamdır. Zamanında onunla biraz koştum ama bu bir ömür önceydi." Gus saatine baktı. "Siz çocuklar yüklenseniz iyi olur. Onu bekletmek istemeyiz."

Kamyona yöneldik ve arka kapıdan çıktıktan sonra ana yola çıktık. Jackson'a doğru ilerlerken hiçbirimiz konuşmadık. Aklımız elimizdeki göreve odaklanmıştı. Pencereden dışarı bakarken Kate ve Terry arasındaki konuşmayı düşündüm ve bir şeyler bana ters gelmişti. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Jackson'a yaklaşıyorduk ki Murphy bana baktı ve "O bebeğe zarar vermesine izin vermeyeceğiz, değil mi? Ne olsun, o şey aşağı inmeyecek."

"Hayır, Murphy. Gölge'nin çocuğa zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Güzel. Kız kardeş... Onun hakkında o kadar emin değilim," diye başladı Murphy. "Sence ona bütün o pislikleri yapmak zorunda kalacak mı?"

"Hiç sanmam. Tek yapması gereken ona Terry'yi göstermek. Ona bir kez baktıktan sonra konuşmaya başladım." Riggs kıkırdadı.

"Yalan söylemiyorsun. Şakacı cehennem gibi görünüyordu ve ölüm gibi kokuyordu," diye inledi Murphy. Çıkışımızın yaklaştığını fark edince tabelayı işaret etti ve "Burada ineceğiz" dedi.

Riggs çıkışa yöneldi ve birkaç dakika sonra hava üssünün arkasındaki boş araziye döndük. Bishop'u bulmamız uzun sürmedi. Etrafta pek fazla 1962 model kiraz kırmızısı Chevy kamyonet yoktu, bu yüzden onu arka tarafa park etmiş görünce yanına yanaştık. Ellili yaşlarının başında, tuzlu ve biberli saçlı, atletik yapılı bir adam indi, Şeytan Kovalayıcı'nın kesimi ile o olduğunu şüphesiz biliyordum. "Bishop?"

"Siz Gus'ın çocukları mısınız?"

"Evet, efendim." Kamyondan indik ve ona doğru yürüdük. "Ben Blaze. Bunlar benim kardeşlerim, Riggs ve Murphy."

"Sabahın köründe güzel bir sarışının gitmem için her gün telefon almıyorum." Bishop kıkırdadı. "Sanırım onu eve geri götürmek için sabırsızlanıyorsun."

"Öyleyiz," diye cevap verdim.

"Goliath!" Bishop eliyle kamyonette Kate'le birlikte oturan adamı işaret etti. "Bizimle gelme fikri onu pek heyecanlandırmadı ama eminim sen bunu zaten biliyorsundur."

"Öyle olmadığını tahmin ediyorum, ama sizi temin ederim ki... önemli olmasaydı sizi bu işe bulaştırmazdık."

"Evlat, Gus'ı yeterince uzun zamandır tanıyorum ki, ... *Kahretsin*. Gus, asla iyilik istemez." Bizi uğurlarken kıkırdadı. "Yardım edebildiğime sevindim."

Bishop kamyonun arkasına doğru yürüyüp arabayı römorktan indirirken, kardeşi de Kate'i SUV'a bindirmemize yardım etti. Haklıydı. Bizimle geldiği için hiç mutlu değildi ama karşı koymaya da çalışmadı. Bunun yerine, genç sarışın bebeği göğsüne yakın tuttu ve hiçbirimize tek kelime etmeden SUV'un arka koltuğuna oturdu. Kapıyı arkasından kapattıktan sonra tekrar Bishop ve Goliath'a baktım. "Yardımlarınız için ikinize de teşekkür ederim."

Kamyonetine binip motoru çalıştırırken Bishop, "Sorun değil, küçük Bayan Sunshine'la iyi şanslar," diye cevap verdi.

Onlar otoparktan çıktıktan sonra Gus'a kızı aldığımızı bildiren bir mesaj attık ve Murphy'nin Kate'in arabasını sürmesiyle kulüp binasına doğru yola koyulduk. I-40'a doğru ilerlerken kıza bir göz attım.

Shadow onu bulmamız konusunda çok kararlıydı ve ben bunu anlayamadım. Oturmuş pencereden dışarı bakarken oldukça sinirli görünse de tipik bir striptizciye benziyordu. Kollarına baktım ve hiçbir iz görmediğime şaşırdım. Gözbebekleri büyümemiş ya da kızarmamıştı, bu yüzden uyuşturucu kullandığından şüpheliydim. Bebeğin parlak, mavi gözleri ve küçük, pembe yanakları vardı ve tamamen sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Shadow'un bu kadın ve çocukla ilgili bu kadar önemli olduğunu düşündüğü şey neydi?

KENADEE

A Sawyer Riggs ile ayrıldıktan sonra yatağıma geri döndüm ve uyumaya çalıştım. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi. Adamların bu kadar aceleyle nereye gittiklerini merak etmeden duramıyordum. I Sawyer'ın hayatında olacaksam buna alışmam gerektiğini biliyordum ama gördüğüm onca şeyden sonra endişelenmeyi bırakmam mümkün değildi. Kendimi meşgul edecek bir yol bulabilirsem düşüncelerimden uzaklaşabileceğimi düşündüm. En azından yataktan kalkıp giyindiğimde bunu umuyordum. Sıcak bir fincan kahve ve biraz kahvaltının sinirlerimi yatıştırabileceğini ve en azından bir süreliğine aklımı dağıtabileceğini düşündüm.

Koridorda ilerledim ve sağlık odasının önünden geçerken Mack ve Gunner'ı kontrol etmeye karar verdim. Kapıyı hafifçe araladım ve Gunner'ın sedyede oturuyor olması beni şaşırttı. Etrafında sadece uyurken bulunmuştum, bu yüzden uğramama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Gülümseyip "Sen Kenadee olmalısın" dediğinde rahatlardım.

"Öyleyim."

" çok şey duydum."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Alay ettim. "Sonunda uyandığını gördüğüme gerçekten sevindim. Herkesi epey korkuttun."

Başını yastığa yaslayıp içini çekerken hâlâ güçsüz olduğu belliydi. "Bana çocukların nerede olduğunu söyleyebileceğini sanmıyorum."

"Hayır. Sadece Sawyer'ın bu sabah erkenden Riggs'le birlikte ayrıldığını biliyorum." Omuz silktim. "Sorsam bile bana bir şey söylemeyeceklerini biliyorsun."

"Mack bana tecritte olduğumuzu söyledi. Sanırım bu yüzden hâlâ buradasınız."

"Evet, ama umarım çok uzun sürmez."

Dudakları sevimli, küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Duvarlar şimdiden üzerine mi kapanıyor?"

"Belki birazcık."

"Sana daha iyi olacağını söylemek isterdim ama olmuyor." Gözleri tavana doğru kaydı. "Bu lanet yataktan çıkmaya gerçekten hazırım."

Başımı salladım. "Sakin ol, katil. Komadan yeni uyandın. Bir süre daha o yataktan çıkamayacaksın, o yüzden biraz daha saklanmayı planlasan iyi olur. Bu bir emirdir."

"Mack gibi konuşuyorsun."

"Çünkü Mack akıllı bir adam. Onu dinlemelisin." "Dinleyeceğim," diye söz verdi.

"Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır. Ben iyiyim. Sadie bana biraz kahvaltı getirdi." Kaşlarını kaldırarak devam etti: "Bir dakika sonra bana sünger banyosu yaptırmak için geri gelecek."

"Eminim bunu dört gözle bekliyorsundur." Gülümsedim. "En iyisi başınızdan çekileyim de ikiniz biraz yalnız kalabilin."

Kapıya doğru yöneldiğimde bana seslendi. "Hey, Kenadee?"

"Evet?"

"O gece Mack'e yardım etmek için yaptığın her şey için teşekkürler. Sana borçluyum." "Yardım edebildiğime sevindim."

İyi biri olduğunu düşündüğüm bir kardeşle daha tanıştığımı düşünerek odadan çıktım. Mutfağa doğru yöneldiğimde pastırma, yumurta ve taze bisküvilerin harika kokusuyla karşılaştım ve açlıktan karnım guruldamaya başladı. Mutfağa girdiğimde kardeşlerle dolu olmasını bekliyordum ama ürkütücü bir sessizlik vardı. Kahve cezvesine doğru ilerlerken, uyurken bir şeyleri kaçırdığımı düşünmeye başladım. Kendime bir fincan doldurduktan sonra tezgâha yaslandım ve boş masa ve sandalyelere baktım. Shadow içeri girdiğinde bir şeylerin ters gittiğine dair endişelenmeye başlamıştım. Kendine kahve yapmak için yürürken bana doğru bakmadı bile. Orada öylece dururken kendimi garip hissederek ona döndüm ve "Günaydın" dedim.

"Günaydın Kenadee," derken gözleri bana doğru kayıyordu.

Riggs bizi tanıştırdığında Shadow o kadar da ilgili görünmüyordu, bu yüzden adımı gerçekten hatırlamasına şaşırdım. "Bu sabah ortalık çok sessiz. Bir şey mi kaçırdım?"

Hâlâ bana bakmadan, "İşle ilgileniyorum," diye cevap verdi.

"Oh, tamam." Anlaşılan Riggs, Shadow'un pek konuşkan biri olmadığını söylerken abartmıyordu. "Gunner'ı görmek için uğradım. Uyanık olduğunu biliyor muydun?"

"Duymamıştım. Bu iyi haber." Başını salladı. "Gerçekten iyi haber."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sohbeti devam ettirmek umuduyla, "Hep Memphis'te mi yaşadınız?" diye sordum.

"Hayır." Sonunda bana baktı ve ilk kez ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim. Koyu renk saçları duştan yeni çıkmış gibi nemliydi ve ela gözleri bana meraklı bir bakışla bakarken kahverengi ve yeşil arasında gidip geliyordu. Üzerinde koyu renk bir tişört, yırtık pırtık bir kot pantolon ve motorcu botları vardı. Bir günlük sakalıyla, esrarengiz tavrına uyan sinirli bir görünümü vardı. Birkaç saniye sonra nihayet devam etti: "Askerlikten ayrıldıktan sonra buraya taşındım."

"Orduda olduğunu fark etmemiştim." Neden Memphis'e taşınmayı seçtiğini merak ederek, "Yakınlarda yaşayan bir ailen var mı?" diye sordum.

O cevap veremedi. Kevin ve Dan mutfığa girerek küçük sohbetimizi böldüler. Kevin parlak bir gülümsemeyle yanıma geldi ve "Günaydın Kenadee!" dedi.

"Selam Kevin." Gülümsedim. "Siz ikiniz bu sabah nasılsınız?"

"Biz iyiyiz ama Gammy değil." Tatlı, küçük yüzünde bir endişe belirdi. "Yatakta kalmak zorunda kaldı."

"Bunu duymaktan nefret ediyorum. nedir?"

Dan yanına geldi ve kendine bir fincan kahve doldururken, "İyileşecek. Sadece başı ağrıyor. Zaman zaman olur."

Göz ucuyla Shadow'un kendine birkaç dilim pastırmalı bisküvi aldığını ve kapıdan çıkmaya çalıştığını fark ettim. "Hoşça kal Shadow. Sonra görüşürüz."

Omzunun üzerinden bana baktı ve koridorda kaybolmadan önce hızlıca başını salladı. Birden canım o bisküvilerden çekti, ocağın yanına gittim ve kendime bir tabak hazırlarken, "Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordum.

"Evet. Bu harika olur. Teşekkürler," diye yanıtladı Dan.

Her birine birer tabak hazırladıktan sonra masaya götürdüm ve Kevin'in yanına oturdum. Peki, bugün için ne planladın?"

Kevin, "Logan ve benim daha sonra Call of Duty oynamamız gerekiyordu ama önce okul için bir projeyi bitirmesi gerekiyor," diye açıkladı.

"Onun bu konuda konuştuğunu duydum." Dan ona sert bir bakış attı. "Peki ya sen? Senin de üzerinde çalışman gereken bir ödevin yok mu?"

"Hayır, efendim. Benimkilerin hepsini bitirdim. Bayan Glenda'nın Gammy'ye yapmam için gönderdiği ekstra işleri bile yaptım."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Dan gülümsedi. "Bunu yapmak için son dakikaya kadar beklemenin büyükannenini çıldırttığını biliyorum."

Çocuklar sessizce mutfığa girmeye başladılar. Konuşmadan her biri bir tabak yemek aldı masaya oturup sessizce yemeklerini yediler. Odaya giren her kardeşle birlikte gerginlik daha da arttı, ta ki bir şeyler döndüğüne dair hiçbir şüphe kalmayana kadar. Dan'e baktım, belli ki o da benimle aynı şeyleri hissediyordu. Kevin'in boş tabağına uzandı ve "Hadi evlat. Çocuklara biraz nefes aldıralım."

Tabaklarını lavaboya götürdü ve ben de aynısını yaptıktan sonra onları koridora kadar takip ettim. Dan, Kevin'e baktı ve "Gidip büyükannene baksam iyi olacak" dedi.

"Sen bunu yaparken ben de Kenadee'yi çatıya çıkarabilir miyim?"

"Bilmiyorum, Kevin. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye endişeyle cevap verdi.

"Hadi baba. Dikkatli olacağım ve biliyorsun orayı sevecek," diye yalvardı.

Merak ettim, "Çatıda ne var?" diye sordum.

"Yukarıda Mississippi Nehri'ne ve diğer harika şeylere bakabileceğiniz harika bir güverte var. Bir piknik masası ve her şey var."

Dan ona, "Kenadee gitmek bile istemeyebilir," dedi.

"Aslında görmek isterdim. Kulağa hoş geliyor ama bu tamamen size kalmış."

Dan iç çekti. "Tamam, ama orada çok uzun kalma."

"Harika." Kevin koridorda koşmaya başladı. ", Kenadee. Bu ."

Dan kıkırdadı ve "İyi şanslar" dedi.

"Dur bakalım! Ben senin kadar hızlı değilim!" Kevin'e yetişmek için acele ediyordum ve o koridorun sonundaki küçük bir kapıyı açtığı anda ona ancak yetişebildim.

koridorda. "Bunu daha önce fark etmemiştim bile."

Merdiven boşluğundan yukarı çıkmaya başlarken, "Bunu yapman gerektiğini sanmıyorum," diye cevap verdi. Onu en tepeye kadar takip ettim ve ikinci kapıya geldiğinde heyecanla bana baktı. "Hazır mısın?"

"Emin olabilirsin."

Kapıyı açtığında güneş ışığı içeri doldu ve güverteye çıktığımda beni kör etti, ancak sadece birkaç saniye sonra ılık bir esintinin yüzümü okşadığını ve uzakta cıvıldaayan kuşların sesini hissettim. Daha gözlerimi açmadan derin bir nefes aldım, temiz havayı içime çektim ve bu kesinlikle harikaydı. Anın tadını çıkarıyordum ki Kevin'in bağırdığını duydum, "Hey, bak! Bir mavna geliyor."

Elimi yüzüme götürüp gözlerimi siper ederek Kevin'e doğru yürüdüm. Çıkıntının üzerinden dışarı baktığımda Kevin'in haklı olduğunu görebiliyordum. Diğer birkaç tekneyle birlikte bir mavna da nehirde ilerliyordu. "Vay canına. Buradan kilometrelerce yukarıyı görebiliyorsun."

"Evet. Burası gerçekten çok güzel." Gururla gülümsedi. "Kulüp binasında en sevdiğim yerlerden biri."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Teknelerin nehirde ilerleyişini izlerken orada sessizce durduk ve dışarıda olmanın ne kadar iyi hissettirdiğine inanamadım. Güneşin yüzümü ısıtmasına izin vererek yukarı baktım ve Kevin çıkıntının üzerinden çakıl taşlarını fırlatırken doğanın huzurlu sesini dinledim. Neredeyse yarım saattir oradaydık ki arka kapıdan siyah bir SUV'un girdiğini ve hemen arkasından da küçük, kırmızı bir Toyota'nın geldiğini fark ettim. Binanın yan tarafına baktım ve yan tarafa park etmelerini izledim. Kapılar açılmaya başladığında, adamlar araçlardan inerken daha iyi görebilmek için kenara bir adım daha yaklaştım. Birkaç saniye sonra Sawyer'ı Riggs ve Murphy ile birlikte gördüm; küçük bir çocuğu olan bir kadını kulüp binasının daha önce hiç görmediğim bir bölümüne doğru götürüyorlardı. Yaklaştıkça kadını ve çocuğu tanıdığımı fark ettim ve Kate Dillion'ı neden buraya getirdiklerini ve varlığının kardeşi Terry ile bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

BLAZE

N hiçbir insan yanıldığını kabul etmekten hoşlanmaz, ama biz Shadow'dan şüphe ettik ve daha fazla yanılamazdık. Kate'i getirdiğimizde ne kadar yanıldığımızı anladık.

Terry'nin içinde bulunduğu durumu gördüğü anda kendini tamamen kaybetti. Tüm gücüyle elimizden kurtulmaya çalışırken mavi gözleri ısırap gözyaşlarıyla doldu, ancak onu orada tuttuk ve kardeşinin acınacak haline bakmaya zorladık. Aynı şeyi ona da yapacağımızdan korkarak, bilmek istediğimiz her şeyi bize anlatacağına söz verdi. Shadow başıyla onayladıktan sonra onu başka bir odaya götürdük ve kızlardan birinin gelip çocuğu almasını sağladık, böylece Gus onu dikkati dağılmadan sorgulayabilecekti. Hepimiz masaya oturduk ve Gölge kollarını kavuşturmuş sandalyesinde arkasına yaslanmış, Kate'e daha önce hiç görmediğim bir nefretle bakıyordu. Lanet olası ağzını açana kadar bu ürkek, küçük sarışına duyduğu tiksintiyi tam olarak anlayamamıştım. Sonra, sonunda her şey bir araya gelmeye başladı.

"Johnny senin için satış yaparken başladı." Gözlerini devirdi, belli ki artık hayatı için endişelenmiyordu. "Haftalık ödemeyi her zaman eksik yapıyordu ya da kaytarıyordu, bu yüzden ben devraldım. Striptiz kulübünde Johnny'nin aldığı fiyatın iki katına satıyordum ve kârı cebime atıyordum. Bunun kolay para olduğunu çok çabuk öğrendim. Viziteye çıkmaktan çok daha kolaydı."

"Culebras'la nasıl bağlantı kurdun?" Gus zorladı.

"Birkaç ay önce adamlarından birine satış yaptığımda bu oldu. Kendimi idare etme şeklimi beğendi ve bana yarı zamanda iki kat para kazandıracak bir şey denemek isteyip istemediğimi sordu." Sesi hiç titremedi, sarsılmadı ya da ne kadar üzgün olduğunu gösteren herhangi bir belirti yoktu.

Konuşurken en ufak bir sarsıntı yaşamadı. "Eddie'nin teklifini kabul ettim ve birkaç hafta sonra diğer birkaç kızı da işin içine kattım. Para kazanıyoruz ve kulüp sahibinin neler olup bittiğinden haberi yok."

"Eddie?" Gus sordu.

"Evet. Eddie benim . Parayı bırakmak için Russel Caddesi'ndeki kağıt fabrikasında onunla buluşuyorum."

"Kağıt fabrikası mı?"

"Evet. Bütün işlerini orada yapıyorlar. Hatta sanırım üst katta yaşıyorlar. Her zaman oradalar," diye açıkladı. "Her neyse

... bize verdiği her şeyi sattıktan sonra, Eddie'ye vermek için değirmene gidiyorum. Parayı saydıktan ve hepsinin orada olduğundan emin olduktan sonra, kızlara ve bana satmamız için daha fazla uyuşturucu verecek," diye açıkladı. "Tıpkı Johnny ile depoda yaptığınız gibi."

"Lanet olsun. Johnny'nin koca bir ağzı varmış," diye homurdandı Gus.

"Evet, öyle yaptı. Onu gerçekten uzun zaman önce bitirmeliydin." Başını sallarken kızgın bir nefes verdi. Küçük gösterisini bitirdikten sonra Gus'a baktı ve "Ama onu öldürdükten sonra o parayı göndermen çok hoştu. Bunu beklemiyordum."

"Peki ya Terry ve kameralar? Sana yardım ettiğimiz için bize teşekkür etme şeklin bu muydu?" Riggs havladı.

"Yapmam gerekeni yaptım. Rico, Fury'ye yaklaşımlarına yardımcı olabilecek birini tanıyıp tanımadığımı sorduğunda, ben de gönüllü oldum... özellikle de ne kadar para teklif ettiğini duyduğumda. Bunu geri çevirmem mümkün değildi. Düşünmem gereken bir kızım var, biliyorsun." Yüzlerindeki kızgın ifadeyi fark edince ses tonu yumuşadı. "Pek bir şey fark etmez ama lokantaya ya da garaja böyle bir şey yapacaklarını bilmiyordum, Terry de bilmiyordu. Aslında Terry hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Asla bilmez. O bir vurgun için söylediğim her şeyi yapacak bir aptal."

Sevimli bebeği olan küçük sarışın masum bir kurban değildi. O sadece Johnny'yle değil, hiç düşünmeden kendi kardeşiyle de oynayan tam bir orospuydu. Paraya aç bir fahişe olduğu için saatlerce acımasızca işkence görmüştü, çocuğunu umursuyormuş gibi davranıyordu, oysa onu her zaman bir direği taşlamak ve lanet olası meth satmak için terk etmişti. Hay sikeyim. O değersiz sürtükten nefret ediyordum. Ona bile damarlarımdaki öfkenin kabarmasına neden oluyordu.

Kendimi onun boğazına uzanmaktan ve içindeki hayatı çekip almaktan alıkoymak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Tam kaltağın söylenecek her şeyi söylediğini düşünürken, kendinden emin bir sırıtışla öne doğru eğildi. "Biliyorsun, buraya geliyorlar."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gus homurdandı.

"Rico'nun son teslimatımda bundan bahsettiğini duydum... Sanırım iki gün önceydi." dediğini dinlerken hepimiz koltuklarımızda kıpırdandık.

Tepkimi daha fazla tutamayarak, "Ne dedi lan bu?" diye bağırdım.

"Her şeyi anlamadım, sadece çiti aşmak ve sizi hazırlıksız yakalamakla ilgili bir şey. Eddie'ye bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim, o da aynı fikirdeydi. Sizi bekleyip teker teker öldürmeleri gerektiğini düşünüyordu ama onun ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Patron Rico'dur ve o ne derse o olur."

"Ne zaman?"

"Söylemedi ama konuşmalarına bakılırsa yakında olacağını söyleyebilirim."

Gus yumruklarını iki yanında sıkarak ayağa kalktı ve "Dışarı çocuklar," diye emretti.

Onun da hepimiz gibi öfkeli olduğunu bildiğimiz için odadan çıkarken onu takip ettik ve kapı arkamızdan kapandıktan sonra uzun, temizleyici bir nefes alışını izledik. Kendini toparladıktan sonra Shadow'a baktı ve "Lanet olsun kardeşim. Bu konuda bizi uyaramaz mıydın?"

"Kayıp parçanın o olduğunu biliyordum ama her şeyin ne kadar ilerleyeceğinden emin değildim."

"Tüm bunların arkasında onun olduğunu asla tahmin edemezdim."

Riggs'e bakarak, "Bu kaltak tam bir deli," dedim. "Seni anlıyorum kardeşim. Kesinlikle kafayı yemiş."

"Nasıl bu kadar ileri gittiğini merak ediyorsunuz."

Riggs kaşlarını , "Shadow Terry'yle ben de Dillion'ları biraz araştırdım," diye cevap verdi.

"Ve?"

"Gerçekten pek bir şey bulamadım. Tipik şehir çocukları. Çocuklukları pek iyi geçmemişti ama anladığım kadarıyla aileleri iyi insanlardı. Baba iki işte çalışıyordu, ve anne bir kasiyerdi bir yerel

bakkal. Başlarının üzerinde bir çatı, masalarında yemek tutmayı başardılar ve bunu yaparken temiz kaldılar. Denediler ama bunun için gösterecek pek bir şeyleri yoktu." Riggs omuz silkti.

"Ee, ne oldu?"

"Psikiyatrist değilim ama Kate'in kötü bir tohum olduğunu düşünüyorum. Okula gittiğinden çok daha fazla okulu asmış ve Terry ile birlikte ilk kez hırsızlık yaparken yakalandıklarında henüz on üç yaşındaymış. Birkaç yıl sonra, fuhuştan tutuklandı ve her şey o andan itibaren yokuş aşağı gitti. Piliç her zaman bir şeylerin içindeydi ve on yedi yaşındayken taşındı.

"Ve yaşlı Terry de onun izinden ," diye ekledim.

"Evet. Adam kesinlikle kulübedeki en keskin alet değil," diye yanıtladı Riggs. "Kate'in neden para düşkünü, şeytani bir fahişe olduğuna dair gerçek bir cevap yok. Shadow olmasaydı hiçbirimiz ondan şüphelenmezdik bile."

Gus, Shadow'a döndü ve "O haklı . İyi iş çıkardın.

Gerçekten iyiydin."

Gölge başını salladı. "Yardım edebildiğime sevindim."

Gus kimseye bakmadan, "O kâğıt fabrikasının içini görmem lazım. *Hemen!* Kaç adamları olduğunu, ne kadar topları olduğunu ve olası her çıkışı bilmem gerekiyor."

"Böyle bir şeyle uğraştıklarına göre, güvenlik kameralarıyla korunuyor olmalılar. Şimdi oraya gidip onları hackleyeceğim, o zaman tam olarak neler yaptıklarını görebileceğiz," diye yanıtladı Riggs.

"Sawyer ve Murphy'yi yanına al ama mesafenı koru. İşinizi şansa bırakmanızı istemiyorum."

"Anlaşıldı."

"Bunun *hızlı* olması gerekiyor," diye emretti Gus. "Zaman bizden yana değil çocuklar. Kiliseyi arıyorum. Diğerlerini yakaladığımda, o değirmende gözüm olmasını bekliyorum," diye homurdandı Gus.

"Anlaşıldı," diye cevap verdik.

"Peki ya kız?" Murphy sordu.

"Onu bırakın. Jasmine'e haber gönderip, biz yeni düzenlemeler yapana kadar çocuğun onunla kalacağını bildireceğim."

". "

Ayrılmak için döndüğümüzde, Gus Riggs'e seslendi. "Sana güveniyorum evlat."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Prez." Gus gittikten sonra Riggs, Murphy ve bana dönerek, "Dizüstü bilgisayarımı almam gerekiyor. İki dakika içinde benimle SUV'de buluşun."

Kâğıt fabrikasına vardığımızda Riggs sokağın karşısındaki terk edilmiş bir deponun yanına park etti. Değirmen hâlâ çalışır durumda olsa da, bölgedeki az sayıdaki depodan biriydi. Çoğu düşük ekonomiye dayanamamış ve kapanmış, sokağın çoğunu ıssız ve sessiz bırakmıştı. Binanın kendisi oldukça yıkık dökük görünüyordu, pencerelerinde parmaklıklar ve etrafını çevreleyen kırık dökük metal bir çit vardı. Bir metamfetamin laboratuvarı için mükemmel bir yere benziyordu. Riggs dizüstü bilgisayarını açtıktan sonra bize baktı ve şöyle dedi: "Eğer CCTV sistemleri IP bağlantılıysa, o zaman hazırız. Kodu kırmak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Murphy ve ben, o Culebras'ın güvenlik kayıtlarına girerken onu izlemeye devam ettik. Riggs'in dizüstü bilgisayarındaki tuşlara vuran parmaklarının çıkardığı tıkırtı dışında kamyon tamamen sessizdi. Yıllar boyunca, yapabileceği inanılmaz şeyleri görmüştük ve sabırsızlıkla mücadele ediyor olsak da, hepimiz sonunda bizim için başaracağını biliyorduk. Sonunda "Ben varım" dediğinde otuz dakika geçmişti.

Ekranı incelerken hepimiz öne doğru eğildik. Ekran bodrum katına indiğinde Murphy homurdandı: "Vay anasını. Aşağıda on iki istasyon kurmuşlar ve görünüşe göre bu boku günün her saati yapıyorlar."

"Evet, ama şu anda eski usul yapıyorlar." Riggs arka köşedeki üç büyük paslanmaz çelik konteyneri işaret etti. "Şu reaksiyon kabına bakın. Bu herifler üretimde yeni bir aşamaya geçmek üzereler ve burası da bunun için mükemmel bir yer. Kâğıt fabrikası hâlâ çalıştığı için harika bir örtüye ve kokuyu gizlemek için ihtiyaç duydukları havalandırmaya sahipler. Kimse bir şeyler döndüğünden şüphelenmez."

"Kahretsin," diye yakındı Murphy.

Üst kattaki yatak odalarını işaret ederken, "Kate haklıymış gibi görünüyor. Orada da yaşıyor olmalılar."

"Kulüp binasına dönüp bu pisliği Gus'a göstermeliyiz." Riggs dizüstü bilgisayarı bana uzatırken, "Kafa sayımı yapmaya başla. Bu orospu çocuklarından kaç tane olduğunu bilmemiz ve kaç tane çıkış bulabileceğinizi görmemiz gerekiyor. Pencerelerin çoğunda parmaklık var, bu yüzden onlar için endişelenmemize gerek yok."

"Neden çıkışları bilmemiz gerekiyor?" Ben sordum.

"Çünkü bu orospu çocuklarını sonsuza dek bitirecek planım olabilir."

Riggs kulüp binasına dönerken sessizdi. Planı üzerinde düşündüğü belliydi ve yüzündeki yoğun ifadeden planının tam olarak ne olabileceğini merak ediyordum, özellikle de ne kadar kurnaz olduğunu bildiğimden. Riggs sadece kulübümüzün hacker'ı olmakla kalmıyor, aynı zamanda karşılaştığım en zeki adamlardan biriydi. Bir şeyler bilen adamlardan biriydi - benim gibi normal insanların düşünmediği şeyler. Ağzından çıkan şeyler beni şaşırtırdı ama yıllar geçtikçe aklının çalışma şekline alışmıştım ve bunu Culebras'a karşı nasıl kullanacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Kulüp binasına döndüğümüzde herkes toplantı odasında bizi bekliyordu. Riggs dizüstü bilgisayarını yanına alarak odaya girdi ve Gus ile Moose'un önüne koyarak kameralarda tespit edebildiğimiz her şeyi onlara gösterdi. Riggs onların arkasında dururken, "Şu anda sahada sadece on beş adam var, yani kız haklıysa, etrafta olmayan bazı adamlarımız var" dedi.

Moose'un kaşları çatıldı ve "Her kapıda korumaları var" dedi.

"Öyle."

Moose, "Bu bokun etrafında çalışmamız gerekecek," diye belirtti.

"Evet ve yapacağız da. Yalan söylemeyeceğim... burada bazı engellerimiz var ama lehimize işleyecek bazı şeyler de var."

Belli ki sinirlenmiş olan Moose hırladı, "Tamam. Neden bana o şeylerin ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Her şeyden önce, artık buraya gelmeyi planladıklarını biliyoruz. Gözümüz üzerlerinde, yani sürpriz yapma şanslarını kaybettiler," diye güvence verdi Riggs.

T-Bone yumruğunu masaya vurarak hırladı: "Buraya gelsinler. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak için sıraya giren ilk kişi ben olacağım."

"Evet, bunu yapabiliriz.. ya da... saldırıya geçebiliriz." "Bunu nasıl yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Orada saatli bir bombanın üzerinde oturuyorlar kardeşim. O metamfetamin laboratuvarı her türlü uçucu kimyasal maddeyle dolu... Doğru tepkimeye girdiklerinde havaya uçacak türden kimyasallar."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, Riggs bize arkasında durabileceğim bir plan vermişti.

Ona döndüm ve "Ne tür bir reaktant?" diye sordum.

"Ne kadar yaratıcı olmak istediğinize bağlı ama basit bir patlayıcı işimizi görür. Tabii laboratuvara yeterince yaklaşabilirsek."

"Neden kızı kullanmıyoruz?" Ben önerdim. "İçeri girebileceğini biliyoruz. Patlayıcıyı laboratuvara yeterince yaklaştırmak için onu kullanırız ve sonra da bu piçleri yerle bir ederiz," diye homurdandım.

"İşe yarayabilir."

"Evet, işe yarayabilir. Şimdi oraya gidelim ve bu işi sonsuza dek bitirelim," diye kükredim.

Birkaç saniye sonra Gus sandalyesinde arkasına yaslandı ve soğuk bir ifadeyle bize baktı. "Söylemek zorundayım... Sanırım Blaze haklı. Bunu hak ettiler. Bu orospu çocukları kardeşlerimizi öldürdü. Garajımızı havaya uçurdular, lokantamızı vurdular ve bölgemize girebileceklerini düşünme cüretini gösterdiler. Şeytan'ın Öfkesi'ne karşı çıkmanın bedelini ödeme zamanı geldi. Ve hiç kuşkunuz olmasın, bunu hayatlarıyla ödeyecekler... her biri."

"Bu konuda haklısın," diye kükredi Moose. "Bırakın yansınlar."

Gus ayağa kalktı ve "Çağırdığımda harekete geçmeye hazır olun. Blaze, sen Shadow'la birliktesin. Siz ikiniz Riggs'le gidin ve kızı bırakmaya hazırlayın. Murphy, sen benimle ve Moose'la birliktesin. Tüm topçuları kontrol etmeli ve bir saat içinde yola çıkmaya hazır olduğumuzdan emin olmalıyız."

Görevden alınır alınmaz herkes dağıldı ve Shadow ile Riggs'i koridorda takip ederken başım neredeyse dönüyordu. Her şey çok hızlı ilerliyordu ve intikamımızı almak için sabırsızlansam da nefes almak için bir dakika istedim. Ne yazık ki bu bir seçenek değildi. Kate'e bu gece Culebras'lara küçük bir ziyarette bulunacağını bildirmek de dahil olmak üzere yapılması gereken çok şey vardı. Odaya girdiğimizde Kate bizi gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü? Saatlerdir burada oturuyorum!"

Gölge onu görmezden gelerek yavaşça yanına gitti ve önüne oturdu. Birkaç saniye boyunca hiç konuşmadı. Sadece en sert adamların bile tir tir titremesine neden olacak bir bakışla ona baktı. "Biliyor musun, Culebras'a yardım ettiğinde Fury'ye karşı geldin?"

Sarsılmaz güveninin hızla azaldığını ve "Evet" diye cevap verirken sesinin titrediğini görmek beni gerçekten şaşırttı.

"Bu pisliğin parasını ödemededen kurtulamayacağını biliyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

"Evet. Biliyorum." Yalvarırken gözleri büyüdü, "Her şeyi yaparım... sadece Lacie'ne zarar verme. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Çocuğa zarar vermeyeceğiz. Sana söz veriyoruz," diyerek onu temin etti.

Başı öne eğildi ve bir an için o kaltağın ağlayacağını sandım. Gözyaşları için artık çok geçti. Kalpsiz olduğunu çoktan göstermişti. Sadece kendini düşünen bencil bir pislikti ve uysalca "Tamam" diye cevap verirken hiçbirimiz onun saçmalıklarını yutmuyorduk.

"Yapacağın şey şu," diye başladı. "Değirmene gideceksin. Eddie'yi göreceksin... ve ona son birkaç günün ücretini vereceksin. Oradayken, kulüp binasına saldırma planları hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğreneceksin."

"Bana bir şey söyleyeceklerini nereden çıkardın?" diye sorarken gözleri kısıldı.

"Sen akıllı bir kızsın. Eminim onları konuşturmanın bir yolunu bulabilirsin," diye cevap verdi Shadow. "Üzerinizde bir dinleme cihazı olacak, böylece konuşulan her şeyi duyabileceğiz."

"Ama o kadar param yok. Biraz eksikim var." "Ne kadar daha lazım?"

"Kasabadan ayrılacağım için bir kısmını harcadım," diye açıkladı omuz silkerek. "Aslında o parayla kasabadan kaçmayı ve işe başlamak için o parayı kullanmayı planlıyordum. Bu gece oraya gittiğimde beş yüz eksikim olursa bir şeyler döndüğünü anlarlar."

"Biz icabına bakarız." Gölge saatine baktı. "Seni ne zaman bekliyorlar?"

"İşten çıktığımda genellikle sabah saat bir civarında oraya giderim."

Riggs, "Genellikle işten sonra gidiyorsa, kıyafetlerini değiştirmesi gerekecektir," diye önerdi.

"Anlaştık."

"Bu da bize hazırlanmak için üç saatten biraz fazla zaman veriyor." Gölge bize doğru baktı. "Ona yiyecek bir şeyler getirmemiz ve kıyafetlerini değiştirmesine izin vermemiz gerekecek. Hazır olduğunda Riggs, sen onu bağla, biz de para çantasını hazırlayalım."

"bilin."

Ayrılmak için ayağa kalktığımızda Gölge Kate'e ters ters baktı ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Bu işte ikinci bir şans yok. Azıcık bile hata yaparsan, değer verdiğin her şey alevler içinde kalır. Anladın mı?"

Tamamen korkmuş bir şekilde, "Evet. Anladım." cevap verdi.

KENADEE

A Kevin ve ben çatı katından ayrıldıktan sonra aşağıya indik ve Logan'ın okul projesini tamamladığını ve video oyunlarını oynamakta özgür olduğunu görünce çok heyecanlandı. En kısa sürede

oyun odasına girip beni yalnız bıraktığında zihnim dolaşmaya başladı. Sawyer'ı Kate'le birlikte gördüğümü ve onu kulüp binasına götürürken yüzünde beliren ifadeyi düşünmeye başladım. Bunu düşündüğüm için bile kendime lanet ettim. Burada olan her küçük şeyi takıntı haline getirmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. Bu beni sadece delirtirdi. Ama koridorda yürürken Jasmine'i kucığında Kate'in kızıyla gördüğümde, verdiğim bu söz pencereden uçup gitti.

Şüpheli görünmemeye çalışarak sordum, "Hey, Jasmine. Kim var orada?"

"Bu Lacie." Gülümsedi. "Gördüğün en şirin şey değil mi?"

"Evet. Çok sevimli." Kate'in onu bir haftadan kısa bir süre önce RSV nedeniyle hastaneye getirdiğini hatırlayarak, ateşi olup olmadığına bakmak için elimi yavaşça kıymetli, küçük başının üzerinde gezdirdim. Cildine dokunduğumda soğuk olduğunu görünce rahatladım. Bir şeyler biliyor olabileceğini umarak, "O senin mi?" diye sordum.

"Hayır. Gus sadece bir süreliğine ona göz kulak olmamı istedi."

"Yani kime ait olduğu hakkında bir fikrin yok mu?"

"Bana çocuğun geçmişiyle ilgili tüm bilgileri verecek zamanı olmadı." Kıkırdadı. "Biliyor musun?"

"Elbette." Parmağımın ucunu Lacie'nin küçük ayağının altında gezdirirken gülümsedim. "Sanırım annesinin nerede olabileceğine dair bir fikriniz yok."

"Hayır. Ben de bilmiyorum." Endişeli bir bakış attı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Hiç de değil. Sadece Lacie'yi tanıyabileceğimi düşünmüştüm ama eminim onu başka tatlı bir kızla karıştırmışımıdır." Yalan söyledim. "Her neyse, etrafta hiç erkek gördün mü?"

"Hayır. Bana sorarsanız bir şeyler söyleyebilirim." "Nereden biliyorsun?"

"Sevgilim, belanın kokusunu yüz mil öteden alabilecek kadar uzun süredir buralardayım." İfadesi ciddileşerek devam etti: "Sadece sıkı dur, sen farkına bile varmadan hepsi geçecek. Göreceksin."

"Tamam. Elimden geleni yapacağım."

"Bu ufaklığı bezini değiştirmeye ve biberon vermeye götüreceğim."

"Tamam. Belki size sonra yetişirim."

Odama döndüğümde, Robyn'i kontrol etme zamanının geldiğine karar verdim, ama ne yazık ki, işte meşguldü ve daha sonraya kadar konuşamazdı. Telefonu kapattıktan sonra annemi aramaya çalıştım ama cevap alamadım. En son ne zaman annemi aramak için telefonu elime aldığımı hatırlamıyordum ve işte o zaman aklıma geldi. İşimi ve kaçırdığım onca şeyi düşünmek beni sıla hasretine, gerçekten sıla hasretine sürüklemişti. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak cevapsız mesajlarımı ve e-postalarımı kontrol ettim ve hepsini gözden geçirdikten sonra kendimi pek de iyi hissetmiyordum. Televizyonu açtım ve en sevdiğim film serilerinden birinin açık olduğunu görünce rahatladım. Yatağa kıvrıldım ve kapımın önünden hızla geçen ayak seslerini duymamak için elimden geleni yaptım.

Serinin son filmini izlediğimde gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Sawyer'ı görme umuduyla uyanık kalmak için elimden geleni yapmıştım. Bir şeyler atıştırmak için mutfığa gitmiş, Robyn'le bir saatten fazla konuşmuş ve annemin mesajlarını yanıtlamıştım. Geç oluyordu, ben de yatmaya karar . Yorganı tam üzerime çekmiştim ki birinin kapıyı çaldığını duydum. Saniyeler sonra kapım hafifçe açıldı ve Sawyer içeri girdi. "Uyuyor musun?"

Başucu lambasını yakarken ona "Hayır, henüz değil," dedim.

"Birazdan yola çıkacağım ve sana iyi geceler dilemek için uğramak istedim."

"Gidiyor musun?"

"Üzgünüm, vahşi kedi." Yatağın kenarına çöktü. "Kardeşlerle ilgilenmem gereken bazı şeyler var."

"Oh" diye cevap verdiğimde hayal kırıklığımı gizlemeye çalışmadım. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece seni biraz özlüyorum." "Sadece biraz mı?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Tekrar kaçıp gitmek zorunda olmasaydın seni özlemek zorunda kalmazdım ama ilgilenmen gereken şeyler olduğunu biliyorum."

"Evet, öyle." "Ama gitmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum" derken sesi değişti.

"Ne hakkında?"

Hiç önemli bir şey değilmiş gibi, "Karantina sona erdiğinde, senin dairendeki eşyaları benim evime taşımaları için bazı adamlardan yardım almayı düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Burada kalmak isteyeceğini düşünmemiştim."

"Bu konuda haklısın," diye karşılık verdim oldukça olumsuz bir tonda. "Ama bu her şeyi bırakıp senin yanına taşınacağım anlamına gelmiyor."

Kaşları çatıldı. "Peki neden olmasın?" "Cidden, Sawyer. İki kez çıktık." "Yani?"

"Birbirimizi yeni yeni tanıyoruz. Bir hevesle birlikte yaşamaya başlayamayız."

"Birbirimizi yeterince iyi tanıyoruz." "Sana daha önce de söyledim... *aradığım kişi sensin* Kenadee." dediğinde sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. Sana bunu söylediğimde boşa konuşmuyordum."

"Bunu biliyorum Sawyer." Avucumu göğsünün üzerine koydum. "Ben de sana söylediklerimde ciddiydim. Elimizde iyi bir şey var. Gerçekten iyi bir şey ve çok hızlı hareket ederek bunu mahvetmek istemiyorum."

"Seni evimde ve yatağımda istiyorum. Bunda yanlış olan ne?" diye hırladı.

"Birincisi, her şey *seninle* ilgili değil." Sırtı sertleşti ve söylediklerimi gerçekten duymadığını görebiliyordum. Devam ederken ona doğru eğildim, "Sana aşık oluyorum Sawyer Mathews. Sert ve hızlı bir şekilde aşık oluyorum. Ve bu beni korkutuyor. Senin yaşadığın bu dünya

bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Burada anlamadığım şeyler oluyor ve ben hala her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum."

"Ne gibi?"

"Kate Dillion ve bebeğinin burada olması ve nedenini anlayamamam gibi."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü siz ve çocuklar onu buraya sürüklediğinizde ben de Kevin ile birlikte çatıdaydım. İlk başta onu koruduğunuzu ve bizimle birlikte tecrit altında kalacağını düşünmüştüm ama onu görmediğim için burada olmasının başka bir nedeni olduğunu varsayabilirim... belki de kardeşi Terry yüzündendir."

"Kahretsin," diye homurdandı nefesinin altında. "Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, muhtemelen değilim Sawyer. Belki de birlikte yaşamaya başlamak gibi fikirler ortaya atmadan önce bunu düşünmelisin!" Tersledim. "Değer verdiğim biri hakkında sorularım olduğu ve endişelendiğim için özür dilemeyeceğim. Ben buyum işte."

"Bu saçmalık için zamanım ," diye homurdandı. "Gitmem gerek."

Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerlerken ona usulca "*Sawyer*" diye seslendim.

"Gitmem gerek Kenadee."

Ona doğru yürüdüm. "Gitmen gerektiğini biliyorum ama tehlikeye doğru giderken buradan kızgın bir şekilde ayrılamazsın."

"Kızgın değilim."

"Evet, öylesin." Ona yaklaşırken gülümsedim. "Söylemem gereken bir şey daha var... Tüm bu çılgınca şeyleri yaşıyor olman ve şu anda seninle birlikte yaşamak istemiyor olmam, seni istemediğim ya da seninle bir gelecek istemediğim anlamına gelmiyor. Çünkü istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Peki, ne diyorsun?"

"Sadece biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Hepsi bu." Kollarımı boynuna doladım ve ekledim: "Bu aynı zamanda Kevin'e de birlikte olma fikrimize alışması için şans verecek. Tüm bunları onun üzerine yıkmak adil olmaz."

"Cidden çocuğumu bana karşı mı kullanacaksın?" "Haklı olduğumu biliyorsun."

"Belki, ama bu sevdiğim anlamına gelmez.

o."

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu öptüm.

usulca. Elleri belime dolandı ve öpücüğü devralırken beni hızla kendine çekti. Tam işler kızışmak üzereyken kapıma vuruldu ve Riggs bağırdı, "Hallettim. Çıkma vakti geldi kardeşim."

Sawyer bir adım geri çekildi ve beni alnımdan öptükten sonra, "Yarın görüşürüz," dedi.

"Tamam." Odadan çıkışını izlerken, kalmasını isteme dürtümle savaşmak zorunda kaldım. Onu bir kez daha görme ihtiyacıyla kapıya doğru koştum ve "Sawyer?" diye seslendim.

"Evet?" diye cevap verirken o ve Riggs dönüp bana baktılar.

"Siz ikiniz dikkatli olun."

"Her zaman, vahşi kedi. Her zaman."

BLAZE

T Plan harekete geçmişti. Kabloyu takarken, Gölge onunla son bir kez planın üzerinden geçmiş ve Kate'in kendisinden tam olarak ne beklediğini bildiğinden emin olmuştu o değirmene girdiğinde. Riggs onunla meşgulken Murphy de Gus ve Moose'la birlikte topçu odasında silahlarımızı ve cephanemizi kontrol ediyordu. Riggs ayrıca onlara planımızı hayata geçirmek için ihtiyaç duyacağımız özel bir ekipmanı aratıyordu. Her birimiz kulüp binasından ayrılmaya hazırlanırken hiçbir şeyi şansa bırakmadık ve her şeyi bir araya getirdikten sonra Gus bizi son detayları gözden geçirmek için tekrar bir araya çağırdı. Gitmeye hazır olduğumuzda, hepimiz yüklenmek için otoparka doğru yola çıktık. Murphy'nin en azından değirmene yaklaşıp kadar Kate'in arabasında birlikte gitmesine karar verilmişti, böylece Kate'in aptalca bir şey yapmayacağından emin olabilirdi. Riggs para dolu çantayı onlara götürdüğünde daha yeni içeri girmiş ve kemerlerini bağlamışlardı.

Riggs ona çantayı , "Buna ihtiyacı olacak," dedi.

Kola uzandığında Murphy kaşlarını kaldırdı ve "Her şey burada mı?" diye sordu.

"Evet, *her şey* orada," güvence verdi.

Murphy çantayı arka koltuğa yerleştirirken başıyla onayladı. "O zaman yola çıkmaya hazırız gibi görünüyor."

"Öyleyiz."

Culebraların yerinde olduğundan emin olmak için güvenlik kameralarını kontrol ettikten sonra Gus işaret verdi ve Kate ile Murphy'nin önderliğinde kapıdan çıktık. Russel Caddesi'ne yaklaşmaya başladığımızda Kate arabasını Murphy'nin inmesine yetecek kadar kenara çekti,

ve sonra değirmene doğru devam etti. Fark edilmeden mümkün olduğunca yaklaşmayı umarak hepimiz dağılmaya başladık ve çeşitli kavşaklardan binaya yaklaştık. Olabildiğince yaklaştığımızda Riggs dizüstü bilgisayarını açtı. Kameralar ve gizli mikrofon sayesinde Kate'in arka otoparka yanaşıp arabasından inişini izleyebildik. Elinde spor çantasıyla arka kapıya doğru ilerledi ve gardiyanlardan biri onu içeri aldı. Üstünü aradıktan sonra çantaya uzandı ve onu girişten geçirmeden önce bir dakika boyunca inceledi.

Riggs gururla, "göre içerideyiz," dedi.

Mikrofonun sesini açtığında adamlardan birinin şöyle dediğini duyduk: "Eddie aşağıda. Olduğun yerde kal, burada olduğunu ona haber vereyim."

"Neden beklemek zorundayım? Meşgul falan mı?" diye sordu endişeyle.

Ekrana uzanıp onu sarsmak ve bu kadar şüpheli davranmaması için uyarmak istedim ama hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Sadece orada oturup adamın "Sadece sana söyleneni yap, puta" diye cevap vermesini izleyebilirdik.

Kate orada durmuş tırnaklarıyla oynayarak beklerken, bodrumda harıl harıl çalışan kadın ve erkekleri görebiliyorduk. Her istasyon çalışır durumdaydı ve gardiyanlar ileri geri yürüyerek onların her hareketini izliyordu. Her biri farklı kimyasalları çeşitli kaplara karıştırırken, hiçbirinin bu oyunda yeni olmadığı açıktı. Bir dizi fabrika işçisi gibi, hepsi ne yaptıklarını tam olarak bilecek kadar uzun süredir bu boku yapıyorlardı. Tüm bu çılgınlığa kapılmak kolaydı ama odanın köşesinde konuşan iki adamı fark ettiğimde dikkatim başka yöne çekildi. El hareketleri düzensizdi, sanki tartışıyorlardı ve içlerinden biri diğerine doğru bir adım attığında, "Kahretsin. Bu hiç iyi görünmüyor."

"Bu da neyin ?"

"Hiçbir fikrim yok ama Kate'e aşağıda ihtiyacımız var. Hemen!" Riggs homurdandı.

Moose ona, "Sadece bir dakika ver," dedi. "Orada uzun süredir beklemiyor."

Sabır hiçbir zaman güçlü yönlerimizden biri olmamıştı. Bizler el yordamıyla yaşayan, önce davranıp sonra soru soran adamlardık ve ördek gibi oturmak hiçbirimizin pek hoşlandığı bir şey değildi. Tam hepimiz kendimizi kaybetmek üzereyken gardiyan Kate'e döndü ve "Seni bekliyor" dedi.

"Zamanı gelmişti," diye homurdanarak arkasını döndü ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Montaj hattının arkasındaki kısa boylu, güdük bir adama doğru yürümesini izledik. Ona spor çantasını uzatırken, "Eddie! Nasılsın tatlım?" dediğini duyduk.

"Hangi ?"

"Biraz geç kaldığımı biliyorum ama kızım hastanedeydi. Bu da beni biraz geciktirdi."

"Bu saçmalığa daha kaç kere inanmamı bekliyorsun?" Eddie alay etti.

"Böyle bir konuda sana yalan söylemeyeceğimi biliyorsun. O gerçekten hastaydı."

"bile değil," hırlayarak çantayı kadının elinden aldı.

Eddie çantadan parayı çıkarmaya başladığında, harekete geçme zamanının geldiğini anlamıştık. Riggs farlarına uzandı ve diğerlerine planın ikinci aşamasını harekete geçirme zamanının geldiğini işaret etmek için üç kez yanıp söndü. Birkaç dakika bekledik ve herkes yerini aldıktan sonra Gus Riggs'e başıyla işaret ederek devam etmesini söyledi. Riggs fünüyeyi çıkardı ve sonra tekrar ekrana baktı. Kate'in Eddie'ye yaklaşıp, "Ee... Şeytan'ın Öfkesi hakkında başka konuşmalar oldu mu?" diye fısıldamasını izledik.

"Neden soruyorsun?" diye sorarken ona şüpheli bir bakış attı.

Sadece bu sözlerle kızının güvenliğini sağlamıştı. Ne yazık ki kendisi için bir şey yapmak için artık çok geçti. Riggs fünüyenin düğmesine basarak spor çantasının gizlenmiş küçük el yapımı patlayıcıyı tetikledi. Sadece küçük bir patlayıcıydı, bir arabayı havaya uçurmaya ancak yeterdi, ama içindekiler laboratuvardaki diğer tüm kimyasallarla birlikte tutuştuğunda, görülmeye değer bir manzaraydı. İkinci ve daha büyük bir patlamayla alevler ve harç tüm binaya yayılmadan önce mavi alevler odanın dört bir yanını sardı. Patlama o kadar şiddetliydi ki kamyonun yüz metre ötede titrediğini hissettik. Kimsenin binadan çıkamayacağından emin olmamız gerekiyordu, bu yüzden yangın kontrol altına alınır alınmaz Gus bize döndü ve "Gidelim" diye emretti.

Tam cipten inmek üzereydik ki Riggs'in yangın alarmlarının devreye girmemesi için elektriği kesmekten bahsettiğini hatırladım. Hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim, bu yüzden ona döndüm ve "Elektriği kesmeyi unutma" dedim.

"Zaten, anladım."

Kamyondan iner inmez diğerleriyle buluşmak için acele ettik. Yaklaştıkça alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordum ve Cyrus'un yanına geldiğimizde koku beni neredeyse boğuyordu. Riggs uyardı, "Bunu hızlı yapmalısınız. Bu bok zehirli."

Duman bulutunun arasından ikinci katta şüpheli hareket fark ettim. Birkaç dakika sonra, bir sandalyenin pencereden içeri girmesiyle camlar dışarı fırladı. Arkasında alevler yanan bir adam ellerini sallayarak "Hey! Buradayım!" diye bağırmaya başladı.

Bir an bile tereddüt etmeden silahımı adamın kafasına doğrulttum ve tetiğe bastım, başka bir ses çıkaramadan alevlerin içine doğru savruldu. Cyrus arkamdan geldi ve "İyi yakaladın kardeşim. Arka kapıya göz kulak ol. Birkaç dakika önce kaçmaya çalışan bir çift vardı ama Gauge onları dışarı çıkamadan yakaladı."

". "

T-Bone yürüyerek geldiğinde, "Kahretsin. Lanet lokumları getirmeyi unutmuşum."

"Arkadan nasıl görünüyor?" Gus sordu.

"Biri kurtulmayı başardı ama ona bir kurşun sıktık ve kamyonun arkasına yükledik."

Biz orada durup izlerken, bir patlama diğerini takip etti ve bina alev ve dumanla kaplanırken ortalık 4 Temmuz'a döndü. Herhangi bir hareket belirtisi olmadığından emin olmak için her çıkışı izlemeye devam ettik. Hayatta kalan kimse olmadığından emin olduktan sonra araçlarımıza geri döndük ve polis ve itfaiyeciler gelmeye başlamadan hemen önce kaçışımızı gerçekleştirdik. Oradan intikamımızı aldığımızı bilerek ayrıldık ama işimiz bitmemişti, hatta yakın bile değildi. Hepimiz sonu gelmeyen bir savaşta sadece küçük bir muharebe kazandığımızı biliyorduk, bu yüzden büyük bir kutlama olmayacaktı. Ne bir parti ne de bir kutlama. Yaralarımızı sarma, kayıplarımızın yasını tutma ve yıkılanları yeniden inşa etmeye başlama zamanımız gelmişti.

Kulüp binasına geldiğimizde saat neredeyse sabahın üçüydü. Hepimiz yorulmuştuk ve günü bitirmeye hazırdık. İçeri girmeden önce Gus hepimizi yanına çağırdı ve şöyle dedi: "Bu gece iyi iş çıkardınız. Keşke Runt ve Lowball da burada olup bunu görebilselerdi ama ruhen burada olduklarını biliyorum. Yarın yeni bir gün başlıyor. Tecrit sona erdi ama henüz tehlikeyi değiliz. Tetikte olun. Gözlerinizi ve kulaklarınızı açık tutmanızı istiyorum."

Tüm bunların geri tepmesi ihtimaline karşı. Şu an itibariyle, bu Culebra piçleri hakkında fazla bir şey bilmiyoruz ve onlardan daha fazlası olabilir... *çok daha fazlası.*"

Bu düşünce kanımı dondurdu. Her şey çok hızlı geliştiğinden, normalde toplayacağımız bilgiyi toplayacak zamanımız olmamıştı. Endişeyle, "Ya varsa?" diye sordum.

"O zaman misilleme yapmalarına hazır olmamız gerekecek. Bu konuda endişelenmeden önce Riggs'in biraz kazı yapmasına ihtiyacımız olacak - çok fazla kazı. Şimdilik, önümüzdeki birkaç saati telafi etmek için kullanın ve sonra, garajı ve lokantayı tekrar açmak için çalışmamızı istiyorum ve bu hafta sonu çocuklarımız için bir anma koşusu ve yemek partisi planlamamız gerekecek."

"Ne zaman istersen hazırım Prez. Sadece söylemen yeterli," diyerek T-Bone ona güvence verdi.

"Biraz dinlenin çocuklar."

Diğerleri dağılmaya başladığında Riggs'in Gus'a "Çocuk konusunda ne yapacağız?" diye sorduğunu duydum.

"Eminim onu yanına alacak birini bulabiliriz," diye Gus.

Moose başını sallayarak, "Louise'in onu götürecektir biri var," dedi. "Kim?"

"Lokantadaki garsonlardan biri. Gerçekten tatlı bir kız. O ve kocası yıllardır çocuk sahibi olmaya çalışıyor ama bir türlü şansları yaver gitmiyor. Zavallıcık sırf evlat edinme masraflarını için aylardır çift vardiya çalışıyor. Bebeğe çok iyi bakacaklar."

"Sence sessiz kalır mı?"

"Hiç şüphe yok. Ayrıca Riggs elimizde. Her şeyin yasal görünmesini sağlayabilir."

"O zaman bunu gerçekleştirin ve Louise'e onlara yardım etmek için elimizden geleni yapacağımızı söyleyin."

". "

Bu konuyu açmaktan nefret ediyordum ama sorulması gereken bir soruydu. "Peki ya Terry?"

Riggs yüzünü buruşturarak bana baktı. "Shadow o adama cehennemi yaşattı."

Belki de ona ikinci bir şans vermeyi düşünmeliyiz."

"Yok artık. Johnny'yi öldürdüğümüz gece o da oradaydı. Kulübe bulaşmanın sonuçlarını biliyordu," diye homurdandı Gus. "Terry Dillion için başka şans olmayacak. T-Bone'u ve birkaç adamı

Beklentiler sabah onunla ilgilenir. Bu gece bunlarla uğraşamayacak kadar yorgunum."

"Anlaşıldı."

Konuşmamız bittikten sonra Riggs'i içeri kadar takip ettim ve sıcak bir duş almak için doğruca odama yöneldim. Bir çift eşofman giydikten sonra yatağıma girmeye başladım ama durdum. Yatağıma tek başıma girme düşüncesi bana cazip gelmiyordu, hele de Kenadee koridorun hemen aşağısındayken. Bir an bile düşünmeden onun odasına doğru yöneldim. Onun yanındaki yatağına uzanmaya o kadar niyetliydim ki kilidi açıp kapıyı çalmadan odasına girdiğimde kendimi suçlu bile hissetmedim. Onunla aynı odada olmak bile tüm bedenimi rahatlattı ve gece boyunca üzerimde taşıdığım gerginlik hızla kaybolmaya başladı. Kendimi dikkatlice yatağına bıraktım, yanına uzanırken onu uyandırmamak için elimden geleni yaptım, kolumu beline doladığımda kokusunu içime çektim.

Birkaç dakika öylece yattım, sadece nefes alışının rahatlatıcı sesini dinledim ve "Sawyer?" diye fısıldadığını duyana kadar hala uyuduğunu düşündüm.

Onu omzundan hafifçe öptüm. "Geç oldu. Uyumaya devam et."

"Her şey yolunda mı?"

"İyiden de öte." Bir an durakladım, sonra ona "göre yarın gece kendi yatağında uyuyacaksın" dedim.

"Ne?"

"Tecrit sona erdi. Evinize gidebilirsiniz."

"Ah" diye mırıldandığında sesindeki hayal kırıklığını fark etmedim.

"Evime gelme fikrini her zaman değiştirebilirsin." "Biliyorum."

Öyle olmasını dileyerek elimi kalçasında gezdirdim. "Şimdi biraz uyu."

Kalçalarını yavaşça geriye doğru itti, kıcını hafifçe sıkıma bastırırken baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı, "Ya uyumak istemezsem?"

"Yorgun değil misin, vahşi kedi?" Elim karnından aşağı inip dantel külotunun altından geçerken sordum.

Parmaklarım bacaklarının arasından kayarken, "Hayır, hiç yorgun değilim," diye inledi. Kıcı büyüyen ereksiyonuma doğru geri kayd ve ben de karşılık olarak inledim. Basit bir hareketle onu da çok istememi sağlamıştı.

Ona duyduğum arzunun sınırı yoktu. İstedğim her şey ondaydı ve kollarıma gelene kadar bunun farkına bile varmamıştım. Parmak uçlarımı içine kaydırđım ve çoktan sırlsıklam olduğunu gördüğümde kan aletime hücum etti. "Tanrım, Sawyer!" diye inlediğinde onu okşamaya yeni başlamıştım.

Dudaklarından çıkan ismimin sesi beni teşvik etti ve onun içinde olmak için bir an daha bekleyemedim. O itiraz edemeden parmaklarımı geri çektim ve külotunu hızla uzun, ince bacaklarından aşağı indirdim. Eşofmanlarımı çıkardıktan sonra ellerimi kalçalarına götürdüm ve kışını kendime doğru çektim. İçgüdüsel olarak, bacakları benim için genişçe açıldı ve kendimi onun merkezine yerleştirirken bana tam erişim sağladı. İçine girdiğimde sırtı bana doğru yükseldiğinde içimi bir memnuniyet duygusu kapladı. Çok sıkıydı ve sadece içinde olmak bile gecenin çılgınlığını unutturuyordu. Daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi, o kollarımdayken başka kimse yoktu. *Sadece o vardı.*

"Beni deli ediyorsun, vahşî kedi. Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim," diye homurdandım parmaklarım kalçalarını delerken.

Tekrar tekrar içine girdim, onu derin ve sert bir şekilde becerdim. Bana karşı sürtünmeye başladığında ateşli bir inilti titreşti, kalçalarının her kayışında beni daha fazla aldı. Neye ihtiyacı olduğunu bildiğim için elimi kalçasından bacaklarının arasına kaydırđım ve klitorisine ulaştığımda nefesi hızlandı. Onu işkence eden bir ritimle okşamaya başladığımda zevk çığlıkları odada yankılandı ve "Durma!" diye yalvarırken kaslarının her tarafında kasıldığını hissetmem uzun sürmedi.

O kadar iyi, o kadar mükemmel hissediyordu ki, artık benim olmuştu. Vücudu etrafımda titremeye başladı, ben acımasızca içeri girerken beni teşvik etti, tekrar tekrar, sonunda işkence dolu bir inilti çıkardı ve etrafımda kenetlendi. Dünyada bundan daha iyi bir his olamazdı ve karnımdaki ve bacaklarımdaki kaslar gerildikçe serbest kalışımın arttığını hissettim. Son bir hamleyle onu kendime çektim ve tam ve mutlak bir tatminle hırılayarak içine boşaldım.

İkimiz de hareket etmedik. Nefeslerimiz yavaşlamaya başlarken birbirimize sokulmuş bir şekilde öylece uzandık. Elime uzandı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken, kolumu şefkatli bir kucaklamayla altına sıkıştırdı. "Sawyer?"

"Um-hmm?"

"Gitmeme izin
verme."

"Neden bana söylemek ister misin?"

"Eve döndüğümde, bunun bir son olmasına izin verme," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. "Tekrar söylüyorum, evime gelme konusunda fikrini değiştirebilirsin." I

dalga geçti.

"Ciddiyim, Sawyer." İç çekti. "Bunu istiyorum ve benden vazgeçmenden ya da başka bir şeyden korkuyorum."

"Bunun olmasına imkân yok, bebeğim." Öpücüklerimi omzunda gezdirdim. "Muhtemelen bunu sana söylememeliyim... ama bir planım var. Sana bu *planın* tüm detaylarını anlatmayacağım ama şunu söyleyebilirim ki, bu planın hedefime ulaşmama yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Çok uykulu olmalısın, çünkü hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Şöyle söyleyeyim... seni ne kadar çabuk evime ve yatağıma alırsam o kadar iyi."

"Kulağa hoş ."

"Güzel. Yarın taşınmak ister misin?" Dürttüm.

"*Sawyer.*"

"Biliyorum. Biliyorum." Ben de güldüm. "Madem eve gidiyorsun, sana Robyn hakkında söylemem gereken bir şey var."

"Robyn?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Runt'la aralarında bir şeyler biliyorsun."

"Çok fazla bir şey yoktu. Lokantada tanıştıktan sonra bir gece dışarı çıktılar ve kız çok fazla içti. Gerçekten bir şey olmadı."

"Evet, şey. Tam olarak orada bitmedi."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye çığlık atarak kucaklaşmamızı yarıda kesti ve yüzüme doğru yuvarlandı.

Belli ki bu haber onu şaşırtmıştı ve aralarını açmak istemiyordum ama durumu göz önüne alırsak Kenadee'nin bilmesi gerekiyordu. "O gece bitmedi. Arayıp mesajlaşıyorlardı ve hatta sen uyurken ya da benimle dışarıdayken birkaç kez senin dairene geldi."

"Robyn bunu bana neden söylemedi?"

"Biliyorsam ne olayım. Runt da anlamadı. Aslında etrafta gizlice dolaşmaları onu biraz rahatsız ediyordu." Kıs kıs güldüm. "Özellikle de dışarıda geçirdiğimiz geceden sonra."

Sırtını şilteye yaslayarak tavana baktı ve "Şu küçük fahişe!" diye mırıldandı.

"Bu konuyu açmamın tek nedeni onu falan sorabilecek olması. Ona lokantada öldürüldüğünü söyleyemezsin. Ölümü polise bildirilmedi ve o da senin gibi neden hastaneye gitmediğine dair sorular sorabilir. Bu tür sorulara ihtiyacımız yok. Bir iş için çağrıldığını söyleyebilirsiniz ya da kulüp için koşarken bir kazada öldüğünü söyleyebilirsiniz. Karar sizin."

"İkisi de harika seçenekler değil." "Hayır, ama elinizde sadece bunlar var."

Yorgun gözlerle bana bakmak için döndüğünde başı yana kaydı. "Vay be, teşekkürler."

"Sadece yardım etmek için elimden geleni yapıyorum." Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çekerek sarıldım. "Yarın büyük bir gün olacak. Uykuya ihtiyacın olacak."

"Tamam." Vücudu bir an hareketsiz kaldı ve sonra "Sawyer?" diye fısıldadı.

"Öyle mi?"

"İyi geceler."

İçimde başka bir şey söyleyeceğine dair bir his vardı ama geç olduğu için zorlamadım. Onun yerine omzunu öptüm. "İyi geceler, vahşi kedi."

KENADEE

I Sabahı Sawyer'ın kollarında geçirmek, vücudunun sıcaklığını yanımda hissetmek istiyordum ama bu bir seçenek değildi. Kevin ve ailesine yardım etmesi gerekiyordu.

toparlanmıştım ve işe dönmem gerekiyordu. İkimiz de o yataktan çıkacağımız için pek heyecanlı değildik. İkimiz de baş başa kalmamızın bir süre alacağını biliyorduk, bu yüzden sahip olduğumuz zamanı değerlendirdik ve o ailesini bulmak için yola çıkmadan önce son bir kez seviştik. O gittikten sonra duş aldım ve giyindikten sonra gerçekten bana ait olan birkaç eşyayı başladım. Sadie'nin bana verdiği her şeyi, kıyafetler de dahil olmak üzere bir sepete koydum ve şifonyerin üzerine yerleştirdim. Ona kısa bir not yazıp bunları ödünç almama izin verdiği için teşekkür ettim ve yığının üstüne bıraktım. İşim bittiğinde Sawyer'ın beni daireme götürmeye hazır olup olmadığına bakmaya gittim.

Odasına doğru ilerlerken Riggs'le karşılaştım. "Hey, bebek. Blaze'i mi arıyorsun?"

"Evet. Onu gördün mü?"

"Koridorun sonunda ailesiyle birlikte. Sanırım arabalarını yüklemelerine yardım ediyor."

"Tamam. Teşekkürler, Riggs."

Gitmek için döndüğümde, "Hey, Kenadee?" dedi.

"Evet?" dedi.

"Bize yardım etmek için dolayı size teşekkür etmek istedim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ki her şeyden bahsediyorum, bana haber verin," dedi sesindeki samimiyetle.

"Teşekkürler Riggs. Minnettarım."

"Oğluma iyi bak, Blaze," diye takıldı. "O iyi bir çocuk. Senin gibi iyi bir kadını hak ediyor."

Uzaklaşmaya başladığında, "Hoşça kal Riggs. Kendine iyi bak."

"Bunu planlayın."

Sawyer'ın ailesinin odasına indiğimde kapı ardına kadar açıktı, ben de etrafta kimse var mı diye bakmak için başımı içeri uzattım. Odanın boş olduğunu ve tüm eşyalarının çoktan toplanıp gittiğini görünce şaşırdım. Tam gitmek için dönmüştüm ki Janice'in adımı seslendiğini duydum. "Kenadee?"

Arkamı döndüğümde onu elinde küçük bir kozmetik çantasıyla banyodan çıkarken buldum. "Hey. Çoktan gittiğini düşünmeye başlamıştım."

"Henüz değil ama yaklaşıyoruz," diye cevap verdi heyecanla. "Sawyer'ı mı arıyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"Dan ve Kevin ile birlikte bazı eşyalarımızı arabaya götürdü. Hemen dönecekler." Bana doğru yürümeye başlarken yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve "Geçen gün birlikte geçirdiğimiz sabahdan ne kadar keyif aldığımı söylemek istedim. Bence sen çok özel bir genç bayansın."

Gülümseyerek cevap verdim: "Teşekkür ederim Bayan Mathews. Ben de çok keyif aldım."

Umarım bunu bir ara tekrar yapabiliriz."

"Umarım gerçekten bunu kastediyorsundur." Elini omzuma koydu. "Sawyer sana çok düşkün."

"Ve ona çok düşkünüm."

"Ona birini gerçekten sevmenin ne demek olduğunu göstermek için güçlü bir kadın gerektiğini hep söyledim. Bence o bunu sende buldu." "Umarım sen de onda aynısını bulmuşsundur." diye devam ederken yüzünde umutlu bir ifade belirdi.

Tam cevap vermek üzereyken Sawyer arkamızdan geldi ve "Ne duruyorsunuz hanımlar?" diye sordu. Gitmemiz gerekiyor."

"Ben de Kenadee'ye onu yakında tekrar göreceğimi umduğumu söylüyordum." Yanıma geldi ve bana hızlıca sarıldı. "*Çok yakında.*"

"Çok uzun sürmeyeceğinden eminim," diye onu temin ettim. "Dan ve Kevin'a veda ettiğimi söylemeyi unutma."

"Elbette." Kapıya doğru yürümeye başlarken Sawyer'a baktı ve "Akşam evde görüşürüz," dedi.

O gittikten sonra Sawyer'ın son eşyalarını toplamasına yardım ettim ve sonra bisikletine doğru yola çıktık. Daireme giderken acı-tatlı bir yolculuk yaptım. Özgürlüğüme kavuştuğum için heyecanlansam da Sawyer'a veda etmek için sabırsızlanıyordum. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum. Kalbimin derinliklerinde geleceğimin onunla olduğunu biliyordum. Sadece sabırlı olmalıydım ve iki ayağımla birden atlamadan önce ikimizin de hazır olduğundan emin olmalıydım. Eğer aşkımız gerçekten inandığım kadar güçlüyse, birbirimizi daha iyi tanımak için biraz zaman harcamak paylaştığımız şeyi daha da iyi hale getirecekti.

Kaldırıma yanaştığında motoru kapattı ve motosikletten inmeme yardım etti. Ona kaskımı uzatırken, "Akşam yemeğine seni almak için yedi buçukta burada olacağım" dedi.

"Ne için?"

"Çıkmamız gerektiğini söyledin, biz de öyle yapacağız." Sırıttı. "Akşam yemeği bu akşam yedi buçukta."

"Oh, tamam."

"Ağzına ihtiyacım var, vahşi kedi," diye homurdandı beni kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarıma bastırırken. İnanılmaz derecede seksi Sawyer Mathews tarafından öpülmekten daha güzel bir duygu olamazdı. Birkaç saniye içinde vücudumdaki tüm hormonları harekete geçirdi ve eli kalçamdan aşağı inerken neredeyse nefes nefese kalmıştım. Beni kucaklamadan bırakmadan önce kışımı sertçe sıktı. "Yedi buçukta görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum."

Yukarı çıkarken neredeyse zıplıyordum ve daireye girdiğimde Robyn'i kanepede mışıl mışıl uyurken görünce şaşırdım. Onu uyandırmamak için elimden geleni yaparak içeri girdim, kapıyı arkamdan dikkatlice kapattım ve tam odama gitmek için dönecekken yere saçılmış birkaç kutuya takıldım. Bu kargaşa Robyn'i ürküttü ve bir çılgılık atarak koltuktan fırlamasına neden oldu. "Kahretsin, Kenadee! Ödümü kopardın."

"Bunun için özür dilerim. Seni uyandırmamaya çalışıyordum." "Bütün bunlar da ne?" diye sorarken ayağımla paket servis kutularını yoldan çektim.

"Onlar benim. Sadece onları almaya fırsat bulamadım." Acınası bir surat ifadesiyle tekrar kanepeye çöktü. "Yolculuğun nasıldı?"

"Yolculuğum iyiydi." Belli ki bir sorunu vardı, ben de yanına gittim ve kanepeye oturdum. "Neyin var senin?"

"Sadece bunalımdayım. Geçer."

Moralinin bozuk olduğunu söylemek yılın en hafif tabiriydi. Daire tam bir enkazdı ve kirli çoraplar gibi kokuyordu. Yağlı saçları tepesindeydi ve gömleğinin üzerinde lekeler vardı, bu da onu günlerdir düş almamış gibi gösteriyordu ve gözlerinin altındaki koyu halkalardan uyumadığı anlaşılıyordu. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı, bu da Sawyer'ın Runt'la ilişkisi konusunda haklı olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Belki de gerçekten onunla görüşüyordu ve aniden ortadan kaybolması dengesini biraz bozmuştu. "Bu bir bunalımdan daha fazlası gibi görünüyor Robyn. Sen iyi misin?"

"Evet. Sadece zor birkaç gün geçirdim." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "Artık evde olduğuna göre, kısa sürede eski halime döneceğim."

Anlamadığım nedenlerden dolayı bana açılmıyordu. Runt'ın gerçekten bu kadar üzgün olmasının nedeni olup olmadığını ya da tamamen başka bir şey olup olmadığını kesin olarak bilmemin bir yolu yoktu. Her iki durumda da ölümünü ondan saklayamazdım, bu yüzden "Sana söylemem gereken bazı haberler var" dedim.

"Oh, dostum. Bunu duymak hoşuma gitmedi."

"Haklısın. Bu pek de iyi bir haber sayılmaz." "Runt'ı hatırlıyor musun, hani şu..." diye sormadan önce derin bir nefes aldım.

"Evet, Dee. Runt'ı hatırlıyorum. Ne olmuş ona?"

"Geçen gece öldü." Az önce söylediklerimi anlaması için bir an bekledim ve yanağından süzülen gözyaşlarını fark ettiğimde kalbim onun için acıdı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama Sawyer'ın bana söylediği gibi başka seçeneğim yoktu. "Kulüp binasına dönerken bisikletiyle bir kaza geçirdi."

"Neden ?" sesi titriyordu. "Tatlım, o gitti."

Başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Hıçkırıklarının boğukluğu arasında, "Ona ne olduğunu anlayamadım," mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözyaşları yüzünden akmaya devam ederken bana baktı ve şöyle dedi: "İşteyken beni aradı ve beni almaya geleceğini söyledi. Kulüple ilgili bir şeyler olduğunu ve ortalık yatışana kadar kulüp binasında onunla kalmamı istedi."

"Bu ne zaman oldu?"

"Gizemli randevumun olduğu gece," diye itiraf etti. "Aslında onunla buluşmaya gitmeyi planlıyordum."

Her ne kadar inanmak istemesem de Sawyer, Robyn ve Runt konusunda haklıydı ve onu tecrit için getirmeyi planladığını duyunca şok oldum. Bana ilişkilerinden bahsetmemiş olmasının duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışarak, "Yani sen ve Runt hâlâ görüşüyor muydunuz?" diye sordum.

"Evet... Bunu sana neden söylemediğimi bilmiyorum. Kendimi kötü hissettim, özellikle de Sawyer'la aranızda olanlardan sonra. Aramadığı için çok üzgündün ve onun kardeşlerinden biriyle kaçtığımı yüzüne vurduğumu düşünmeni istemedim."

"Böyle bir şeyi asla düşünmeyeceğimi biliyorsun," diye azarladım.

"Sanırım artık bunların hiçbir önemi yok." "En azından artık ona ne olduğunu biliyorum" derken yanağındaki yaşları sildi.

"Gerçekten üzgünüm, tatlım."

"Ben de özür dilerim. Bunların hiçbirini senden saklamamalıyım."

Durumum hakkında ona karşı tam olarak dürüst olmadığımı bildiğimden, bana karşı tamamen açık sözlü olmamasını ona karşı kullanamazdım. "Gerçekten sorun değil. Anlıyorum."

Kanepede kıvrılıp yatışına bakarken, kalbindeki acıyı dindirmek için ona yardım etmek istedim ama çektiği acının tek ilacının zaman olduğunu biliyordum. Uzanıp elini nazıkçe sıktım ve "İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Evet. İyi olacağım. Sadece kendime acımak için bir güne ihtiyacım var." "Sanırım bugün işe gitmeyeceksin?"

"Hayır. Bugün izin aldım ama yarın seninle geleceğim," diye güvence verdi.

Ben.

Ayağa kalkarken ona dedim ki, "Güzel. Birlikte bir veg out günü geçirebiliriz, ama önce şu bir kısmını toplayacağım." "Boş .

Yarın hallederim," diye .

"Ben . Sen biraz dinlen ve televizyon izle. İşim bittiğinde öğle yemeği için bir şeyler düşünürüz."

"Tamam. Teşekkürler, Dee."

Televizyonu açtıktan sonra çöp poşeti almak için mutfığa gittim ve tam çöplerin bir kısmını toplamaya başlamıştım ki bir haber spikerinin Russel Caddesi'ndeki Peterson Kağıt Fabrikası'nda meydana gelen bir patlamadan bahsettiğini duydum. Kadın, fabrikanın bodrum katında bir metamfetamin laboratuvarı olduğunu söyledi.

ve polis memurları patlamanın sebebinin bu olduğuna inanıyordu. Aralarında kötü şöhretli Culebras çetesinin liderlerinden birinin de bulunduğu çok sayıda ceset bulunmuştu. Orada durmuş televizyon ekranına bakarken, bu korkunç çetenin kulübün tecritten kurtulduğu gece korkunç bir patlamada öldürülmesinin garip bir tesadüf olduğunu düşünmeden edemedim. Haber bültenine olan tuhaf ilgimi fark eden Robyn, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Çeteyi ve yaptıklarını düşündüğümde, ölümden kim sorumlu olursa olsun, onlar için üzölmek zordu. "Hayır. Bir şey yok."

Daireyi toplamaya geri döndüm ve bütün günü Robyn'le yatarak, film izleyerek ve abur cubur yiyerek geçirdikten sonra Sawyer'la randevumun zamanı gelmişti. Tıpkı söz verdiği gibi, saat yedi buçukta geldi ve beni şehir merkezine, en sevdiğim barbekü restoranlarından birinde pırzola yemeye götürdü. Yemeğimizi bitirdikten sonra beni bisikletiyle gezintiye çıkardı ve yerel parklardan birinde sadece konuşarak birkaç saat geçirdik. Harika bir randevuydu ve birçoğunun da ilkiydi. Sonraki birkaç hafta boyunca, birbiri ardına gezilere çıktık, beyzbol maçlarına, sinemaya ve hatta birkaç konsere gittik. Ama bir sorun vardı. Beni götürdüğü bu harika küçük gezilerde seks yoktu, hiç yoktu. Küçük bir sevişme bile yoktu. Hâlâ Sawyer olsa da, baştan aşağı alfa olsa da, mükemmel bir beyefendiydi. Adam beni öldürüyordu. Ben onun neyin peşinde olduğunu bilmiyormuş gibi davransam da, planı işe yarıyordu. Onunla geçirdiğim her gecede, kendimi onu hayal ettiğimden daha fazla isterken buluyordum ve dokunuşu için acınacak kadar çaresiz hale geliyordum.

Özel bir gece planladığını söylemek için beni aradığında, oyunumu hızlandırmanın zamanının geldiğine karar verdim. Sawyer Mathews'a tam olarak kiminle uğraştığını göstermenin zamanı gelmişti, bu yüzden en sevdiğim küçük siyah elbiselerimden birini giydim, kıvrımlarımı tam olarak doğru şekilde saran bir elbise. Sonra saçlarımı tam onun sevdiği gibi kıvırdım ve en sevdiği parfümü sıktım, onu bu "seks yok" fikrinden vazgeçirmeyi umuyordum, sadece bir gece için bile olsa. Aynaya son bir kez baktım ve yansıma gülümsedim. Kızlarım göğüs dekolterileri görünecek şekilde yukarı kalkmışlardı, makyajım kusursuzdu ve kıçım formda elbise ve topuklu ayakkabılar içinde inanılmaz görünüyordu. Onu tam olarak istediğim yere getirdiğimi sanmışım ama daha fazla yanılmış olamazdım.

Kapıyı çaldığında saçlarımı son bir kez savurdum ve rujumu düzelttim. Aklımda onu uçurmak varken kapıyı açtım ve onu gördüğüm anda ağzım açık kaldı. Tamamen siyah takım elbisesi, siyah gömleği ve uyumlu kravatıyla orada dururken kesinlikle inanılmaz görünüyordu. Onu daha önce hiç o anki kadar seksi görmemiştim ve oyuna getirildiğimi biliyordum. O sinsi piç beni kendi oyunumda yenmişti. Orada durup kapının kolunu tuttum, kuduz bir köpek gibi üzerine atılmamak için kendimi zor tuttum ve "Sen kazandın" dedim.

Dudakları seksi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ben mi kazandım?"

"Evet. Sen kazandın... adil ve dürüstçe.

Benden bu kadar." "Ne diyorsun, vahşi kedi?"

"Ben diyorum ki... *Ben taşıyorum.*"

BLAZE

S Her zaman istediğim her şey ve daha fazlasıydı, bu yüzden onun istediği gibi flört etmeyi kabul ettim, ama bunu kendi yöntemimle yapacaktım. "şarap içirip yemek yedirecektim ama altmışlık bir yemek olmayacaktı.

ona'. İlk gecemizden itibaren sikimi almasının tek bir yolu olduğunu açıkça belirtmiştim, o da evime taşındığında ve benim yatağıma girdiğinde olacaktı. Bu kadar basitti. Ama o kadar basit değildi. Özellikle her randevunun sonunda ellerimi ondan uzak tutmak için kendimi tutmam gerekiyordu. Gitmesini istemiyordum ve kesinlikle bir geceyi daha azgın bir ereksiyonla geçirmek istemiyordum. Ama plana sadık kalmalı ve her randevuda onu benim yapmaya bir adım daha yaklaştığımı unutmamalıyım. Bu planımda oldukça iyiydim, ta ki randevumuz için onu almaya gittiğimde o küçük siyah elbisesiyle kapıyı açana kadar. Onu gördüğüm anda başımın belada olduğunu anladım. Onu hiç bu kadar güzel, hiç bu kadar seksi görmemişim ve orada durup onun şehvet dolu gözlerine bakarken, kararlılığımın etrafımda parçalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Ellerimi ondan uzak tutmamın hiçbir yolu yoktu, hele ki bu elbise onun kıvrımlarını doğru yerlerden sararken.

İhtiyaçtan o kadar bunalmışım ki, "Sen kazandın" dediğinde neredeyse kaçırıyordum.

Ona doğru bir adım atıp "Ben mi kazandım?" diye sorarken yüzüme bir gülümseme yayıldı.

"Evet. Sen kazandın... adil ve dürüstçe." Gözleri yavaşça üzerimde gezindi, az önce sahip olduğu bir ödül gibi beni değerlendirdi ve mağlup bir iç çekişle, "Benden bu kadar" dedi.

"Ne diyorsun, vahşi kedi?"

Nihayet, haftalar süren işkenceden sonra, duymayı çok istediğim sözleri söyledi. "Diyorum ki... Taşınıyorum."

"Bundan emin misin?"

Bana doğru ilerledi ve kollarını boynuma dolayarak "Kesinlikle" diye fısıldadı.

Ellerim beline doğru inerken ağzım onunkine çarptı, onu tutkuyla öperken daha da yaklaştırdım. Ona karşı açlık duyuyordum. Dilim ağzının derinliklerine inerken aklımdan geçen tek düşünce buydu. Hassas anımız hızla hararetlendi. Daireye girerken ellerimiz çılgınca ve ihtiyaç dolu bir hal aldı. Kapıyı hızla kapattı ve ceketimi çıkarmaya başlarken ağzı benimkini hiç bırakmadı. Durmam gerektiğini biliyordum. Planımı tam olarak yerine getirmeden ona teslim oluyordum ama çok ileri gitmiştim. Durmamın hiçbir yolu yoktu ama neyse ki Robyn arkamızdan gelip "Şuna ne dersin?" dediğinde imdadıma yetişti. Deri giyen seksi kadın takım elbise içinde de çok iyi görünüyor. İyi oynadın motorcu çocuk. İyi oynadın."

Kenadee irkilerek kucaklaşmamızdan ayrıldı ve "Robyn! Hâlâ duşta olduğunu sanıyordum."

"Dur ... Az önce bana *Deri Giyen Sexpot* mu dedin?"

Beni tamamen görmezden gelerek gülümsedi ve "İkinizin randevularınızdan birine gideceğinizi sanıyordum" dedi.

"Şey... öyleydik, ama..."

"Aslında biz de tam çıkmak üzereydik," diye araya girdim. "Gösteri bir saat içinde başlıyor."

"Ama ben düşündüm ki..."

"Sen taşınana kadar olmaz, vahşi kedi."

"Sana taşınacağımı söylemiştim."

Başımı salladım. "Söylemek ve yapmak farklı şeylerdir, sevgilim."

"Aman Tanrım. Beni öldürüyorsun."

"Bunu ikiniz için de kolaylaştırmama izin verin," diye araya girdi Robyn. "Kenadee şimdi gidip eşyalarının bir kısmını alsın, ben de geri kalanını yarın taşımana yardım edeyim."

"Bana uyar," dedim ona gülümseyerek.

"Tamam." Koridorda aceleyle ilerlerken, "Bana on dakika verin" diye bağırdı.

Kanepeye oturduğunda Robyn, "Bu gece onu nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Orpheum'da *Rent*'i izlemek için bilet aldım."

"Vay canına. Etkileyici. Buna bayılacak."

"Seveceğini umuyordum."

"Bu küçük uyarıyı yapacağım... Bir hemşire olarak çok şey gördüm ve çok şey öğrendim. Bir erkeğin testislerini almanın *oldukça ilginç* yollarını biliyorum, bu yüzden seninkilerin sağlam kalmasını istiyorsan, *benim kızım*la uğraşma."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Umalım da öyle olsun." Parmaklarını yukarı kaldırdı ve bir makas gibi çaprazladı. "Aksi takdirde *kes... kes.*"

Tam taşaklarını konusunda biraz endişelenmeye başlamıştım ki Kenadee çantasını taşıyarak odaya geri geldi. Robyn'e dönüp "Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye sorarken yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Kenadee, bunu zaten konuşmuştuk. Sana söyledim, ben iyi olacağım. Yalnız yaşamakla ilgili bir sorunum yok ve hastanede birbirimizi göreceğiz." Bir an durakladı, sonra devam etti, "Güven bana. Senin yerinde olsaydım ve sevdiğim adamla birlikte olma şansım olsaydı, hiç tereddüt etmezdim."

"Seni seviyorum, ."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi hepiniz gidip iyi vakit geçirin, yarın bir ara görüşürüz."

Spor çantasını Kenadee'nin elinden aldıktan sonra onu kamyonete kadar götürdüm ve içeri girmesine yardım ettim. Kaldırımdan uzaklaştığımızda, onu doğruca eve götürmek ve bütün geceyi onunla sevişerek geçirmek istiyordum ama bu isteğime karşı koydum ve Orpheum'a doğru yola çıktım. Hatta tüm Broadway şovunu onun kıyafetlerini yırtmadan tamamlamayı bile başardım, ama eve geldiğimizde, bu tamamen farklı bir konuydu.

Eve girer girmez elini tuttum ve onu yatak odasına götürdüm. "Bu gece bana neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı? O elbisenin bana ne yapacağını biliyordun... ve şimdi, tam olarak istediğin şeyi alacaksın."

"Söz mü?"

"Bekle ve gör, bebeğim. Bekle ve gör."

Ellerimden birini boynunun arkasına koydum ve ağzımı onunkine bastırdım. Vücudunu kendime yaklaştırdığımda dudakları şaşkınlıkla aralandı. Öpücük sahiplenici ve talepkârdı, ne istediğime dair hiçbir soru bırakmıyordu.

Onun için aklımda. "Haftalardır bu geceyi düşünüyordum, vahşi kedi." diye fısıldarken ağzım boynunun kıvrımlarında geziniyordu.

"Sawyer..." diye nefes aldı.

Ellerim açgözlülükle omuzlarına gitti, göğsünü okşarken elbisesinin askılarını kollarından aşağı indirdim. Neredeyse fısıltıyla, "Seni özledim," dediğini duydum.

"Ben de seni özledim bebeğim. çok daha fazla."

"Sawyer?"

"Öyle mi?"

"*Seni seviyorum.*"

Kenadee Brooks'un hayatımı değiştireceğini en başından beri biliyordum. Sadece ne hakkında hiçbir fikrim yoktu. O benim kayıp parçamdı ve artık ona sahip olduğuma göre, gitmesine izin vermeyecektim. "Ben de seni seviyorum."

Sözlerim onda bir şeyler uyandırmış olacak ki takım elbisemin ceketine uzandı ve ceket bedenimden çekip yatağın üzerine fırlattı. Ellerim kemerimin tokasına , elbisesini yere indirirken alt dudağını ısırды ve altında hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Hay sikeyim. Hatırladığımdan daha da güzeldi ve ona yapmak istediğim tüm kötü şeyleri hayal ettikçe daha da sertleştirdim. Parmak uçlarım çıplak teninde dolaştı, ancak göğüslerine ulaştığımda durdu. Başımı göğsüne doğru indirip dilimi hassas etinde gezdirirken boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi. Diğer göğsüne geçtiğimde nefesi hızlandı ve ağzımla onu kızdırmaya ve eziyet etmeye devam ettiğimde nefesi kesildi.

Bir an daha bekleyemeyerek onu kollarıma aldım ve yatağa doğru taşıyarak dikkatlice şiltenin üzerine indirdim. Yatağıma yayılmış halde o kadar mükemmel görünüyordu ki, her bir santimi benimdi ve onu hayal bile edemeyeceği şekilde el üstünde tutmaya niyetliydim. Önünde durup kıyafetlerimi yavaşça çıkarırken gözleri benimkilere kilitlendi. Tüm vücudum yanıyordu, ona dokunmak, onu tatmak için yanıp tutuşuyordu ve yatakta beklentiyle kıvranışını görmek, ona olan açlığımı daha da yoğunlaştırdı. Kendimi yatağa bıraktım ve başımı bacaklarının arasına yerleştirirken tüylerim diken diken oldu. Sakalım uyluğunun iç kısmını gıdıklarken, "Zamanı gelmişti" diye fısıldadım.

Gecenin geri kalanını onunla sevişerek geçirdim, ona kollarımda olmasını ne kadar özlediğimi gösterdim ve tam birbirimizden ayrılmak üzereyken

Uykuya daldıktan sonra ona döndüm ve "Benim için ne ifade ettiğini anlatacak kelime yok, vahşi kedi" dedim.

Kolumun kıvrımına sokulurken fısıldadı, "Kelimeleri söylemene gerek yok Sawyer. Bana her dokunduğunda bunu hissediyorum."

"Tek kişi" derken onu alnından usulca öptüm. "Tek kişi," diye tekrarladı.

Her şey yerli yerine oturmuştu. Kadının yanımdaydı ve kulüpteki işler nihayet yoluna giriyordu. Haftalarca kışımızı yırttıktan sonra, hem lokanta hem de yeni garaj nihayet çalışır hale gelmişti. Eski garajdan geriye kalanları gördükten sonra hepimiz yeni bir garaj almanın en iyisi olduğu konusunda hemfikir olduk. Bu kolay bir karar değildi, özellikle de ilkinin inşa etmek için çok fazla zaman ve enerji harcandığı için, ama zaman bizim tarafımızda değildi. Kulübün mali durumunu göz önünde bulundurmamız gerekiyordu ve siparişleri bir an önce almamız gerekiyordu. Neyse ki, tüm ihtiyaçlarımızı karşılayan eski bir garaj bulabildik ve bazı küçük tadilatlardan sonra işe koyulmaya hazırдық. Ne yazık ki lokantada işler o kadar sorunsuz gitmedi. Hasar o kadar büyük olmasa da, arabanın geçmesinin bazı kalıcı yansımaları çabucak öğrendik. Bölgedeki insanlar hala o gün yaşananları hatırlıyor ve en sevdikleri yerel lokantaya dönmekte tereddüt . Biraz zaman aldı ama neyse ki lokantanın şehirdeki en iyi hamburgerlere sahip olma ünü sonunda insanları geri getirmeye yetti.

Kulüp iyi olacaktı, iyiden de öte. Beklentilerimiz ilerleme göstermeye devam ediyordu ve Terry ve Kate ile kendini kanıtladıktan sonra Shadow yeni İnfazcımız olarak seçildi. Bu onun hak ettiği bir pozisyondu ve bizi gururlandıracağından hiç şüphem yoktu. Bir darbe almış olsak da ve kimsenin geleceği belli olmasa da, kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Şeytan'ın Hiddeti'nin kardeşleri söz konusu olduğunda, bizi alt etmek için çok zorlu bir mücadele gerekecekti.

EPILOGUE

Üç ay sonra

KEVIN'İN DOĞUM GÜNÜ bizim için her zaman özel bir zaman olmuştur, ancak bu yıl daha da özeldi. Uzun bir test turundan daha geçtikten sonra, doktorlar bize resmi olarak dördüncü remisyon yılında olduğunu bildirdiler. Bu başlı başına bir kutlama için yeterliydi, bu yüzden bu özel doğum günü partisini onun hatırlayacağı bir şey haline getirmek istedim. Tüm kardeşleri ve Kevin'in okuldan ve futboldan arkadaşlarını arayarak onları bir yemek için eve davet ettim. Tam da umduğum gibi, Kevin'in partisinden Moose'a bahsettiğim anda, o meşhur barbekü kaburgalarından ve domuz omzundan bazılarını ızgara yapmak için gönüllü oldu ve Louise de meşhur keklerinden birini getirmeye söz verdi. Başta Kevin olmak üzere herkes için harika bir zaman olacaktı. Sadece harika bir parti olmasını umduğum bir şey planlamamıştım, aynı zamanda onun gününü daha da özel kılacak bir sürprizim vardı.

Parti sabahı, her şeyi hazırlamak için hep birlikte çalıştık. Kenadee ve annem içeride işleri düzenlerken, babam da arka bahçede bana yardım etti. Piknik masalarına masa örtülerini yerleştiriyorduk ki, "Onu getirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Riggs onu aldı ve geldiğinde buraya getirecek." "Sence Kevin'ın bir fikri var mıdır?"

Hediyemi Kevin ve Kenadee'den saklamak için elimden geleni yapmıştım. İkisi de haftalardır Mastiff cinsi bir köpek yavrusu almam için başımın etini yiyorlardı,

Ona bakmak için birlikte çalışacaklarına dair söz vermişlerdi ama ikisine de bir köpek almamın mümkün olmadığını söylemiştim, özellikle de lanet olası bir at büyüklüğünde bir köpek. Söylediklerimde ciddiydim ama Kevin'in son birkaç yılda yaşadıklarını düşününce onun özel bir şeyi hak ettiğine karar verdim. Neyin peşinde olduğumu bildiklerini düşündüğüm zamanlar oldu ama Kevin'in son birkaç gündür surat asma şeklini gördükten sonra onu kandırdığımı anladım. "Hayır. Hayatta olmaz."

"Güzel." Babam gülümsedi. "Sonunda onu gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen ben de."

Her şeyi ayarlamayı bitirdiğimizde, Moose'u kontrol etmek için tütsüleyiciye gittim. Saatlerdir oradaydı, kömürlerle ilgileniyor ve her şeyin yolunda olduğundan emin oluyordu. Ona göz kulak olmayı teklif ettim ama beni geri çevirdi, yerinden kıpırdamayı reddetti. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorduğumda kaburgalarını özel sosuyla bir kat daha kaplıyordu.

"Hayır. Ben ."

Bazıları Moose'un işlerini kendi başına halletmeyi seven bir adam olduğunu ve bu yüzden kimsenin yardımını kabul etmediğini söyleyebilirdi ama ben yardım istememesinin gerçek nedenini biliyordum. Gizli sosunun tarifini öğrenip kardeşlerle paylaşmamdan korkuyordu. Bir hediye atının ağzına bakmak istemediğim için sadece gülümsedim ve "Tamam o zaman. Sizi yalnız bırakayım ama bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Yapacağımı biliyorsun."

Eve geri döndüğümde Kenadee'yi mutfakta Kevin ile birlikte buldum. İkisi de tezgahın başında sessizce konuşuyorlardı ve günlerdir ilk kez oğlumun gülümsediğini gördüm. Kenadee için deli oluyordu ve Kenadee de onun için aynı şekilde deli oluyordu. Birlikte yaşadığımız son birkaç ay boyunca sevdiğim kadın hakkında pek çok şey öğrenmiştim. Sadece güzel, akıllı ve çok seksi olmakla kalmıyor, oğlumla da inanılmaz bir ilişki kuruyordu. Ona kesinlikle tapıyordu ve onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu - bu da onu daha da çok sevmemi sağlıyordu. Parlak gülümsemelerinden biriyle bana baktı ve "Selam yakışıklı. Dışarıda işler nasıl gidiyor?"

Yanına gidip şakağından öptüm ve "Biz hazırız. Peki ya sen? Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sanırım hallettik. Tüm yiyecekler fırında ve Louise az önce arayıp pastayla birlikte buraya geleceğini söyledi."

"Harika." "Robyn hâlâ geliyor mu?" diye sorarken buzdolabından bir şişe su aldım.

"Evet." En iyi arkadaşının adını duyunca yüzü aydınlandı. Kenadee, Robyn taşındıktan sonra onunla ayrı düşeceklerinden endişelenmişti ama boşuna endişelenmişti; her zamanki kadar yakındılar. Heyecanlı bir bakışla devam etti: "Her an burada olabilir ve yeni arkadaşını da yanında getirebilir."

"Yeni adam mı?"

"Evet. Son birkaç gündür onun hakkında konuşmadan duramıyordum ve sonunda onu yanında getirmeye ikna ettim."

"Güzel. Bu yeni tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Kıyafetlerine baktı ve yatak odasına doğru ilerlerken, "Ben üstümü değiştireceğim" dedi.

O odadan çıkar çıkmaz Kevin öne doğru eğildi ve "Aldın mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Anladım."

"Sence bir fikri var mıdır?"

Bugün sürpriz yapan tek kişi Kevin değildi. Kenadee için de özel bir planım vardı. Kevin ve ailem onun için deli olduklarını açıkça belirtmişlerdi, bu yüzden planlarımı onlarla paylaştığımda daha fazla heyecanlanamazlardı, özellikle de Kevin. Yüzündeki endişeli ifadeyi görünce gülümsedim ve "Hayır dostum. Hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Güzel."

Birkaç kamyonun ve bisikletin arabaya girdiğini fark ettiğimde Riggs'in gelip gelmediğini görmek için pencereden dışarı baktım. Kamyonunu gördüğümde Kevin'e baktım ve "Riggs şimdi geldi" dedim.

İlgisiz bir iç çekişle, "Yani?" diye cevap verdi.

"Kamyonetinde bir şey var, gidip isteyebilirsin." "Nesi varmış?" diye sorarken biraz canlandı.

"Neden oraya gidip kendiniz görmüyorsunuz?"

Ayağa kalkıp kapıya yöneldiğinde Kenadee'ye onu takip etmesini işaret ettim. Dışarı çıktığımızda çocuklar akbabalar gibi ızgaranın etrafında dönüyorlardı ama Kevin Riggs'e doğru yürürken hepsi durup onu izledi. "Mutlu yıllar, dostum."

Parmak uçlarında ayağa kalkıp pencereden içeri bakmaya çalışırken Kevin, "Babam kamyonetinde bir şey olduğunu söyledi," dedi.

Riggs bana baktı ve gülümsedi. "Evet, . Görmek ister misin?" "Evet."

Kapıyı açarken, "Git bir bak." dedi.

Kevin kamyonun içine girdi ve kutunun içine baktığında bağırdı, "Kutsal Toledo, baba! Gelip bunu görmelisin!"

Yanına gittim ve oğlumun küçük yavru köpeği kollarına izledim. "Ne var orada, dostum?"

"Bu bir köpek yavrusu!" diye duyururken gözleri parlıyordu. "Anlıyorum."

"Harika değil mi? Bu bir Mastiff baba... tıpkı sana istediğimi söylediğim gibi." "Evet, kesinlikle öyle. Gerçekten çok güzel, Kevin."

Bana şaşkınlıkla bakarken gözleri büyüdü. "Bekle... *O benim için mi?*"

"Evet. Tamamen senin."

"Benimle dalga mı geçiyorsun!" Yavru köpek kucağındayken kamyon dan aşağı atladı ve "Teşekkürler baba!" diyerek bana kocaman sarıldı.

" ederim. Ondan hoşlanmana sevindim."

"Ondan hoşlanmaktan fazlası var, baba.

Onu seviyorum!"

"O zaman ona iyi bir isim bulman gerekecek."

Kenadee'ye döndü ve onun fikirlerine değer verdiğini göstererek, "Sence ona ne isim vermeliyiz?" diye sordu.

"Tatlım, buna senin karar vermen gerekecek. O senin köpeğin olacak."

"Tamam. Bir şeyler düşüneceğim."

Yavru köpeği de yanına alarak aileye yeni katılan yavruyu göstermek için bizimkilerin yanına koştu. Onu değerli bir hazineymiş gibi kucaklayıp öpmesini izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. İyi iş çıkarmıştım. Oğlum yıllardır onu görmediğim kadar mutluydu.

"Sen sinsi birisin Sawyer Mathews. Söylediğin onca şeyden sonra, gerçekten gidip ona o yavru köpeği aldığına inanamıyorum."

"Biliyorum, ama kendime engel olamadım. Sanırım cezalandırılmaya aç biriyim."

"Pfft. Köpek iyi olacak. Bekle ve gör. Sonunda o çılgın köpeği en az onun kadar seveceksin."

"Belki, ama ben seni her zaman daha çok seveceğim," diye takıldım.

"Um-hmm. Her iki şekilde de, bence harika bir hediye idi. Daha önce bu kadar mutlu bir çocuk gördüğümü sanmıyorum."

Bahçede kardeşlerime baktım ve onların oğlumun etrafında toplanıp bu özel anı onunla paylaşmalarını izledim ve gerçekten ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Ben her şeye sahip bir adamdım. Her zaman arkamı kollayan kardeşler, iyi günde kötü günde yanımda olan bir aile, taptığım bir oğul ve hayal bile edemeyeceğim kadar çok sevdiğim güzel bir kadın. Her şeye sahiptim ve dünyanın bunu bilmesini istiyordum. Elimi cebime attım ve bir nişan yüzüğü çıkardım. Parmağına takarken ona, "Sanırım bu işi resmileştirmemizin zamanı geldi" dedim.

Eline bakarken ağzı bir karış açık kaldı ve "Az önce bana *evlenme* mi teklif ettin?" diye sordu.

"Yüzüğün bir ipucu olduğunu düşünmüştüm ama evet, sana evlenme teklif ediyorum." Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime çektim ve "Karım olmanı istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Kollarını bana sarıp beni öperken gözleri yaşlarla doldu. "Evet, Sawyer. Bu konuda kesinlikle iyiyim."

"Güzel. Çünkü hayır cevabını kabul etmeyecektim." Dönüp Kevin'a teklifimi kabul ettiğini bildiren bir başparmak işareti yaptıktan sonra ona doğru eğildim ve ağzımı onunkine yaklaştırarak bir öpücük daha verdim. "Sen tek kişisin, Kenadee. Şimdi ve sonsuza dek."

Son

Shadow: Satan's Fury MC Memphis Temmuz ayında yayınlanacak
Diesel: Şeytan'ın Öfkesi 8. Kitap'tan kısa bir alıntı teşekkür bölümünden sonra başlayacaktır.

AKNOWLEDGMENTS

Natalie Weston - Benim için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmelerinden, son dakika değişikliklerine ve tüm güvensizliklerime kadar, hepsini bir şampiyon gibi hallediyorsun. Harika olduğun için teşekkürler. Seni seviyorum, cıvcıv.

Enticing Journey Book Promotions'dan Ena ve Amanda- Bu kadar harika bir promosyon şirketi olduğunuz için teşekkür ederiz. Sizler harikasınız!

Lisa Cullinan - Bir kez daha beni şaşırtmayı başardınız. Blaze ile ilgili tüm yardımlarınız için teşekkür ederim. Sen en iyisisin ve bu fark edilmedi. (Hâlâ seni paylaşmaya alışmaya çalışıyorum.)

Tempting Illustrations - Gel- muhteşem tanıtımlarınız için teşekkür ederim. Hepsine bayıldım! Eğer harika teaserlar arıyorsanız, mutlaka göz atın. <http://www.temptingillustrations.com>

Neringa Neringiukas - Yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatımda gerçekten bir lütufsunuz ve yaptığınız tüm harika şeyler için sonsuza dek minnettar olacağım.

Rose Holub- Bu kadar harika bir prova uzmanı olduğun için teşekkürler. Bu sefer çok yardımcı oldunuz.

Sue Banner- Blaze'e son kez göz kulak olduğun için teşekkürler. Yardımanız için gerçekten minnettarım.

Terra Oenning, Amy Jones ve Daverba Ortiz- Kitaplarımı ve tanıtımlarımı yayınlamaya devam ettiğiniz için teşekkür ederim. Sizler harikasınız. Yoğun günlerinizden zaman ayırıp çalışmalarımı paylaşmanız benim için gerçekten çok anlamlı.

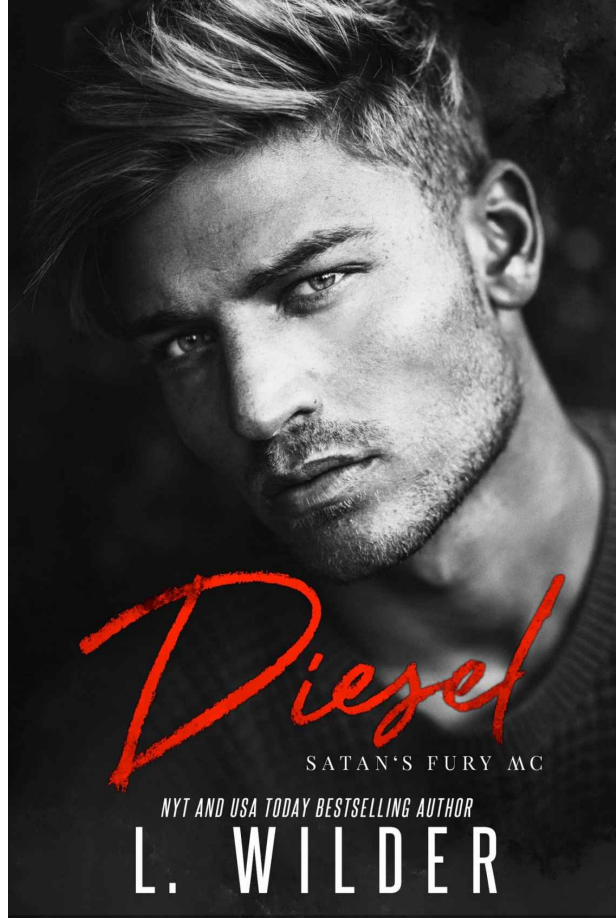
Tanya Skaggs ve Charolette Smith- Blaze'i erkenden okuyup bana geri bildirimde bulunduğunuz için teşekkür ederim. Sayenizde daha da iyi oldu. Destğiniz için

benim için çok şey ifade ediyor.

Wilder'ın Kadınları - Kitaplarımın tanıtımına yardımcı olmak ve desteğinizi göstermek için ne kadar çok şey yaptığınıza her zaman şaşıyorum. Benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. Tüm yorumlarınızı okuyorum ve tüm gönderilerinizi görüyorum ve bunlar benim için çok şey ifade ediyor. Sizi çok seviyorum!

Anneme Özel Bir Teşekkür - Her zaman olduğun ve bana tam destek verdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Sen harika bir insansın ve sana annem demekten onur duyuyorum.

DİZEL'DEN ALINTI: ŞEYTAN'IN ÖFKESİ MC

ABD Amazon bağlantısı- <https://amzn.to/2vuN5iL>
CA Amazon bağlantısı-
<https://amzn.to/2HGUV9> UK Amazon
bağlantısı- <https://amzn.to/2Hiwpwj> AU
Amazon bağlantısı- <https://amzn.to/2qNtRiI>

PROLOJE

Scotty.

ÇOCUKKEN babam hakkında pek bir şey bilmezdim, aslında hiçbir şey bilmezdim. Eğer annem babamın en ufak bir değeri olduğunu düşünseydi, en azından bana onunla ilgili bazı küçük bilgiler verirdi diye düşündüm. Bunun yerine, kendimi onun annemi yüzüstü bırakan beleşçi bir baba olduğuna ikna ettim. Gerçek bir erkek, annesiyle nasıl bir ilişkisi olduğuna bakmaksızın çocuğuyla ilgilenirdi, bu yüzden onun gölgede kalmasının daha iyi olacağına karar verdim. Ne kimliği ne de gerçek varlığı beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştığım için süre boyunca orada kaldı. Ben üç yaşındayken annem Carl'la evlendi ve rol yapmak biraz daha kolaylaştı. Carl iyi bir adamdı: iyi kalpli ve yumuşak başlı. Daha büyüktü ve önceki evliliğinden zaten çocukları vardı, bu yüzden bir tane daha eklemeyi sorun etmedi. Birlikte, ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahip olduğumdan emin olmak için kızılarını çalıştırdılar ve başımın üstünde bir çatı ve sırtımda kıyafetler olmasını kastetmiyorum, beni sevdiler ve bunu bildiğimden emin oldular.

Genel olarak, oldukça iyi bir çocukluk geçirdim. Mutluydum ama babamla ilgili düşünceler hep aklımın bir köşesindeydi. Aynaya her baktığımda onun gözlerine, onun yapısına sahip olup olmadığımı ya da ona benzeyip benzemediğimi merak ederdim. Beni bu dünyaya getiren adam hakkında merak duymak canavarın doğasında vardı. Sık sık merak ederdim.

Bu hale gelmemden gurur duyardı. Yirmi dört yaşıma geldiğimde, bunu asla düşünmüştüm ama annem hastalandığında her şey değişti. Kanserle mücadelesinde her şeyini ortaya koymuştu ama sonunda bu ona fazla gelmeye başlamıştı.

İşler kötüye gidiyordu ve hepimiz onu her an kaybedebileceğimizi biliyorduk. Dükkanda geçirdiğim uzun bir gecenin ardından eve geldiğimde Carl'ı elinde bir birayla ön basamakta otururken buldum. İçki içen biri değildi, bu yüzden kötü bir gece geçirdiğini biliyordum. "Seni sorup duruyordu."

Sırtını sıvazladım ve odasına doğru ilerledim. İçeri girdiğimde hemşire başında beklerken içerisi tamamen sessizdi; birden oraya çok geç gittiğimden endişelendim. "O..."

"Hayır, tatlım. Hâlâ dayanıyor," diye sıcak bir şekilde cevap verdi bana doğru ilerlerken. "Senin eve gelmeni bekliyordu."

Yatağına doğru bakarken içimi bir korku kapladı. Annemin zayıf, kül rengi bedenini görmek kalbimi nefes almayı zorlaştıracak şekilde sızlattı. Yatağın kenarına doğru yürüdüm ve elini aldım; bir deri bir kemik kalmıştı. Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Selam anne. Benim, Scotty."

Bana bakmak için döndüğünde gözleri yavaşça açıldı. Sesi zayıf ve gergindi, "Mücevher kutuma gitmeni istiyorum... Onu bana getir." diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Sadece... onu bana getir, Scotty."

"Tamam, anne." Şifonyerine doğru yürüdüm, küçük ahşap kutuyu aldım ve ona geri getirdim. "İşte. Aldım."

"Alt çekmeceyi aç" -beni dikkatle izledi, sonra derin bir nefes aldı- "ve kumaşın altına bak."

İstediğini yaptım ve kırmızı kadife kumaşın alt katmanının altına gizlenmiş eski bir fotoğraf buldum. Dikkatlice elime aldım ve bir motosikletin yanında duran bir adamın resmini inceledim. Benim yaşlarımda görünüyordu, sarı saçları dağınıktı ve üzerinde deri bir yelek ile kot pantolon vardı. Fotoğraf soluk ve sarıydı ve en az yirmi yıllıkmış gibi görünüyordu. Orada oturmuş ona bakarken, bunun babamın fotoğrafı olduğunu hemen anladım. Fotoğrafi ters çevirdim ve arkasında bir isim ve adres yazdığını fark ettim ve sonra anneme baktım. "Bu gerçekten o mu?"

"Evet, tatlım. O senin baban." İç çekti. "Bilmelisin ki... onun senden haberi yok, Scotty."

"Ne?"

Devam ederken elini benimkinin üzerine koydu, "Genç ve saftım. Beni asla benim onu sevdiğim gibi sevmedi Scotty. Melinda ile tanıştığında... ona sıırıslıkam aşık oldu... ve beni tamamen unuttu. Utanmışım.

... Ona hamile olduğumu söylemeye bir türlü cesaret edemedim." "Yani benim hakkında hiçbir fikri yok muydu?"

"Hayır, tatlım. Şehri terk ettim... göstermeye başlar başlamaz." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Oğlu olduğumu bilmediğini söylediğini duymak, halının altından çekilip alındığını hissettirdi.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Seni ondan uzak tutmakla hata ettim... Bu ikiniz için de adil değildi. Bencillik ettim ve şimdi bundan pişmanlık duyuyorum." Kolumu sıktı. "Ona gitmelisin... ve ona kim olduğunu söylemelisin... Ona benim oğlum olduğunu söyle."

"Artık çok geç. Çok fazla zaman ."

"Babanla tanışmak için asla geç değildir, Scotty." Dönüp tavana bakarken sesi kesildi. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim." "Şimdi söyledin. Önemli olan da bu," diye onu temin ettim ve sonra eğilip alına bir öpücük kondurdum. "Şimdi biraz dinlenin. Çok uzun zaman oldu. gün."

Tam odadan çıkmak üzereydim ki, yumuşak sesini zar zor duydum: "Sen harika bir çocuksun Scotty. Onun olduğunu bilmekten gurur duyacak." Bu konuda haklı olduğundan pek emin değildim. Hiç bir oğlu olduğunu öğrenen ve yirmi bir yıl sonra kapısında beliren bir adamın bundan heyecan şüpheliydim. Ona verecek bir cevabım yoktu, duymak isteyeceği bir cevap da yoktu, o yüzden yarım ağızla başımı salladım Gülümse.

"Seni seviyorum, Scotty."

"Ben de seni seviyorum anne."

O gece odasından çıktığımda, bunun onunla son konuşmam olacağından habersizdim. Ertesi sabah annem komaya girdi ve iki gün sonra da öldü. Carl'ın yanında olmak için elimden geleni yaptım, cenaze hazırlıkları ve diğer her konuda ona yardımcı oldum ama ortalık yatıştığında o evde kalmaya dayanamadım - tüm o anılarla birlikte. Vedalaştıktan sonra çantamı topladım ve yolda biraz zaman geçirmenin kafamı boşaltacağını umarak bisikletime bindim. Birkaç gün sonra

kendimi Seattle'da buldum. Aklımın bir köşesinde nereye gittiğimi hep biliyordum. Uzaktan da olsa onu görmem gerekiyordu. Sonunda garajın yanına park edilmiş bir araba ve bir Harley ile küçük tuğla evi bulduğumda neredeyse hava kararmak üzereydi. İçeride ışıkların açık olduğunu görünce rahatladım, motorumu sokağın karşısına park ettim ve birinin eninde sonunda dışarı çıkacağını umarak bekledim. Adını araştırmak ya da fotoğrafın arkasında yazan telefon numarasını aramak için zaman ayırmadığımdan, hâlâ orada yaşayıp yaşamadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Yaklaşık bir saat oturup bekledikten sonra nihayet ön kapı açıldı ve bir adamla genç ve güzel bir kadın dışarı çıktı. Kadın arabasına doğru koştu ve kocaman bir gülümsemeyle adama el sallayıp arabayı garaj yolundan çekti. Adama tekrar baktığımda daha yaşlı, çok daha yaşlı olduğunu görebiliyordum ama fotoğraftaki adam olduğuna hiç şüphe yoktu. Bisikletine bindiğinde, fotoğrafta giydiği deri yeleğin aynısını giydiğini fark ettim. Nereye gidiyor olabileceğini merak ederek onu ana caddeye kadar takip ettim; yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra eski bir köy yoluna saptı.

Eski bir deponun girişine yaklaştığında geri çekildim ve yolun kenarına çekip kapıdan geçişini izledim. Farımı söndürdüm ve motorumdan inerek daha iyi için yaklaştım. Ön kapının yanına bir sürü bisiklet park edilmişti ve kapı her açıldığında içeriden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Dışarıda birkaç adam ellerinde biralar ve yanlarında açık saçık giyimli kadınlarla konuşuyorlardı. İşte tam o anda babamın bir motorcu kulübünün üyesi olduğunu anladım.

Bir gün, neredeyse iki hafta boyunca *babamı* takip ettikten sonra, bir fincan kahve içmek için garajlarının karşısındaki lokantaya gittim. Pencereden dışarı bakıyor, kardeşlerin dükkâna girip çıkmalarını izliyordum ve lokantanın ön kapısının açıldığını fark etmedim. Saniyeler sonra, karşımdaki koltuk kaydı ve nedenini görmek için hızla döndüm, ancak babamı bana bakarken bulduğumda hayatımın şokunu yaşadım. "Beni neden takip ettiğini söylemek ister misin?"

"Ne?"

"Seni görmediğimi mi sanıyorsun?" diye alay etti. "Beni izlediğini biliyorum. Sadece nedenini bilmek istiyorum."

"Ben... uh... ben," diye kekeledim, ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. "Benimle bir sorunun mu var evlat?"

"Hayır, efendim. Sizinle bir sorunum yok." Onu kesinlikle kızdırmak istemedim. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Onu takip ettiğim son birkaç hafta içinde, onun sadece *bir kulübün parçası* değil, aynı zamanda başkanı olduğunu öğrenmiştim. Aslında Seçilmiş Şövalyeler'i kuran oydu. O ve bir grup arkadaşı birlikte ata binmeye başlamışlardı ama kısa sürede daha fazlasına dönüştü. "Kader tarafından seçilmiş. Onurla bağlı" sloganıyla yaşıyorlardı ve yaşlı adamımın hayatından ve kulübünden memnun olduğu açıktı.

"Polislerle başın belada falan mı?" Başımı salladım, "Hayır, efendim."

" zaman senin derdin ne?"

Beni tanıma fırsatı bulana kadar ona oğlu olduğumu söylemek istemedim. Ona söylemeden önce kendimi kanıtlamak ve gurur duyabileceği biri olduğumu göstermek istiyordum, bu yüzden gerçek kimliğimi en azından şimdilik gizli tutmaya karar verdim. "Kulüp için aday olabileceğimi umuyordum."

Kaşları çatıldı. "Sana müşteri adayı olmana izin vereceğimi düşündüren nedir?"

"Bilmiyorum. Sanırım bana bir şans vereceğinizi umuyordum. Seçilmişler hakkında çok iyi şeyler duydum ve gerçekten katkıda bulunmak istiyorum."

"Katkıda bulunacak neyiniz var? Gördüğüm kadarıyla hiçbir şeyin yok. Buralarda tanıdığın kimsenin olmadığını biliyorum. İşin yok. Kalacak düzgün bir yerin yok."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Uzun, asi sakalını çekti ve kıkırdadı. "Evdeki o ilk geceden beri gözüm üzerinde, evlat. Weston'ın eski yerinde kalıyordun, orası da pek iyi bir yer sayılmaz" -kahve fincanıma ve sade tostuma baktı- "ve paran da azalıyor."

Chosen'in kardeşlerinin çoğu mekaniker, kaynakçı ve hat işçisi gibi mavi yakalı işlerde çalışıyordu. Sonunda kaynaklarını bir araya getirmeye ve kendilerine ait bir dükkan açmaya karar verdiler. Bunu kendi avantajıma kullanabileceğimi düşünerek, "Evet ama motorlar konusunda çok deneyimim var. Neredeyse sekiz yıl. Tamir edemeyeceğim bir motor yok. Yeni ya da eski. Ben çalışkan biriyim ve garajınızda gerçekten faydalı olabileceğimi düşünüyorum."

Orada oturmuş beni dinliyor ve ben konuşurken beni inceliyordu. Gözlerimin içine baktığında kendini görüp görmediğini merak ettim. Şüpheliydi ama belki de bir tür sezgiyle oğlu olduğumu zaten biliyordu. Ne gördüğünden emin değildim ama kafasının içinde çarkların döndüğünü kesinlikle söyleyebilirdim. Onun gibi bir adam kolay kolay güvenmez, karşılaştığı adamlara bile, ama nedense bana güveniyor gibiydi. Aksi takdirde, "Bir adın var mı, evlat?" diye sormazdı.

"Ben Scotty."

"Tamam, Scotty. Sana söyleneni yapmakta iyi misin?" "Evet, efendim."

"Biliyorsunuz, araştırma herkese göre değil. En iyi haliyle angarya bir iş."

"Evet, efendim. Bu konuda iyiyim. Sadece bir şansa ihtiyacım var."

Bir an tereddüt etti, sonra "Sana söz vermiyorum ama bu akşam kulüp binasına gel, konuşalım" dedi. Ayağa kalktı ve bana onaylamayan bir bakış atarken, "Sanırım hala nerede olduğunu biliyorsun" dedi.

"Evet, efendim."

"Ya çocuk?"

"Öyle mi?"

"Bana efendim demeyi kes. Kendimi bok gibi yaşlı hissettiriyorsun." Bana kaşlarını çatı ve ekledi, "Bana sadece Lucky de."

Başımı salladım. "Evet, efendim."

Başını sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Akşam görüşürüz, evlat."

Bu konuşma hayatımın yönünü hayal bile edemeyeceğim şekilde değiştirdi. Babamı araştırmaya başladım ve sadece iyi, sadık ve çalışkan bir adam olduğunu değil, aynı zamanda bir kızı olduğunu da öğrendim - üvey kız kardeşim Zoe. Aradığım şeyi bulmuştum ve kendimi kardeşlerime ve babama kanıtlamak için kışımı yırttım. Neredeyse bir yıl geçti ve ben henüz babama kimliğimi açıklayamadım. Ona söylemeye çalıştım ama zamanlama asla doğru olmadı. Ve her yeni günle birlikte, ona gerçekte kim olduğumu açıklamak daha da zorlaşıyordu. Şimdi, bu şansı asla elde edemeyecektim. Bana yama yapılmasından birkaç hafta önce babam bisikletiyle kaza yaptı ve çarpmanın etkisiyle öldü.

Hiçbir şey bir insanın peşini asla söyleme fırsatı bulamadığımız sözlerden daha fazla bırakmaz. Yalanlar ve söylenmemiş gerçekler iltihaplanır ve amaçlanmadıkları bir şeye dönüşürler.

Zoe yıkılmıştı. Ben de öyleydim. Uğruna çalıştığım her şey boşa gitmiş gibiydi. Babam etrafta kulüpte işler hızla boka sarmaya başladı; aslında kimsenin kim olduğumu bilmemesi beni rahatlatmıştı. Ayrılmayı düşündüm ama içten içe Zoe'den uzaklaşamayacağımı biliyordum. Farkında olsun ya da olmasın, o ailemdendi ve onu korumak bana düşüyordu. Burada kalmaya karar verdikten sonra işlerin ne kadar kötüye gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kanımı donduran şeyler gördüm ve Zoe'yi oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum, özellikle de kardeşlerden biri onun üzerinde hak iddia etmeye başladığında. Slider, damarlarında açgözlülükten başka bir şey dolaşmayan Seçilmişler'in bir üyesiydi; baştan aşağı pislikti. Henüz uyum sağlamadığım için yapabileceğim çok az şey vardı ama Şeytan'ın Öfkesi'ndeki kardeşlerden birine bulaştığını öğrendikten sonra daha fazla rahatlayamazdım.

Seçilmişlerin neyin peşinde olduğunu ve Zoe'nin tehlikede olduğunu öğrendiklerinde, Fury onları alaşağı etti. İşleri bittiğinde geride ne kulüplerinden ne de pisliklerinden bir iz kalmıştı. yatıştığında, Zoe'ye her şeyi anlattım ve her şey bittiğinde, ikimiz de kendimizi Şeytan'ın Hiddeti kulüp binasının ayak izlerinde bulduk.

D IE SE L

Bir Yıl Sonra

BAĞLILIK. Kurallar. Kardeşlik. Uzun bir süre boyunca bunların hepsi benim için sadece kelimelerden ibaretti. Seçilmişler için araştırma yapma hatasına düştüğümde, sırf oğlu olduğumu bile bilmeyen bir adama kendimi kanıtlayabilmek için kendimi ihanet, ihanet ve ölümle dolu bir dünyanın içine attım. Kendinden daha büyük bir şeye ait olmanın ne demek olduğunu anlamaya başladığımda, Şeytan'ın Öfkesi'nin kardeşleri için bir yıl boyunca araştırma yaptım. Kolay değildi. Hayatımda yaptığım en zor şeylerden biriydi; beni duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak tüketiyordu. Sürekli yoldaydım, koşulara çıkıyordum ve emirleri uyguluyordum ama bunu yaparken her birini farklı bir düzeyde tanıdım. Onlar sadece bir kulübün üyeleri değil, kardeşlerdi. Onlarla birlikte bir aile duygusu kazandım ve bröveni aldığımda, uğruna hayatımı tehlikeye atmayacağım tek bir kişi bile yoktu ve onların da benim için aynı şeyi yapacaklarından hiç şüphem yoktu.

Kamyonda Clutch'ın yanına oturdum ve inleyerek bacaklarımı uzatıp yan kapiya vurdum. "Lanet olsun. Lanet bir kafesten nefret ediyorum."

"Sen de ben de kardeşim, ama bu havada başka seçeneğimiz yok," diye homurdandı Clutch ve silecekleri çalıştırarak ön camdaki kar ve buzu temizlemeye çalıştı.

Topeka, Kansas'tan yeni ayrılmıştık ve Memphis, Tennessee'ye doğru gidiyorduk; bu daha önce birçok kez yaptığımız bir yolculuktu. Birkaç yıl önce, kulübün başkanı Cotton, kulübün dağıtımını genişletmek için Şeytan'ın Öfkesi'nin diğer şubelerinden bir anlaşma yapmıştı. Birlikte, yasadışı silahların taşınması için bir boru hattı oluşturmuşlardı ve bu hat hiçbirinin beklemediği kadar büyümüştü. Yol kaptanı olarak Washington'dan Memphis'e giden güzergâhın güvenliğini sağlamak Clutch'ın göreviydi. Bunu yaparken Salt Lake, Denver, Topeka, Oklahoma City ve Memphis'teki şubelerimizle değişim noktalarını değiştirmek zorunda kaldı. Her bir konumun belirsiz giriş ve çıkış noktalarıyla radardan uzak olması gerekiyordu ve bunları bulmak ve boru hattının sağlam kalmasını sağlamak Clutch'a kalmıştı.

"Norman'a varmamıza ne kadar var?" diye sorduğumda ne kadar süredir yolda olduğumuzu bilmiyordum.

"Yaklaşık bir buçuk saat sonra Oklahoma sınırına varacağız; oradan sonra iki saat daha var." Bana doğru baktı ve yüzümdeki acı ifadesini fark edince, "Sanırım fıstık büyüklüğündeki mesanenle bir molaya ihtiyacın var," diye alay etti.

"Fıstık büyüklüğünde mesane mi? Beni biraz rahat bırak, dostum. Yedi saattir bu lanet kamyonun içindeyiz ve kırım beni öldürüyor."

"Seni anlıyorum. Benimkini de." Geçtiğimiz yıl boyunca, Clutch ve ben birlikte çok zaman geçirdik. Bir aday olarak onunla çok seyahat ettim ve tüm erkekler harika olsa da Clutch'ta kolay olan bir şey vardı. Onun sağ kolu olarak yeni rolümden keyif aldım. Akıllı başında biriydi ve nadiren bir şeylerin onu etkilemesine izin verirdi, ki bu da duymak istesiniz de istemeseniz de fikirlerin ortaya döküldüğü Şeytan'ın Öfkesi' kardeşleriyle uğraşırken iyi bir şeydi. Eski karısı Liv hamileydi ve önümüzdeki birkaç ay içinde bebek bekliyordu, bu yüzden geri dönmeye hevesli olduğunu biliyordum.

-Yani fazla durmayacaktık. Bana bakıp "Bir sonraki çıkışta duracağız" dediğinde rahatlamıştım.

Başımı salladım ve pencereden dışarı bakarak bir çıkışın yakın olması için dua ettim. "Oraya gitmişken bir şeyler atıştırmak ister misin?"

"Olabilir. O zaman belki gece için durmadan önce Wellington çıkışına ulaşabiliriz."

Hızlı bir mola verdikten sonra bacaklarımızı uzattık ve yol için biraz yiyecek aldık. Yola çıkar çıkmaz tekrar kar yağmaya başladı, ancak yine de iyi zaman geçirmeyi başardık ve birkaç saat sonra Wellington'a vardık. Clutch'ın kontrol etmesi gereken birkaç yer vardı ve bir yer bulduğunda

ihtiyaçlarımızı karřılayacađını dűřűnerek motelimizin hemen yanındaki kűűűk bir pizzacının otoparkına çektik. Yiyecek ve ieceklerimizi sipariř ettikten sonra Clutch'a "Liv'le Memphis'te tanıřmıřtın, deđil mi?" diye sordum.

"Evet." Gururlu bir gűlűmsemeyle bařını salladı. "Onunla Daisy Mae'nin yerinde tanıřtım." "Daisy Mae's mi? Striptiz kulűbű falan mı?"

Bařını iki yana salladı. "Siktir, hayır. Burası bir lokanta. Kulűbűn ve űst kattaki dairenin sahibi. Oradayken onunkinin yanındaki dairede kaldım ve olaylar birbirini izledi."

"Memphis'te kalmayı hiç dűřűndűn mű?"

"Tabii ki hayır. Ziyaret etmek için harika bir yer ama bir bok için orada yaşamam. Evimin nerede olduğunu biliyorum ve Tennessee'de olmadığı kesin."

Kulűbűn kısa bir sűredir űyesi olmama rađmen ne demek istediđini çok iyi anlıyordum. Evimi bulmuřtum ve olmayı tercih edeceđim bařka bir yer yoktu. Pencereden dıřarı baktıđımda kar yađıřının nihayet durduđunu fark ettim. Hűlű uzun bir yolumuz vardı, bu yűzden sonunda tamamen temizleneceđini umuyordum. Yemeđimizi bitirir bitirmez motele dođru yűrűdűk ve bir oda tuttuk. Birkaç saat uyuduktan sonra Clutch kalktı ve yola çıkmaya hazırđı. Arabayı kullanan ben olmayacađım için rahatlamıř bir řekilde yataktan kalktım, banyoyu kullandım, űzerime bir řeyler giydim ve kamyonete dođru yola ıktım.

Motoru çalıřtırdıđında dıřarısı hűlű karanlıktı ama Clutch'ın yola çıkmaya hevesli olduđu belliydi. "Yola çıkmadan űnce bir řeye ihtiyacın var mı?"

"Memphis'e varana kadar durmayacađımızı sűyleme řeklin bu mu?"

Bana kűűk bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sadece altı saat kardeřim. Zaman kaybetmenin anlamı yok."

"Sadece bir fincan kahveye var, sonra hazır olacağım."

"Yolun yukarısındaki benzin istasyonuna gittiğimizde bir tane alabilirsin."

Clutch benzin pompasına yanařır yanařmaz dıřarı fırladım ve ikimize de çok ihtiyacımız olan kahveyi ve yiyecek bir řeyler almak için içeri girdim; kapıdan çıktıđımda o kamyonun içinde beni bekliyordu. Ben yerleřir yerleřmez kamyonu ana yola çıkardı ve Memphis'e yola koyulduk. Clutch o sessiz sűrűcűlerden biriydi, zamanını yola ya da kendi kafasının içine odaklanarak geçiriyordu, bu yűzden ilk iki saati uyuklayarak geçirdim. Arkansas'a vardıđımızda oldukça huzursuzlanmaya bařlamıřtım; dűřűncelerim Memphis'teki kardeřlerle buluřmaya yűneldi

Onlar hakkında pek bir şey bilmediğimi fark ettiğim bölüm. Tanışmak üzere olduğum adamlar hakkında daha iyi bir fikir edinmeyi umarak Clutch'a döndüm ve "Gus... başkan, değil mi?" diye sordum.

"Evet. O iyi bir adam. Bana Cotton'ı hatırlatıyor. O kasabada olup biten tüm saçmalıklara rağmen kulübünü onurlu bir şekilde yönetiyor. Dükkanda çalışırken Blaze'i de çok iyi tanırdım. Adam burayı düzgün çalıştırmak için canını dişine takıyor. Kevin adında bir çocuğu var ve onu tek başına büyütüyor. Karısı birkaç yıl önce öldü, bu da çocuğu hasta olduğu için işini zorlaştırıyor."

"Onun nesi var?"

"Bir çeşit kanseri vardı ama bir süredir remisyonda. Sanırım Blaze geri gelebileceğinden endişeleniyor," diye açıkladı.

"Bu zor olmalı."

"Şüphesiz, ama elinden gelenin en iyisini yapıyor. Onunla iletişim halindeydim ve son duyduğumda durumları iyiydi." Konuşurken sesindeki endişeyi duyabiliyordum, bu da onun tekrar hastalanmasından endişelenip endişelenmediğini merak etmeme neden oldu.

"Peki ya diğerleri?"

"Birçoğuyla çok fazla zaman geçiremedim." Bir an düşündü, sonra devam etti, "Cyrus var. Lokantayı o işletiyor ve Daniel Perry denen o pislik onları aramaya geldiğinde Liv'le bana yardım etti. O kâbusu duyduunuz mu bilmiyorum. Perry'nin babası ve Olivia'nın babası emlak işinde ortaklardı. Daniel denen açgözlü pislik, büyük bir projeyi batırmak için Olivia'nın ailesini öldürdü ve tanıklardan kurtulacağını düşünerek aynı şeyi Liv ile küçük erkek ve kız kardeşine de yapmayı planlıyordu. Bu onun için pek de iyi olmadı." Yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle içini çekti. "Yani, Cyrus'a çok şey borçluyum."

"Bunu görüyorum ve onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Peki, oraya vardığımızda planımız nedir?"

"Gus ile buluşup rotadaki değişiklikleri gözden geçireceğim. Sanırım bu gece orada kalacağız. Blaze ve Sam'i kontrol edip nasıl olduklarına bakmak istiyorum. Sabah geri dönebiliriz."

"Sam?"

"Sam... şey, bu uzun bir hikaye," diye alay etti.

"Tek sahip olduğum şey zaman, kardeşim. Anlat bakalım." Clutch sonraki yarım saatini Liv'in Sam'le lokantada nasıl tanıştığını anlatarak geçirdi. O zamanlar

Evsiz bir veterinerdi ve yaşlı adama karşı zaafı vardı. Adamın da ona karşı bir zaafı olduğu ortaya çıkmış ve tüm o fiyasko sırasında ona ve çocuklara göz kulak olarak güvende kalmalarına yardımcı olmuş. Kısa bir süre sonra, kulüp onu bir aday olarak kabul etti ve şimdi yamalı bir üye. "Vay be. O şerefsiz onları aramaya geldiğinde buralarda olması iyi olmuş."

"Evet, o orada olmasaydı ne olurdu bilemeyiz."

Sonraki birkaç saat boyunca konuşmaya devam ettik, bu da uzun yolculuğu çok daha katlanılabilir hale getirdi. Kulüp binasının kapısına geldiğimizde Clutch bana Memphis'te geçirdiği zamanla ilgili her şeyi anlatmıştı ve ben de kardeşlerle tanışmaya kendimi daha hazır hissediyordum. Adaylardan birinin bize doğru geldiğini görünce camını indirdi. "Clutch ve Diesel. Gus'ı görmeye geldik."

Bize hızlıca başıyla selam verdi ve geçmemizi işaret etti. Clutch ön kapıya yanaştı ve kamyonu park etti. Onu içeri kadar takip ettim ve kapıdan içeri adımımızı atar atmaz biri "Clutch!" diye seslendi. Nasıl gidiyor dostum?"

"Hey, Murph," diye cevap verdi Clutch, uzun, dağınık saçlı ve kirli sakallı kardeşlerden birine doğru yürümeye başlarken. Clutch ona yandan hızlıca sarıldı ve sırtına bir tokat atarak, "Seni görmek güzel kardeşim," dedi.

"Sizi bu öğleden sonraya kadar beklemiyorduk."

"İyi zaman geçirdim." Clutch gururla gülümsedi. "Diesel'le tanıştığını sanmıyorum. Kendisi en yeni üyelerimizden biri."

Murph elini uzatarak, "Tanıştığımıza sevindim Diesel. Yolculuğun iyi geçti mi?"

"değildi, ama lanet olsun, kar zaman zaman gerçekten yağıyordu."

"Kuzeyin oldukça kötü olduğunu duydum."

Clutch, "Evet, berbat bir durum ama Oklahoma'dan çıktıktan sonra her şey düzeldi," diye cevap verdi.

"Umarım o bok buraya kadar gelmez. Buradakiler bir santim bile yağsa aklını kaybediyor. Bir metre karla ne yapacaklarını hayal bile edemiyorum."

"Sanırım şimdilik güvendesin." Clutch kıkırdadı. "Hey, Gus buralarda mı?"

"Evet. Ofisinde." Murph döndü ve bardaki adamlardan birine seslendi.

"Hey, Runt. Clutch, Gus'ı görmeye geldi. Onu geri götürür müsün?"

Ayağa kalktı ve bize doğru yürümeye başladı. "Clutch. Seni görmek güzel kardeşim."

"Sen de, Runt." Onunla tokalaştıktan sonra Clutch bana döndü ve "Uzun sürmez" dedi.

"Acele etme," dedi Murph ona. "Seni barda bekliyor olacağız."

Clutch başıyla onayladı ve Runt'ı koridorda takip etti. O gittikten sonra Murph beni bara götürdü. İçeri girdiğimizde mekân terk edilmişti, bu yüzden adamlarının çoğunun bizim gibi olduğunu ve gündüzleri çalıştığını varsaydım. Murph bize birkaç bira aldı ve bana bir tane ikram ederken tezgahın arkasına oturdu. Tipik bir başçavuşa benzemiyordu ama gözlerinin ardındaki sertlik, onun başınızın belaya girmesini istemeyeceğiniz bir adam olduğunu anlamamı sağladı. "Clutch kulüpte yeni olduğunuzdan bahsetmişti" derken elini sakalının üzerinde gezdirdi.

"Öyleyim." "Yamamı yaklaşık bir ay önce aldım" demeden önce biramdan bir yudum aldım.

"Etrafında sadece birkaç kez bulundum ama söyleyebileceğim kadarıyla Cotton iyi olanlardan biri."

"Öyle. Kulübünün bir parçası olmaktan gurur duyuyorum," dedim ona dürüstçe. "Tanıdığım en iyi adamlardan bazıları."

Sonraki bir saati motorların yeniden inşasından futbol playofflarına kadar her konuda konuşarak geçirdik ve tam biralarımızı bitirmek üzereyken Murph'ün arkasından seksi bir hatun yaklaştı ve kolunu beline doladı. Ona doğru eğildi, kulağına bir şeyler fısıldadı ve Murph dinlerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Kızın işi bittiğinde Murph ona dönüp, "Şimdi olmaz hayatım. Misafirimiz var."

Onun reddinden sonra dikkatini bana çevirdi. Gözleri yavaşça kesiğimin üzerinde gezinirken, yüzüne seksi bir gülümseme yayıldı. "Peki bu yakışıklı adam kim?"

"Bu Diesel. Kuzeyli çocuklarımızdan biri."

"Merhaba Diesel. Ben Jasmine." Baştan çıkarıcı bir tonda, "Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," diye devam etti.

"Ben de memnun oldum."

"İkinize de birer bira daha getireyim mi?"

"Bize arkadaki soğutucudan bir çift getir. Barın arkasındakini doldurmamız gerekiyor," diye cevap verdi Murph.

"Elbette, bebeğim."

O gittikten sonra Murph'e baktım ve sordum, "O senin eski hanımın mı?"
"Tabii ki hayır. Jasmine takılanlardan biri. Tatlı kız ama buradaki tüm kızlar gibi o da benim için çok genç ve toy."

Cevabına şaşırarak, "Anladığım kadarıyla yaşlı bir hanımın yok," dedim.
Omuz silktili. "Canavarı evcilleştirecek kadar güçlü bir kadın bulmak zor."
"Anladım." Güldüm. "Bu bir mücadele olabilir."

O daha cevap veremedi Clutch içeri girdi ve arkasından kalın, gri sakallı yaşlı bir adam onu takip etti. Murph onlara doğru baktı ve sordu: "Ne oldu Prez? Yeni bırakma noktaları üzerinde çalıştınız mı?"

"Yaptık."

Clutch, "Birkaç tanesi yolun biraz dışında ama tedbirli olmak üzmekten iyidir" diye ekledi.

"Doğru söyledin," diye yanıtladı Gus. "İyi seçim yapmışsın. Cotton onu senin ellerine teslim etmekte haklıydı."

"Teşekkürler, Gus. Minnettarım," diye cevap verdi Clutch. "Bir sonraki sefer ne zaman?"

"Sadece iki hafta içinde. Eğer biz ..."

Jasmine bara geri döndüğünde sesi kesildi. Bicialarımızı tezgâha koyarken bana doğru baktı ve "Bu gece kulüpte kalacak mısınız?" diye sordu.

"Üzgünüm hayatım," diye cevap verdi bir erkek sesi. "Bu gece Daisy Mae'de kalmaya karar verdiler."

Clutch Gus'a baktı ve elini ona uzatarak, "Bize kalacak bir yer verdiğin için teşekkürler, Gus. İyi bir yemek ve iyi bir gece uykusu iyi gelirdi."

"Eminim o uzun yolculuktan sonra gelebilirsin. Cyrus'u arayıp oraya gideceğinizi haber vereyim."

"Ona biraz süreceğini söyle. Oraya gitmeden önce garaja uğrayıp Blaze'i göreyim dedim."

Gus başıyla onayladı. "Eminim seni ve Sam'i gördüğüne çok sevinecektir. Yardım ediyor ve çok iyi bir tamirci olduğu ortaya çıktı."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladı Clutch. "Arayı kapatmak iyi olacak."

"Yarın geri dönerken dikkatli olun ve Cotton'a onu arayacağımı bildirin."

Kapıya doğru ilerlerken Jasmine yanıma geldi ve "Hoşça kal yakışıklı. Eğer şehre geri dönersen, mutlaka uğra. Seni daha yakından tanıma fırsatını çok isterim."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim ona gülümseyerek.

Clutch'ı dışarıda takip ettim ve kamyonete doğru ilerlerken midem guruldamaya başladı. "Daisy Mae'nin hamburgerlerinin iyi olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Kamyona binip kapıyı kapatırken "En iyisi," diye cevap verdi.

"Yakın zamanda oraya gitme şansımız var mı?"

"Yakında," diye alay etti. "Güven bana. Beklediğimize degecek."

ELLIE

Iki seçeneğim vardı. Korkumla yüzleşebilir ve hayatım dahil her şeyimi kaybetme riskini alabilirdim ya da kaçabilirdim. Belki de sonuçları düşünmek için daha fazla zamanım olsaydı

Ama bunun yerine yapabileceğimi düşündüğüm tek şeyi yaptım. Sadece sırtımdaki kıyafetler ve cüzdanımdaki birkaç dolarla koştum. Paniğe kapılmış bir halde arabama doğru koşarken ve kapıları arkamdan kilitleyerek içeri girerken bacaklarım kendime aitmiş gibi hissetmiyordu. Sanki bir korku filmini ağır çekimde izliyor gibiydim ve her şeyi durdurmak istesem de yapamıyordum. Ellerim titreyerek anahtarı kontağa yerleştirdim ve arabayı çalıştırdım. Hayatım boyunca hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyordum ve bunun sadece bir başlangıç olduğu düşüncesi

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

